

Nr. 9. 26. februar 1920.

Pris 30 øre.

ALLERS FAMILIE JOURNAL

En knute paa traaden.

Et karnevals-intermezzo til akkompagnement av valsens vuggende toner.

Hvorledes man „bindet“ og „løser“ en „tømmerknute“.

Efter hvad man kan forstaa maa tømmermændene i gamle dager ha hat sin egen maate at lage „knuter“ paa. Mens almindelige mennesker gjerne noer sig med at slaa knute paa medgjortige ting som traad, garn, taug og lignende ser det ut til at tømmermændene har hat moro av at „slaa knute“ paa et saa gjenstridig materiale som bjelker, planke m. m. I hvert tilfælde findes der en meget interessant og fængslende „puslespil“ som er av gammel oprindelse og som bærer navnet „tømmerknuten“.

Nedenfor findes en veiledning om hvorledes man selv skjærer ut de nødvendige klosser, og hvorledes man bærer sig ad med at binde og løse den fatale „tømmerknute“. Ved hjælp av en slik liten samling med klosser vil man paa en forholdsvis uskyldig maate kunne gi de mennesker som kommer indenfor end rækkevidde litt interessant beskjæftigelse for tanker og finger, og om ikke anstel saa vil man i det mindste selv kunne ha fornøjelse av at anvende en ledig stund paa denne underholdende form for „puslespil“.

En tømmerknute.

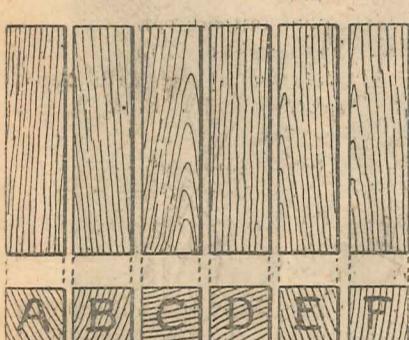

Fig. 1. Seks træklosser, i tversnit som kvadrater, altsaa likeaa hoe som de er brede, og nioaiglig fire ganger saa lange som de er brede, skjæres til.

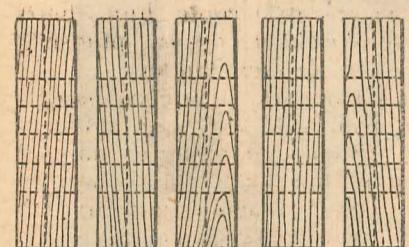

Fig. 2. De fem klosser inddedes og paategnes en midtlinje langs alle fire sider ved hjælp af en blyant, en syl eller et strekmaal.

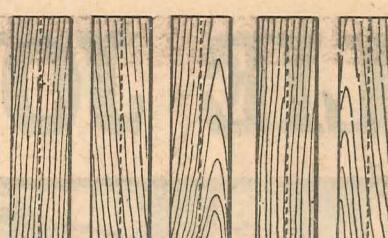

Fig. 3. De samme fem klosser inddedes nu paatvers i fire lillestore deler og de to midterste av disse igjen i to deler. Den sjette kloss forblir helt blank.

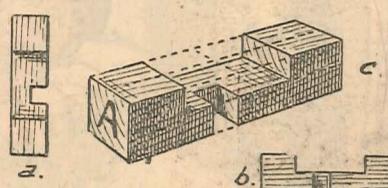

Fig. 4. De fem klosser skjæres til i forskjellige snit og merkes e forhaanden med bokstaver, som det ses paa tegningen. Her ses den første kloss a set ovenfra, b fra siden og c, som den tar sig ut naar den er faerdig.

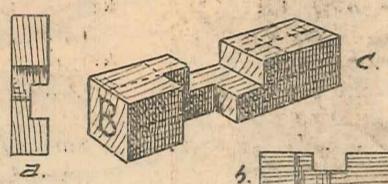

Fig. 5. Den anden kloss B, set ovenfra, fra siden og faerdig.

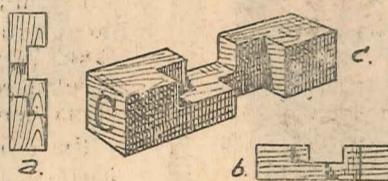

Fig. 6. Den tredie kloss, merket C.

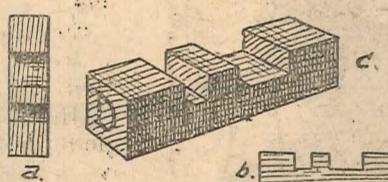

Fig. 7. Den fjerde kloss, merket D.

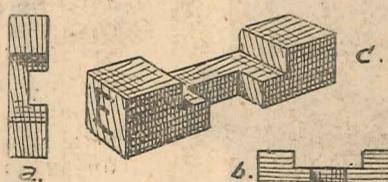

Fig. 8. Den femte kloss, merket E.

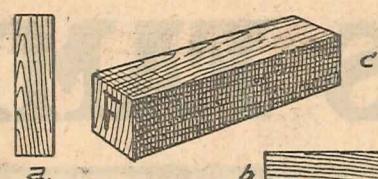

Fig. 9. Den ubeskaarne kloss, merket F.

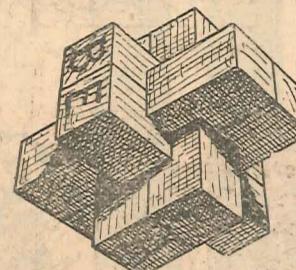
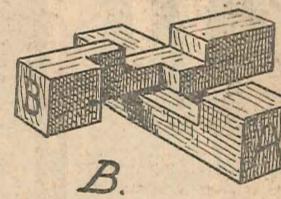

Fig. 10. De seks klosser maa vaere nioaiglig og akkurale, og opgaven er nu at samle dem til en knute som her vist.

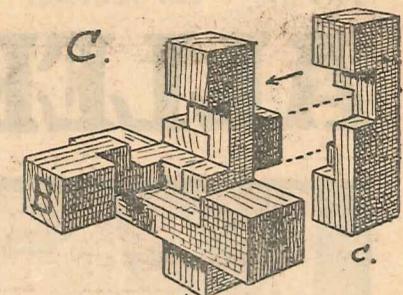
Losningen.

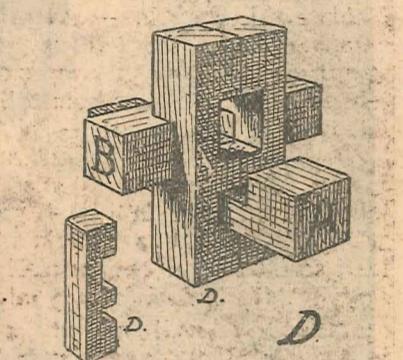
Først tar man klods A og holder den med det store indsnitt opover og det lille hak tilhøire.

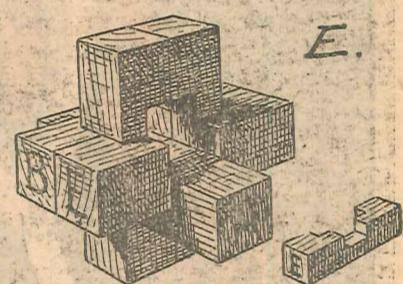
Derpaar tar man kloss B og legger den i den ende av indsnittet i A, som vender fra en. Den ende av B, hvor der er lengst stykke uten indskjæring, skal vende tilhøire. Indsnittet lengst tilhøire skal vende opover og ligge i plan med A.

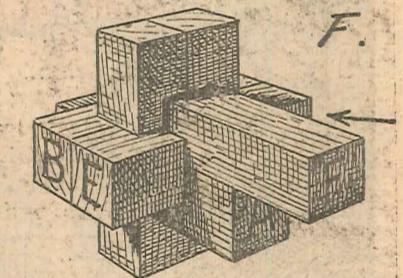
Derefter tas kloss C, og man lar det hak, som er paa midten av klossen, fatte om B, saaledes at det lille fremstpring paa klossen samtidig gaar ind i det lille hak i A.

Saa kommer klossen D. Det mindste hak lar man fatte om A, og klossen skyves ind, saa den sitter langsmed C.

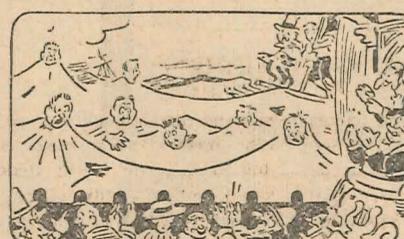

Klossen E holdes vandret med det lille hak opover, og det store hak lar man nu slutte om klossene C og D, hvorpaa den skyves ned saa den ligger i plan med A.

Klossen F stikkes nu ind i det hul som dannes mellem de andre klosser og tømmerknuten er samlet.

En historie, som fortæller om hvorledes selv de allerondeste anslag kan vende sig til held og lykke.

1. akt. Scenen utspliles paa et litet smaabyteater. Der er opstaal trætte mellem to af scenenes støtier, og henrebet av vild jaloui bestutter den ene at odelægge 2. akts tredie scene for den anden ved at klippe huller i bølgelæppet. Det var stygl gjort, men jaloui mellem scenenes barn er meget voldsom end andetsteds paa jorden.

2. akt. Utan at aue hvilke onde anslag som er igjære, lar regissoren tæpet gaa op for den skjæbnesværgre 2. akt. I scenens bakgrund ser man de stormopiske masjetopper av Ro insons skib — det er nemlig dette stykke, man spiller — og paa den skrøpelige tømmerknute kommer stakkars Robinson drigenle paa loget paa et samme med em i stykket tilsvareindlagt bifigur.

2. akts tredie scene. For at forhinde virkningen har regissoren ordnet det slik at voiggegingen skal bli mer og mer voldsom, elterhvert, som tømmerknuten nærmer sig lamperakken. Idet Robinson lar fallde en sorgfuld bemerkning om hvor ensom han er, brister derfor det gjennemklippte teppe under bølgelæppenes kraftige bevegelser, og situationen er ikke fri for at faa et humoristisk anstryk.

Sintningstablaa. Men et resultat, som den onde skuespiller — ham med saksen — ikke hadde ventet, var det, at denne uventede utgang paa 2. akt blev en veldig reklame for stykket. Og hvad der bragle hans ærgrelse til toppunktet, var at direktøren i henrykkelse over dette glædelige resultat lot utbetale ei meget stor gratiale til Robinson og rivalen — ham, som bare var indlagt.

Pris kr. 3,75 pr. kvartal.

30 øre pr. nummer.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 9

26 februar 1920.

44 aarg.

Fot. Underwood.

Den vaate landevei.

Den amerikanske regjering og folket med har i de sidste aartier vist en prisværdig iver efter at faa fredet visse partier av De forenede Stater, partier av særlig vild og eiendommelig skønhed, som til alle tider skal kunne si til det amerikanske folk: „Saa skjønt og vidunderlig var dette land, da de hvite mænd tok det i besiddelse. Her maa ingen baner løpe, ingen stolte broer bygges og ingen plog sættes i jorden!“ Den vidunderlige Yellowstone Park i statene Wyoming, Montana og Idaho er et vidnesbyrd om disse bestrebelsler. I mormonstaten Utah holder man nu paa at freddyse en lignende egn som nationalpark. Her findes blandt andet den saakaldte „Utah Canon“, et pass mellem svimrende høje fjeld, hvis bund er fuld-

stændis dækket av en elv. Fjeldene som naar optil 800 meters høje reiser sig næsten lodret iveau, og der er paa de fleste steder bare 7 til 8 meters avstand mellem fjeldvæggene. Det merkeste er at elvens vandslant altid er saa lav at en rytter kan la hesten sin vade gjennem den uten at vandet naar hesten høiere end opunder buken. Det er „den vaate landevei“, som den kaldes, og som den slynger sig mellem de steile vægger, som ofte gaar næsten helt sammen oveni, saa man bare ser himlen som en smal stripe, er den vel en af Jordens merkværdigheter.

Man kalder det kjærlighet.

Av

H. Courths-Mahler.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

Ja — komtesse Pia var virkelig blit en fornem, elegant ung dame. Og over det skjære ansigt med den fine rødme laa et forunderlig tryiller, saa man godt kunde forstaa at mange mennesker fandt Pia mer bedaarende og indtagende end mangen anerkjendt, klassisk skjønhet.

Likesom i drømme hørte hun en vogn komme kjørende.

Skulde det allerede være tante Marie? — Eller kom der besök?

Saa ringte det paa entredøren.

„Aa, saa kjedelig!“ sukket Pia.

Hun hadde glædet sig til en stille time, og nu kom der gjester — for tante Marie vilde ikke ha ringt paa døren.

Før hun var kommet paa det rene med enten hun skulde negle sig hjemme eller ikke, blev døren allerede aapnet, og uten forutgaaende melding lot tjeneren en høi, slank herre træ ind.

Pia stirret et øieblik som forstenet ind i baron Hans Riffs fintskærne raceansigt. Han blev staaende ved døren og saa aldeles vanlig og usikker paa den nydelige unge dame.

En liten stund saa de slik paa hverandre — begge ute av stand til at si et ord. Men saa sprang Pia hurtig op.

„Hans — aa, Hans!“ ropte hun, halvt glad, halvt forskräkket, og en pludselig rødme steg op i hendes kinder.

Men hun løp ham ikke imøte og hængte sig ved hans arm, slik som hun tidligere vilde ha gjort. Efter uvilkaarlig at ha gåaet et par skridt imot ham blev hun staaende, og idet hun presset haanden mot hjertet, saa hun halvt forvirret op paa ham.

Hans kunde ikke fatte sig. Var dette virkelig den samme vilde unge pike som han for et halvt aar siden hadde efterlatt her i den larvelige, daarlig sittende dragt og med de stive flettel fast snodd om hodet? Denne elegante unge dame med den fornemme yndefulde holdning og det fine hode med det guldglinsende haar hadde saa litet tilfælles med den gamle Pia, at han ikke kunde fatte den store forandring, skjønt han jo hadde maattet kunne forutse, at hun skulde forandre sig.

Han gik hurtig bort til hende og tok hendes hænder. Hans øine hang med et straalende uttryk ved hendes ansigt. Det var som om der i hans indresprang en varm, hiltli skjult kilde frem, som gjennemstrømmet ham med nyt liv. Han maatte ta sig sammen for ikke at rive hende til sig med pludselig frembrytende ømhet. Men han vilde ikke for nogen pris forskräkke hende.

Pia saa smertelig spørgende ind i hans ansigt.

„Hvis han elsket mig, saa tok han mig i sine armer og kysset mig. Men han elsker mig ikke,“ tænkte hun. Og med det

sikre instinkt hos en kvinde, som vet sig ikke elsket og som med stolt skam vil skjule sin egen kjærlighet, gjorde hun sig hurtig til herre over situationen. Det er forbauende hvor virtuosmæssig selv den ærligste og sandeste kvinde kan spille komedie i slike tilfælder. Pia hadde lært at beherske sig, naar det skulde være.

„Ak, Hans, jeg blev saa forskrækket, da du pludselig stod foran mig. Jeg trodte du var paa Rifsborg, og nu ser jeg dig her foran mig. Har du faat mit brev?“

Det lød meget rolig og behersket.

Der gik en pludselig trækning over hans ansigt. Han ønsket pludselig at Pia ikke var blit en saa behersket, selvsikker verdensdame. Han vilde ha git meget for at hun hadde omfavnet ham jublende og likefrem som i gamle dage.

Han ærgret sig over hendes ro, men han betvang sig.

„Har du ikke et eneste velkomstord til mig?“ spørte han bebreidende. „Er du slet ikke glad over at jeg er kommet?“

Der gled et skjær av glæde over hendes ansigt.

„Jo, jeg er meget glad over det — det behøver jeg da ikke at si,“ stammede hun hurtig. Og hendes øine hang ængstelig spørgende ved hans ansigt med et uttryk som han ikke kjendte, og som gjorde ham urolig.

Hans Rif la armen om Pia og trak hende ind til sig.

„Slik hiiser man paa sin forlovede,“ sa han og vilde kysse hende.

Men hun bøide sig hurtig tilbage og presset hændene avvergende mot hans skulder.

„Nei —“ fremstøtte hun forskrækket og blev blek.

Han holdt hende fast fremdeles, men der var noget i hendes øine som manet ham til forsigtighed. Hendes forskrækkede forsøk paa at verge sig røbet at hun ikke længer var det troskyldige barn. Den unge kvinde var vaaknet i hende. Hun visste nu hvad hun skjænket med et kys.

Han hadde jo villet at tante Marie med nænsom haand skulde ha vækket denne følelse i hende. Hittil hadde han staat raadvild oversor hendes ubetingede naivitet. Nu bævet hun i jomfruelig undscelse tilbage for hans kys.

Denne ængstelse hos hende, hele hendes forandrede væsen, den fine duft som strømmet fra hendes haar og det underlige uttryk i hendes øine, som var en blanding af kviindens viden, ungpikeagtig undseelse og hjælpeløs barnslighed, gjorde et meget betagende indtryk paa ham. Men han følte ogsaa at han maatte beherske sig for ikke at forskrække hende. Nu først maatte han beile til hendes kjærlighet — fordi han selv elsket hende.

Blidt og ømt tok han hendes haand som endnu laa avvergende mot hans skulder. Saa slap han hende.

Hun trak sig hurtig tilbage, mens hun puslet dypt.

„Tante Marie or ikke hjemme; hun er paa besøk hos en syk veninde. Vær saa god at ta plads. Vil du ikke ha en forfriskning? Du er vel netop kommet?“

Slik talte hun hurtig og litt nervøst for at gjenvinde sin ro. Han tok plads ret overfor hende og kunde ikke faa øinene fra hende. Hvor hun hadde utfoldet sig paa disse faa maaneder — det overtraf hans dristigste forventninger. Tidligere hadde han ikke fundet hende vakker. Han hadde nok visst at hun hadde nydelige føtter og et nydelige legeme. Men det var ikke kommet til sin ret i de daarlig sittende klær hun hadde brukt. Nu synles han af hun var henrivende og fortryllende, og den elsket værdighed som var over hele hendes per-

son, tok ham med storm. Nu kunde han ikke mer rolig overveie om hun var en passende egtefælle for ham eller ikke. Nu krevet hans hjerter sin ret, Og blodet strømmet igjen raskt og ungt igjennem hans aarer.

Han avslog rolig den tilbudte forfriskning og sa saa, idet han tænkle paa hensigten med sit komme:

„Jeg er glad over at træffe dig alene. Vet tante Marie noget om det anliggende som du berørte i dit brev?“

Hun rystet paa hodet.

„Nei, fru Brinken mente at denslags ting helst burde bli i familien. Tante Marie hadde vel heller ikke kunnet gi mig saa mange penger som jeg trængte. Saa henvendte jeg mig straks til dig. Har du tat rigtig mange penger med dig?“ spurte hun indtrængende.

Han smilte, fordypet i synet av hende. I pengesaker var hun endnu et barn.

„Det vil altsammen bli ordnet, Pia. Jeg har faat en absolut fuldmagt av din far,“ svarte han adspredt, for den lille fot som stak frem under kjolekanten distraherede ham.

Pia saa forskrækket paa ham.

„Far? Min Gud — du har vel ikke talt til far om det?“

Han rettet sig energisk op.

„Jo, Pia, jeg maatte si det til ham — og han hadde desulen samtidig faat et brev fra fru Brinken, hvori hun skildret din stedmors nød for ham.“

Pia sørret bestyrtet paa ham.

„Aa, hun lovet mig sikkert at vente med at skrive til ham. Det var ikke pent av hende. Blev far svært ophidset?“

„Nei, nei, var ganske rolig. Han kommer for at hente dig hjem en af de første dager.“

Hun blev ganske rød og i pludselig glæde presset hun hændene sammen. Men hun gav ikke sin glæde uttryk.

„Hans — kan du si mig hvorfor min far var saa haard mot min stedmor?“

„Nei, Pia, det kan jeg ikke si dig. Men det har sikkert ikke været uten grund. Men vil du ikke nu fortælle mig utsørlig hvorledes du blev kjendt med fru Brinken og hvad hun fortalte dig?“

Pia nikket og satte sig tilrette i stolen. Der var i denne bevægelse og i hendes hurtige beretning noget av den gamle Pia.

Hun fortalte ham alt — ogsaa hvorledes det var gåaet til at hun hadde skrevet farenes adresse paa en af tante Maries konvolutter. Da hun var færdig spurte hun ivrig:

„Far vet altsaa nu at det stakkars menneske lever i nød — og han vil hjælpe hende — ikke sandt?“

„Jo, vær ganske rolig — alt vil bli ordnet. Vet du hvor fru Brinken bor her?“

Hun nævnte hotellet og saa saa hun sukkende:

„Aa, jeg har været saa skrækkelig nedtrykt over dette. Jeg maatte tænke paa det hele tiden. Nu er jeg glad over at far vil hjælpe. Jeg hadde heller ikke kunnet forstå det, hvis han hadde været saa grusom ikke at hjælpe hende.“

„Din far er alt andet end grusom, Pia. Din stedmor har været meget grusommere mot ham end han mot hende. En dag vil din far sikkert fortælle dig alt om det, naar han anser dig for moden nok til at forstå det. Hittil har han ikke villet betynge dit unge sind med det. Han blev meget forskrækket over at — denne fru Brinken hadde talt til dig om det. Men la os nu ikke tale mer om det. Jeg skal opsoke fru Brinken og ordne alt med hende. Nu først maa jeg si dig hvor meget du har forandret dig i dette halve år. Jeg

er ganske forbauset over at du er blit en saa nydelig og elegant, ung dame.“

En sterk rødme bedækket Pias ansigt.

„Aa — la os ikke tale om mig — endelig ikke. Jeg var sandsynligvis et forfærdelig, litet uhyre før tante Marie med sine blide hænder fik skik paa mig,“ sa hun hurtig.

Hans øine hvilte sælsomt bløtt og ømt paa hende. Men hun saa det ikke for hun vendte øinene bort fra ham.

„Nei, Pia, det var du ikke. Men du var en liten, iller, kaat skabning — nu synes jeg næsten du har mistet for meget af din glade overgivenhet og er blit for alvorlig.“

Hun strok sig let over det krøllete haar.

„Aa nei, jeg er sandelig glad og munter nok — bare nu — akkurat i de sidste dager — det var det med min stedmor — livet forekommer mig pludselig saa tungt. Jeg var blit litt modlös — men nu er det bra igjen — ja — nu skal jeg snart bli helt glad igjen.“

Han vilde saa gjerne ha tat hende i sine armer og trøstet hende med omhet og kjærlighet. Men han var ængstelig for at gjøre det. Hun maatte først komme ham imøte med sin gamle fortrolighed.

„Hvad synes du om livet i den store verden, Pia?“ spurte han.

„Aa, det er meget interessant. Jeg har set meget og lært meget. Jeg har ogsaa, som jeg skrev til dig, fundet veninder. De er desværre ikke her nu, ellers kunde du ha lært dem at kjende. Vi har oplevet meget morsomt sammen. Og alle andre mennesker har ogsaa været saa snille mot mig.“

„Vilde du gjerne fortsætte med at leve i den store verden?“

„Nei, ikke for bestandig. Jeg glæder mig saa til at komme hjem. Men ay og til vil jeg gjerne se det altsammen igjen. Men foreløbig har jeg mer end nok af det. Staar alt bra til paa Bøkeholt, Hans?“

Han nikket smilende.

„Ja, alt,“ svarte han. „Jeg er svært glad over at du ikke har glemt os i al moroen her.“

„Glemt dere? Aa nei — man glemmer da ikke saa let det man hører til,“ sa hun sagde, og der kom en fuglig glans i hendes øine.

En stund sat de tause overfor hverandre. Denne taushet var fyldt av tusen ord; det var den taushet som opstaar mellem mennesker, som har det bedste og helligste at si hverandre, men som ikke kan faa sagt det.

„Lille Pia, sole, lille Pia,“ tærkte Hans i sit stille sind. Men hun tænkte paa at han elsket en anden, og at hun altid maatte tænke paa det med den dypeste sorg i sit hjerter.

„Folk tror altsaa at fru Brinken vil gifte sig med fyrt Irkan?“ spurte Hans efter en liten pause.

„Det sies saa. Han er altid sammen med hende og hendes svoger.“

„Vil du engang beskrive den herre for mig, Pia?“

„Hr. Brinken?“

„Ja!“

„Opriglig talt — saa kan jeg ikke like ham. Han har nogen haarde, onde øine, som underliden gløder slik at man kan bli rent ræd for ham. Han er høi og statelig. Hilda Linden sier at han er en meget vacker mand.“

„Har han et trekantet ar under det ene øje?“

„Aa — du kjender ham! Ja, han har et slikt ar.“

Han visste nu sikkert at det var den samme mand som Liane hadde været sam-

men med i Venedig — altsaa hendes egtefælle.

„Ja, jeg tror nok jeg kjender ham.“

„Da kjender du kanskje fra Brinken ogsaa? Aa, hun er vidunderlig vakker — den vakreste kvinde, jeg har set.“

Han pustet dypt.

„Jeg kjender hende, Pia. Har du nævnt mit navn for hende?“

Pia rystet paa hodet.

„Nei, det har jeg ikke.“

I dette øieblik kom der en vogn kjørende op foran døren.

Pia sprang op.

„Det er kanskje tante Marie.“

Hun kikket ut gjennem gardinen.

„Nei — det er fra Brinken.“

Nu sprang ogsaa Hans Rif op, og hans ansikt fik et selsomt, haardt uttryk.

„Kommer hun hit?“ spurte han hurtig og med synlig bevaegelse.

Pia saa urolig spørgende paa ham. Der var noget i hans væsen som forekom hende paafaldende.

„Hun vil sikkert avlaegge os et besøk.“

Han gik bort til hende og tok hennes haand.

„Jeg har en bon til dig, Pia.“

„Hvad er det?“

„La mig motta fra Brinken — la mig være alene med hende. Jeg vil saa ordne din stedmors anliggende med hende.“

Hun saa forbausest paa ham.

„Kan ikke jeg faa være tilstede? Jeg vilde saa gjerne spørre fra Brinken hvorfor hun ikke har holdt sit lofte om ikke at skrive til far.“

Han tok hendes haand fast mellem sine.

„Jeg skal spørre hende om det for dig. Jeg ber dig om ikke at ta imot hende før jeg har talt med hende.“

Nu meldte tjeneren fra Brinken.

Værsagod at vise fruen ind i mottagelsesværelset,“ sa Hans hurtig.

Tjeneren visste at baron Rif stod høit i hans herskerindes gunst og forsvandt straks for at utføre hans ordre.

„Bli her, Pia. Jeg ber dig om det,“ sa Hans indtraengende til Pia.

„Hvorfor det?“ spurte hun aldeles beklemt.

„Fordi det er det bedste for dig, kjære barn, at du blir skaanet for enkelthetene i denne samtale. Du skal ikke ha mer at gjøre med denne sak.“

Hun saa usikkert op paa ham.

„Aa — det er saa underlig altsammen.“

Han kysset hendes haand.

„Ha tillid til mig, Pia — jeg handler i din fars aand. Vi vil skaane dig for alt som er siygt.“

Hun smilte svakt. Det var et sott, hjælpelest smil. Han kunde næsten ikke overvinde sin lyst til at kyss hennes læber.

„Du og far tror stadig at jeg er et uvindende, uerfarent barn,“ sa hun sagte. „Men jeg er virkelig blit meget fornuftigere i denne tid; jeg har lært meget av livet at kjende.“

Hun hadde paatatt sig en fortyskende, vigting mine.

„Sote, yndige barn,“ tankte han rørt, og han folte sig underlig lykkelig over at denne vakre og sote unge pike tilhørte ham.

Men høit så han indtraengende:

„Jeg ber dig allikevel bli her og lå mig gaa alene ind til fra Brinken. Senere skal du faa vite, hvorfor jeg ikke ønsker at du skal overvære denne samtale.“

„Naa, som du vil,“ sa hun lydig og lot sig synke ned i en stol.

Han kysset hendes haand og gik hurtig ut. Pa veien til mottagelsesværelset tankte han glad;

„Der er skedd et under — mit hjerte er ikke længer dødt og tomt. Gud gi, at

Skyttergravene leverer Paris brændsel.

Det er blit en kold vinter for Paris, og folk kan næsten ikke huske en værre siden beleiringsvinteren 1870—71, „det frygtelige aar“. Termometret er ofte sunket ned til 10 grader under frysepunktet, hvilket føles meget haardt i Paris, hvor husene ikke er bygget med en slik kulde for øie, hvor man ikke har dobbelte vinduer og hvor kaminen er mer til pynt end til at spre varme. Fra beleiringsvinteren for 49 aar siden fortælles det, at man i den beleirede by hadde saa litet brændsel at pariserne hugget op sine møbler for at ha litt at lægge i kaminen, og selv om det ikke er riktig saa ilde nu, lider Paris' fem millioner mennesker haardt under brændselsnøden. De store kulminer i Nordfrankrike er blit ødelagt under krigen; det meste av den kul man skal bruke i Paris maa føres til byen langveisfra, og der er stor mangel paa transportmidler. Fra de forskjellige kommunale kontorer omkring i byen er der utdelt rationeringskort paa kul og koks, men det er bare meget smaa portioner som utdeles. Nu har man faat den idé at anvende de uhyre mængder av tømmer som ligger i de milelange skyttergraver og utbygninger oppe ved den gamle front. Private entreprenører fjerner nu de halvraatne og vaate træstammer fra de sammenstyrtede for-

svarsverker, alle mulige slags kjøretøjer anvendes; arbeidskraften er vistnok dyr, og transporten til Paris endda dyrere, men da der føres liten eller ingen kontrol med skyttergravene deroppe, kommer entreprenørene som regel gratis til brændselen. Denne føres derefter til Paris, hvor de auvergneske bønder, som er eiere av næsten alle brændselsforretninger, sager det op og sælger det. Det er ganske vist gjennemvaatt, grønt og slimet, og der kræves baade mange ildtændere og en næsten overmenneskelig energi til for at faa det til at ta fyr og brænde, men man har det nu engang ikke bedre og man er ivrige nok efter at faa fat i det. Utenfor kulhandlerens bod ser man ikke bare de lavere klasser møte frem med barnevogner og haandkjærer, for selv at transportere sin brændende hjem, men ogsaa rike folk, som kommer kjørende i droscheautomobiler eller i sine egne kostbare automobiler, og tar sine kul med hjem i dem. Det kan ofte virke komisk at se en pariserinde presentere sit brændselskort foran den skidne kulbutik og at se den livréklædte tjener eller chauffør fylde vadsekker og væsker med brændende, men situationen er allikevel altfor alvorlig til at man kan smile av den, for naar de rike maa gjøre slike anstrengelser for at faa opvarmet sine hjem, hvorledes gaar det da med de mindre bemidlede?

Der er streng kulde, sne og brændselsnød i Paris. Pariserinderne møter op med sine brændselskort hos kulhåndlerne for selv at transportere de ophugne skyttergravsplanker hjem i sine automobiler. Originaltegning av Bryan de Grineau. Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

jeg kan gjøre Pia likesaa lykkelig som jeg er lykkelig over at hun tilhører mig."

Men Pia sat derinde i stolen og klemte hændene for ansigtet.

"Hvor jeg elsker ham — hvor jeg elsker ham — hjælp mig, Herre Gud, saa jeg ikke rober mig! Da vilde jeg skamme mig tildøde — for han elsker mig jo ikke! Han er saa kold og rølig. Hvad er jeg for ham? Et taapeligt barn som han av en eller anden ydre grund vil stille ved sin side. Kan jeg med denne visshet i hjertet bli hans hustru? Jeg visste jo ikke hvad jeg gjorde, da jeg gav ham mit ja."

Slik tænkte hun i sin bitre nød.

Liane Brinken var av tjeneren blit vist ind i mottagelsesværelset. Hun hadde underveis set grevinde Egberg kjøre forbi, og hun hadde da forulset og ant at komtesse Bøkeholm maalte være alene hjemme. Derfor kjørte hun ditbort, idet hun fulgte en uforklarlig indskydelse. Hun visste ikke selv hvad hun egentlig vilde Pia. Men hun tænkte at hun kanske kunde faa vite noget av den unge pike, som hun paa en eller anden maate kunde bruke. Desuten kom det hende becilelig at foreta sig noget, saa hun kunde undgaa fyrsens selskap.

Fyrsen fulgte hende som en skygge, og det var hende en tilfredssstillelse at pine ham og derved gi hans kjærlighets flammer næring. Dersor hadde hun laa ham bli tilbage i selskap med sin mand, og hun visste at han talte minutlene til hun kom tilbage. Nu sat hun her i mottagelsesværelset og ventet paa Pia, og den ro og stilhet som omgav hende, virket velgjørende paa hende. Hun lænet sig makeligt tilbage i stolen og lukket oinene. — Aa, den som etter en gang kunde faa et rølig og sikkert hjem — kunde hvile ut efter livets storme — hvile ut ved siden av den mand som eiet hele hendes herte, urolige hjerte.

Hun blev opfyldt av en brændende misundelse mot de kvinder som levet i sikre, gode forhold og var vogtet og beskyttet — som f. eks. komtesse Bøkeholm. — Hendes misundelse steg næsten til had — den sultnes had til de mælte. Hun tænkte ikke paa at hun ved egen skyld hadde spolert en slik lod — vilde ikke tænke paa det. Livet forekom hende grusomt og uretfærdig, fordi hun fra fødslen av hadde været en ubemidlet skabning uten alle livets goder. Denne lille komtesse kunde begaa saa mange feiltrin hun vilde — men der var allikevel ingen som kunde domme hende til fatlighed og savn. Den rike hadde hele retten paa sin side — den fattige kunde bare forsake — eller stjæle sig til litt lykke. Justus hadde ret naar han sa: "Det er bare de dumme som forsaker — vi andre tar det som ikke blir git os frivillig."

Aa — hvor ofte hadde han ikke maattet si det til hende, før hun helt blev av hans mening. Men nu var hun træt av kampan — kampan for litt komfort og luksus. Og sterkere end nogensinde brændte hadet til disse lykkens yndlinger i hende, og længslen efter ro og fred og ordnede forhold voksle med hver time.

Liane Brinken befandt sig endnu alene i mottagelsesværelset.

Mon grev Bøkeholm vilde la sig blot gjøre og gi hende av sin overflod?

En dør blev aapnet. Hun trak pusten dypt og reiste sig for at gaa komlessen, som hun ventet at se, imøte. Men med et sagte ulbrud av skræk vek hun igjen tilbage og stirret paa den indtrædende som paa en aabenbaring fra en anden verden.

"Baron Rif!" fremstøtte hun forfærtet.

Han hadde hurtig lukket døren efter sig og traadte nu nærmere med et let buk-

"Ja, det er mig, fru Liane Brinken," sa han med ironisk høflighet.

Hun gjorde en uvilklaarlig bevægelse som om hun vilde flygte. Men saa betenkede hun sig og blev staende. Og med den koldblodighet som saa ofte hadde hjulpet denne kvinde ut av vanskelige situationer, tvang hun sig til at fortrække læbene til et konventionelt smil, som ganske vist faldt litt unaturlig ut.

"Det var uegentlig en overraskelse, baron Rif. Hvordan kunde jeg vente at træffe Dem her i grevinde Egbergs hus. Det er lenger siden vi har set hverandre."

Hun forsøkte at gjøre indtryk paa ham med sit bedarende blik, men hans øine beholdt sit kolde, rolige uttryk. Denne kvinde hadde mistet al tiltrakning for ham.

"Nei, frue, vi har ikke set hverandre paa balvandet aar," sa han ironisk.

"Og nu moles vi ganske uventet! Hvor merkelig! Grevinde Egberg er ikke hjemme — hvis det er hende De vil besøke. Jeg har laa mig melde hos komtesse Bøkeholm. De er vel netop kommet til Baden-Baden? Jeg har ialfald ikke set Dem her for. Det er jo altid morsomt at træffe en gammel bekjendt."

Slik prælet hun ganske utvungen. Hendes frækhet drev harmens blod op i hans ansigt. Han skammel sig over at han engang hædde elsket denne kvinde.

Med en rask bevægelse gik han like bort til hende.

"La os spare alle talemaater, madame. Jeg er kommet for at si Dem at komtesse Bøkeholm ikke ønsker at ta imot Dem."

Der kom et uhyggelig glimt i hendes øine.

"Hvad skal det bety?" Hvordan gaar det til at De opträer paa denne hydende maate her i huset?" spurte hun koldblodig og klistet hodet tilbage.

Han saa koldt og kritisk paa hende. Hun var endnu overordentlig vakker. Han visste nu at hun var over 34 aar. I det fornemme, men enkle og luftige sommertoilette, som fordelagtig fremhævet hendes junoniske skikkelse, saa hun 10 aar yngre ut. Hvilken glødende heundring hadde denne kvinde ikke engang indgydt ham! Og nu følte han udelukkende foragt for hende.

"De vet sandsynligvis ikke at grevinde Egberg er min tante," sa han koldt.

Hun for sammen, øiensynlig forskrækket.

"Nei, det visste jeg ikke," svarte hun haast.

Det arbeidet feberaglig i hendes hjerne. Hvad kunde hun gjøre ut av denne situation, saa den blev til nytte og ikke til skade for Justus og hende?

Hans Rif pekte med en rolig, forrelningsmæssig mine paa en stol.

"Vær saa god at ta plads etpar minutter. De behover ikke at være ræd for at jeg skal berøre det som forefaldt mellem os i St. Moritz og Venedig. Jeg har noget andet at tale med Dem om."

Hun saa tvilraadig, likesom prøvende paa ham. Mon hun ikke længer hadde nogen magt over ham? Og idet hun satte sig ned, sa hun i en sage og bedende tone:

"Baron Rif, De reiste saa pludselig bort dengang — jeg fik slet ikke anledning til at retsfærdiggjøre mig for Dem, — jeg visste jo ikke hvor De var reist hen."

Han løftet avvergende haanden.

"La os ikke tale om det — det har slet ikke noget med saken at gjøre. Vi vil fuldstændig ignorere vort tidligere bekjendtskab . . ."

Hun böide sig frem og saa paa ham med et av de blik som dengang hadde bragt ham fra sans og samling.

"Hans!" hvisket hun med bevæget stemme. „Hvad De saa end maa tænke om

mig — skinnet var imot mig — men jeg har elsket Dem, Hans — Dem alene — og mit hjerte tilhører Dem endnu!"

Denne kvinde var saa vant til seier, at hun trodde at denne forsikring var nok til at bringe ham for hendes fotter. Hun hadde i en fart ultænkt at hun paa den maate kunde gjøre ham uskadelig for en tid.

Men hans ansigt viste bare den koldeste foragt.

"Nok av det, madame. Det interesserer mig ikke det allermindste. Vær saa venlig at holde Dem til saken."

Hendes øine lynte, — der flammet el glødende had i dem. Hans overlegenhet ydmyget kvinden i hende. Og hun blev grepel av et heftig ønske om at heyne denne ydmygelse.

"Saa tall!" sa hun og lænte sig tilbage.

"Jeg er kommet for at tale med Dem paa grev Bøkeholm og hans datters vegne. Jeg bringer Dem svar paa det brev, De har skrevet til grev Bøkeholm."

Liane Brinken følte det som om værelset drejet sig rundt med hende.

"Grev Bøkeholm — kjender De grev Bøkeholm?"

Han bukket.

Javist. De har aabenbart ikke visst at jeg er hans nabo. Kanske De aldrig har hørt mit hele navn — baron Rif til Rifsborg. Som De kanske vet ligger herresætet Rifsborg ikke langt fra Bøkeholm."

Liane Brinken stirret paa ham. Hun var blit meget blek, og hun het tændene kramp-aglig sammen. Med overmenneskelig anstrengelse holdt hun sig opreist. Hun indsaa at hendes sak var tapt hvis Hans Rif og grev Bøkeholm hadde betrodd hverandre sine oplevelser med hende.

"Jeg visste ganske vist ikke at De — at De var eier av Rifsborg. Men allikevel — hvorledes gaar det til at De skal forhandle med mig paa grevens vegne?"

Disse ord kom tonløst over hendes leber.

"Det kan jeg let forklare Dem. Komtesse Bøkeholm er min forlovede; og da min svigerfar ikke er i stand til at reise har han git mig i opdrag at forhandle med Dem og beskytte hans datter mot videre forfolgelse fra Deres side."

Hendes ansigt fortrak sig. Der kom et ondt glimt i hendes øine. Hun lo pludselig haanlig.

"Livet leker virkelig sæl som os — Hans Rif min svigerson — nu maa jeg le!"

Han rettet sig stolt op.

"De har ikke mer nogen ret hverken til grev Bøkeholm eller hans datter. Det er uhørt at De har voet at snike Dem ind i komtessens nærhet."

Hun lo igjen haanlig og saa paa ham som et tirret rovdyr.

"Ja, ja — man har jo fundet for godt at indbilde komtessen at jeg ikke var ilive."

"Av grunder som vel De maa forstå bedst. Man har ikke villetforgifte hendesrene sind med slike begivenheder."

Hun lo igjen haanlig.

"Aa nei — det er jo ikke bra naar en saa ung pike kjender formeget til livet. Hun lærer det nok at kjende med tiden, og saa kommer det an paa om hun fortsætter at være det rene, uskyldige barn. Jeg — jeg var ogsaa engang ren og uskyldig."

De sidste ord mumlet hun som i smertelig vrede mellem tændene. Denne tone var egte òg var ikke uten virkning paa ham. Men han forhaerdet sig straks igjen. Under denne forhandling maalte ingen følelser komme frem — ikke engang medlidenhet.

"La os falte os saa kort som mulig. Jeg

Maria Stuart, Skotlands avsatte dronning,

hører paa oplæsningen av den dødsdom som hendes uforsonlige fiende, dronning Elisabeth av England, har latt avsi over hende. Maria Stuart hadde da været holdt i fangenskap i 19 aar. Hun hørte med koldblodighet dommen bli oplæst. Den 8. februar 1587 faldt hendes hode for bøddelens øks i en sal paa slottet Fortheringhay. Hun var da 45 aar. — Efter maleri av G. Pilsty.

vil ikke opholde Dem her længer end nødvendig."

Hun saa paa ham med funklende øine.
„Er De ræd for at mit nærvær skal forpeste luften i dette hus?"

„Jeg vil iafald forhindre at De endnu engang træffer sammen med husets damer," svarte han koldt.

Hun knyttet hændene som i avmægtig vrede.

„Det skal han komme til at svi for," tænkte hun hadefuld.

Og saa spurte hun koldt og behersket:
„Hvad har De saa at si mig?"

Han saa et øieblik ned mot gulvet. Saa rettet han sig op og sa i en forretningsmæssig tone:

Grev Bøkeholm har av Deres brev erfart at De befinner Dem i nød. Skjønt han ingen forpligtelser har overfor Dem, er det ham dog imot at ignorere Deres bon. Han vil ogsaa under alle omstændigheter undgaa at De ogsaa for fremtiden skulde leve paa samme eventyrvæs som hittil. Derfor erklærer han sig villig til at utsætte en fast aarlig livrente for Dem paa den betingelse at De herefter fører et stille, tilbaketrukket liv i utlandet. Utenfor landet her kan De vælge et hvilket som helst land til opholdssted, og De behøver bare at si fra hvilken bank De ønsker at motta den aarlige livrente — skal vi si en sum hvert halvaar? Denne sum vil altid staa til Deres raadighet saalænge De retter Dem efter betingelsene; men den vil straks bli Dem fratalt hvis De vender tilbage hit til landet — eller hvis grev Bøkeholm endnu engang erfarer noget uhæderlig om Dem.

Klokskaben forbyr grev Bøkeholm at stille en stor sum til Deres raadighet mer. Den vilde snart gaa tapt, mens den aarlige livrente er sikker."

Ved hans ord var Liane Brinken sunket likesom træt tilbage i sig selv. Hendes øine hadde et stirrende, glansløst uttryk. Nu, da hun stod overfor virkelig gjørelsen af sine brændende ønsker, mistet hendes nerver sin spændkraft. Men allikevel følte hun det ydmygende i situationen. — Denne Hans Rif hadde engang tryglet om et blik, et smil fra hende, og han hadde været hendes slave, som alle de mænd hun hadde lekt med. Bare en var forblit hendes herre — Justus — ved sin kjærlighet hadde hun gjort ham til herre over hende selv og hendes skjæbne. Men han som sat der overfor hende, vilde gjøre sig til herre over hende — i kraft af den rigdom han holdt i sine hænder. Med den vilde han nu underkue hende — fordi han skammet sig over sin tidligere svakhet. Og hun maatte la sig underkue — for de penge skyld han kunde by hende. Et avmægtig had brændte i hendes hjerte. Alt i hende ropte om hevn. Men hun skjulte og betvang sine følelser. Naar grev Bøkeholm stilte slike betingelser, maatte hun jo følge dem.

Idet hun krampagtig knuget hændene sammen, saa hun med et lurende blik ind i Hans Rifs ubevægelige ansigt. Og endelig spurte hun langsomt og tonløst:

„Hvis jeg nu gaar ind paa at opfylde disse betingelser, hvor meget vil saa den omtalte livrente beløpe sig til?"

Han tænkte sig om et øieblik.

„La os si — seks tusen kroner saa længe De lever. Det vil være nok til at beskytte Dem mot nød."

Hun lo haardt og spottende.

„En bagatel for grev Bøkeholm. Og det er for litet for mig. Jeg kan ikke klare mig med saa litet — jeg er ikke alene —"

„De glemmer at De slet ikke har noget at fordre."

Hendes øine funklet med en ildevarslende glød.

„Og De glemmer at jeg skal opfylde betingelser for det. Med seks tusen kroner kan jeg ikke komme ut av det med min mand — da maatte vi føre et yndelig liv."

Han gjorde en bevægelse som om han skjøv noget hæslig fra sig.

„Jeg vil ikke prutte med Dem — la os si ti tusen kroner aarlig. Jeg skal arrantere det med grev Bøkeholm."

Hun tænkte sig om et øieblik. Med denne sum kunde de iafald leve nogenlunde. Ganske vist kunde de ikke som hittil leve i den store verden, omgitt av luksus og komfort. Men det vilde hun heller ikke. Saa behøvde hun ikke mer at kaste folk blaar i øinene ved en glimrende opræden. Med ti tusen kroner kunde de vælge et eller andet stille opholdssted og begynde paa et nyt, fredelig liv. Hun saa igjen forskende ind i Rifs ansigt. Det saa ut som om han nu hadde uttalt et ultimatum. Egentlig kunde hun vel ogsaa være fornøid, især siden hun ikke hadde noget at fordre og for nogen minutter siden hadde mistet haabet om overhodet at faa noget. Men allikevel yovet hun endnu et forsøk paa at opnaa et fordelagtigere resultat.

„Nuvel — jeg skal være tilfreds med denne sum — men — vi har endnu forskjellige forpligelser at opfylde — for eksempel her paa hotellet. De vil vel ikke at vi skal bli arrestert som svindlere?“

Han gjorde en forskrækket bevægelse.

„Nei — ikke for alt i verden! — De er kommet her i min lantes hus — den skandale maa for enhver pris undgaas.“

„Da maa De sørge for at vi straks faar en sum til vor raadighet.“

Han tok en checkbok op av lommen og utlydte uten storre betenkning en check lydende paa tre tusen kroner.

„Tilal mig at jeg nu stiller denne sum til Deres raadighet. Jeg vil ikke bebyrde grev Bøkehols konto med den. Men jeg stiller en belingelse.“

„Hvilken?“

„At De straks — senest iasten — forlater Baden-Baden — og gir avkald paa at forove et lignende bedrageri overfor fyrt Irkan som ovenfor mig.“

Hun for sammen og hendes øine glødet av had.

„Hvad vedkommer fyrt Dem?“

(Fortsættes)

Nu længes de dage — !

Nu længes de dage,
alt medens de gaar;
trods frost og trods kulde
det bærer mot vaar, —
og gjemmer sig Solen
bak tætteste sky,
en dag for dens vælde
maa taakene fly.

At vinteren strenges,
mens lyset faar magt,
er kun, hvad saa ofte
er skrevet og sagt.
En stund maa vi trænges
og doie liit tort —
men aldrig vort haab
mot en vaar kom tilkort.

Den fyker saa lyslig,
den hvirvlende sne —
av snuglet krystal
en kaskade at se —
av skjære smaoblonster
et yndefuld drys,
som streifer vor jord
i de bløteste kys.

Vi smiler imøte
hvert svanelvitt fnug —
en verden i sne
er vidunderlig smuk —
den slumrer, den synes
som skrinlagt og dod,
— men livskimen spirer
i muldjordens skjod.

Og fryser en stakkar
i isnende ve,
og kan for sin vaande
ei lise han se —
Guds engle staar vakt
langs hans stenede vei —
la verden kun glemme,
Gud glemmer ham ei.

De klaprer, de grener,
i frostsattens vind —
de lytter, de syke
og merkede sind —
de vaaker — de længter
mot løbrudd — mot dag —
mot solgryets glimt
over livsskulens vrak.

Der lides, der blødes,
der kjæmper, saa mangt —
til rop fra en armod
ei rakte ret langt —
for modet blev kuet
av kraftløshets ve —
aa, du, som fik øine,
vær vaaken — og se —!

I tiden, hvor vinter
maa bryles med vaar,
du fik kanske held
til at læge et sår —
du fik kanske lykke
at bole et savn,
at hjælpe forlis
i lit vennesæl havn.

Du skal ikke vente —
ta hjertevarmt fat —
saal lang er en kummens
fortvilede nat —
og selv om Vorlierre
vet raad uden dig,
vær glad ved at vandre
hans kjærlighets vic.

Det gjærer, det bryter,
det lysner en gang —
det brister for vaardrifters
seirende trang —
mens Solens befrugtende
lysstraaledrys
skal favne vor jord
i et salighetskys —!

Betty Teste.

Fra et hjørne av kirke-gaarden.

Av Orla Bock.

Det er vist igrunden de allerfærreste mennesker som kan spasere aldeles likegyldige op og ned i gangene paa en kirkegaard. — Man stanser nu og da, læser et navn paa en gravsten, og selv om navnet er en ganske ubekjendt, kan der forekomme en tilføielse, en dato, en eller anden liten biomstændighet som fanger opmerksomheten og sætter hjernen i virksomhet. Man tænker uvilkaarlig: Hvad er det for en historie som her har faat sin avslutning? Hvad kunde den stenen fortælle?

Er man først stanset ved en grav, kommer man let til at stanse ved den næste ogsaa — og den næste igjen, — man opdager saa mange gravstener som ved første øiekaast ser ganske almindelige ut — et navn, et par daloer; men ser man litt noiere efter, er der en liten, individuel særegenhed, der som et litet lysglint kan fremkalde et billede, sætte fantasiens i bevægelse, saa tankene til at arbeide. De lange rader av gravstener blir soin bokrygger i en bibliotekshylde, — der staar en titel

paa hver, en titel som dækker, snart over et drama, snart over en jevn hverdagshistorie, en vakker, liten menneskeskildring, eller kanskje et forspiltilt, forfeilet liv. Man ønsker uvilkaarlig at man kunde læse litt av det som ligger bak til len.

Gaar man ofte paa en kirkegaard hænder det undertiden at man kan komme til at faa et litet indblik i det som titelbladet — gravstenen — dækker over. De stadiige gjester paa kirkegaarden lærer hverandre at kjende, og der utvikler sig et visst frimureri mellem de mennesker som til stadiiget gaar og verner om sine avdødes hveltede. Der er to slags kirkegaardsgjester — de lause og de meddelsomme. — De lause gaar og ruger over sin sorg, lukker sig inde i sig selv og indlater sig ikke i samtale med nogen fremmed, — men dem er der egentlig ikke mange av. De fleste tilhører „de meddelsomme“ gruppe. Det er mennesker som likefrem sokr i lidelsesfæller, føler trang til at vise og motta deltagelse, tale om det de har mistet, det som dag efter dag drar dem hit til de dodes have. Det er dem som danner kirkegaardens frimurereselskap; — utenfor kirkegaarden kjender de kanske ikke hverandre, — utenfor kirkegaardens murer har de ingen fælles interesser; — men naar de mødes mellem gravene, tilhører de det samme brorskap, deres erend hit er det samme, deres tanker er beslektet, og de taler sammen som de der har en fælles gjerning. Det begynder med smaa haandsrækninger, laau av en rive eller en sproile, man utveksler sine erfaringer i beplantningsspørsmål, og det ender altid med at man kommer til at tale om de døde, hvis graver man steller med.

I et hjørne av kirkegaarden ligger en velstelt og pen grav med en ganske enkel marmortavle. Der staar to navner paa tavlen, — øiensynlig far og son — faren 56 aar — sønnen 16 aar — døde med bare 2 maaneders mellemrum — sønnen døde først. — Det var alt tavlen fortalte.

Der gik hver dag en gammel dame og stelte med graven — en fin, nobel, liten kvindeskikkelse, mild og venlig — hustruen og moren sandsynligvis.

En dag kom jeg i snak med hende; en sproile var tilknytningspunktet.

„Det er kanske Dere's mand og son?“ spurte jeg.

„Ja,“ sa hun med et vakkert, vemondig smil. — „De to hørte sammen, — da den ene maatte avsted, maatte den anden følge efter, — det var saa naturlig. — Han var en sot gut — den yngste i flokken, — vi hadde seks. Men Paul som ligger her, var farens kjæledegge, — han elskel gutten og Paul forgudet sin far, — de to kunde slet ikke undvære hverandre. Men Paul hadde tæring, — han lik det like efter konfirmationen, og hele det sidste aar laa han tilsengs. Tæring er jo, Gudskelov, en barmhjerlig sygdom, — de har jo i en smirter, og den syke aner aldrig selv hvor galt det er fat. — Heldigvis! — Paul trodde like til det sidste at nu kom han sig nok snart. Men faren led saa meget desto mer ved at gaa og se paa gutten. Og faren hadde ogsaa andre sorger, — han var kjøbmand, og forretningen var ikke altid saa god som den burde være.

Den sidste dag, Paul levet, laa han ganske stille hen; han hadde det igrunden meget godt slik, og vi tænkte slet ikke at det var saa nær forestaaende. Det var om formiddagen. Paul spurte pludselig: „Mor, har du været nede i butikken hos far?“ — „Ja, det har jeg,“ gutten min, sa jeg. — „Hvorledes hadde han det?“ spurte Paul. — „Aa, han gik og var lei Tordi der ikke

var meget at gjøre, sa jeg uten at tænke paa at det kanske kunde bedrøve gulten.

Saa laa han litt og spekulerte, og saa sa han: „Mor, — jeg fik en likroneseddel til min fødselsdag forleden, — den ligger i min portemonnæ. Kan du ikke ta den og liste dig ned og pulte den i fars pengeskuf uten at han merker det? — Saa blir han kanske i bedre humør.“

Om eftermiddagen døde han, — sov ganske stille hen, — hans far sat og holdt ham i haanden. Og to maaneder efter døde far, — lægen sa han visst ikke hvad det egentlig var som feilte ham. Men det vet jeg, — det var sandelig ikke andet end længsel efter gutten, — for de to kunde ikke undvære hverandre.“

Dette er jo ikke nogen egentlig historie; det er bare et litet glimt bak titelbladet — under gravstenen. — Et vakkert, litet bilde, som det gjør godt at se.

Og av slike er der tusener og etter tusener omkring paa vore kirkegaarder. Om man bare forstod at læse dem!

Frieri ved mellemmand.

Av Frédéric Boutet.
Oversat av Josephine Aarbye.

Julien gik tvers over kaien og ind i den smale, lille butik over hvilken der paa et skiddent skilt stod skrevet:

„Sulou. Kjøp og salg av bøker“.

Og der var bøker derinde fra gulv til tak.

„Goddag, onkel,“ sa Julien.

Fra butikkens anden ende kom en hoi, hvithaaret olding frem. Han var sterkt rød i ansigtet og hadde en lang, hvit lerretskittel paa, og bak hornbrillene stirret et par sinte øine.

„Paa denne tid av døgnet sier man godaften,“ brummel han. „Vil du tro det at det forbandede muldyr Brevaire nu tre ganger iträk har forlangt den katalog som jeg sendte ham tilbake igaar! — Naa — nei — da hadde han ret allikevel, her ligger den i skuffen min, hans katalog! Jeg maa ha lagt den dit i tanker, det er merkelig! Men derfor er der da ingen grund til at irritere mig som han har gjort! — Kommer du for at spise middag med mig? Da kan du gaa bort og vente paa mig i kafeen paa hjørnet. Jeg skal bare slænge butikken, saa kommer jeg. — Nei, vær ikke ræd, du skal ikke faa andet at drikke end vichyvand —“

Julien rødmæt. Han var en spinkel, ung mand med et blidt ansigt.

„Nei, onkel, hvis du tillater det, vil jeg helst at vi skal bli her. Der var noget jeg vilde be dig om —“

„Det kan da ikke være mulig! Har du laget spektakkel? Da maa du ha forandret dig meget!“

„Nei, onkel, det er ikke noget slikt. — Men du er jo den eneste slegtning jeg har, ikke sandt? Ja, og saa — saa vilde jeg gjerne gifte mig og be dig gaa og fri for mig.“

„Hvad for noget?“ utbrøt onkelen.

„Det er en ung pike. — Jeg liker hende saa godt. — Hun heter Pauline Foulloy — og hun er av meget god familie. Hendes søster som heter Marie er ansat paa samme

kontor som jeg, hvor hun skriver paa skrivemaskin. Pauline er undertiden kommet for at hente søsteren, og jeg har ogsaa truffet hende i foreninger. Vi har snakket litt med hverandre. — De bor begge to sammen med sin bedstemor; deres mor er nemlig død, og deres far er reisende for et assuranceselskap. Han har en udmerket stilling. — Nu vilde jeg be dig, onkel, om at gaa dit. — Længe har jeg betænkt mig, men idagmorges tok jeg bestemmelsen. Jeg vil skape mig et hjem og en rolig tilværelse sammen med en sot, liten hustru, og det kan hun bli. Siden jeg nu har bestemt mig, vilde jeg be dig om du ikke kunde gaa dit allerede i aften?“

„Aldrig i evighet! De vil anse mig for et fjols, og dig med! Gaa du selv dit!“

„Jeg vil heller at du skal gjøre det, onkel. Jeg vilde aldrig faa mod til det. Jeg kjenner næsten ikke den gamle dame.“

„Ja, jeg kjenner hende da slet ikke. Ta du bare mod til dig. Jeg var da ikke saa

„Nei, onkel, jeg sa: Fru Foulloy, nummer 27 b, rue de Rennes.“

„Gud yet, hvor jeg har faat fat paa at det skulde være rue de la Seine. Du kan vente her til jeg kommer tilbake, og hvis der kommer nogen, kan du si at ingen er hjemme. Gjør dig ingen sorger, saken er iorden paa forhaand. Du faar ja!“

„Onkel, klokken er næsten seks. Det vilde kanske være bedst om du tok en vogn,“ sa Julien som med bekymring tænkte paa alle de kafeer som var paa veien.

Men onklen mente at han gik meget forttere dit tilfots og gik ut av døren.

Paa Place St. Michel drak han paa 30 sekunder en vermouth, fordi han var først; paa Boulevard St. Germain drak han to glas grenadine, fordi han møtte en bokbinder han kjendte; litt længer borte tok han sig en citronvand, fordi han kjendte verten, og naadde saa endelig rue de Rennes.

Mellem bøkene og i den lumre, mugne luft i den lille butik ventet Julien i største spænding. Da han var en forlegen, ubeslutsom ung mand, beundret han sig selv, fordi han hadde kunnet ta en saa vigtig beslutning som at gifte sig.

Han tænkte paa Pauline Foully, som hadde brunt haar, sorte øine og et elskværdig smil. De vilde komme udmerket ut av det med hverandre og skape sig et litet, lunt og hyggelig hjem, hvor hans onkel skulde komme og spise middag med dem om sondagene.

Tiltdrods for sit bøse væsen var onklen meget glad i Julien og nevøen kunde ikke la være at tænke paa at den gamle var ganske velstaaende.

Klokken hadde alt for en stund siden slaat halv otte, og onklen var endnu ikke kommet tilbake.

Julien begyndte at bli meget urolig, da der netop lød skridt paa fortauet — det var en selvfolgelig.

Han kom ind av døren med hatten helt nede over del venstre øie og med skinnende rødt ansigt.

„Ja!“ ropte han. „Det blev ja! Det sa jeg dig jo paa forhaand. Det var en selvfolgelig.“

Han avbrøt braatt den straalende Juliens hjertelige utbrud og sa:

„Du behøver sandelig ikke at takke mig saa meget, gulten min, det var mig en fornøjelse og glæde! — Den gamle dame var storartet! Hun visste at du var en solid, flink fyr. Jeg satte ikke dit lys under en skjeppe! De unge piker har noget i bakhånd, og jeg vilde heller ikke at vi skulde se ut som nogen fattige slæmpere, derfor lovet jeg — ja, ja, ja, onkel er her — dit giftermål har jeg bragt iorden! — Kort og godt, bedstemoren sa ja — og den unge pike likesaa. Men det var de naturligvis enig om i forveien.“

Julien forsøkte paa den høfligste maate at stanse onklens talestrøm og spurte beskedent:

„Du saa hende altsaa, onkel, og snakket med hende?“

„Med den unge pike? Ja, det tror jeg! — Men ta nu paa dig hatten din, jeg skal spendere en middag paa dig som skal faa dig til at gjøre store øine! — Jo, jeg snakket med hende. Hendes søster var gaal

Han kom ind gjennem døren med hatten helt nede paa det høire øie og med skinende rødt ansigt.

ræd av mig da jeg skulde fri til din salige tante.“

„Det er ikke det samme, onkel. Du maa huske paa at jeg skal tale om mig selv og min stilling. Det vilde jeg aldrig kunne. Mens du derimot kan fortælle at jeg er et fornuftig, ordentlig menneske. — Skulde resultatet bli et avslag vil jeg heller at du skal ta imot det end jeg selv.“

„At jeg skal ta imot et avslag! Det skulde jeg gjerne se paa! Det eneste man kan berøre dig er at du er altfor fornuftig og altfor forsiktig overfor vogner. Men det anser vel alle ordentlige familier for en dyd. — Du skulde bare set mig, da jeg var i din alder!“

„Du vil altsaa gjøre mig den tjeneste?“ spurte Julien med ynklig stemme.

Den gamle trak paa skuldrene, gik ind i sit lille værelse bak butikken, og da han kom tilbake hadde han tat paa sig snip, et knyteslips med prikker i og ombyttet sin kittel med en sort diplomafraak. Paa sit hvile, strittende haar hadde han sat en liten straahat paa siden.

„Naa, fremad marsj, til hoveritjenestel!“ utbrøt han ironisk. „For en idé av dig at du vil gifte dig i din alder! — Jeg var ti aar ældre, da jeg fandt paa det. — Men hver sin lyst! — Hvorledes var det du sa? Fru Bouloy, 27 b, rue de la Seine!“

Melodi av Ole Ball.

Noter for de som ellers ikke kan spille: Sæterientens sondag.

På

Text av J. Moe.

Notebladet slikkedes ned bak de sorte tangenter, saaledes at de hvite og sorte striper paa bladet kommer ut at sta like over de hvite os sorte tangenter, mens den overside del av bladet brettes ned bak lokket. Ell; ikke aksepteres med øre, n.e. anstaa tangentene i den rekkelige streken angur, hold tangenten nedre lengere eller kortere tid, etter sommer merke er bredere eller smalere, og følg saken med i teksten sta vise for stavelse.

ut — men hun var hjemme — og bedstemoren roppe paa hende og sa: „Den herre der er Juliens onkel, og han kommer for —“. Kan du se hele scenen for dig? Den unge pike lot som om hun blev overrasket, den skoier; hun rødmet og sa: „Hvorledes — hr. Julien? — Jeg hadde ikke tænkt —“. Korsagt, hun sa ja uten at la sig nøde. Det saa ikke ut til at hun hadde dig — du er en lykkens pamfilius! At bli elsket av en saa vakker, ung pike! — Hendes haar ligner jo det pureste guld —“

„Du kan ikke ha set dig rigtig far, onkel,“ sa Julien leende. „Pauline har brunt haar og sorte øine.“

„Jeg ser tydelig nok naar jeg har brillene paa,“ sa onklen fornærmet, „og jeg hadde dem paa. Den unge pike hadde lyst haar og blaa øine. Hvad er det du fabler om at hun heter Pauline, naar hun heter Marie?“

Det sortnet for Juliens øine, og han trodde han hadde hørt feii.

„Aa, Gud; aa, Gud!“ jamret han. „Du har ikke fridd til hende som jeg vilde ha!“

Det blev ganske stille i det lille lokale. Julien var sunket ned paa en stol aldeles tilintetgjort, og onklen rev sig febrisk i skjegget.

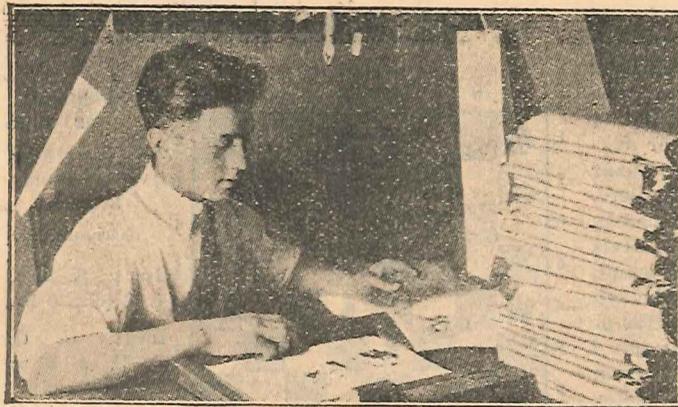
„Hør nu, gutten min,“ sa han til sidst, „det er ikke min skyld hvis du har forklart mig saken utydelig. Hvad er det forresten at beklage sig over? De hører jo til samme familie, og deres formuesforhold er de samme. Det kommer ut paa et! Forskjellen er bare at du tar en blondine istedetfor en brunette. Det er da ingen ulykke! Du er storartet! Jeg har fundet en bedarende hustru til dig! — Jeg er sikker paa at hun er den bedste av de to! Hun elsker dig! — Gjør den andre det? — Du maa indromme at det vet du ikke det mindste om.“

„Jeg — jeg har ikke hat mod til at spørre hende likefrem om det. Men jeg elsker hende! Hvis nogen hadde tilbuddt dig en anden ung pike, dengang du tænkte paa at gifte dig —“

„Det var helt anderledes! — For det første hadde din tante ingen soster. — Nu kan det jo ikke gjores om igjen. Du frir til en ung pike, og faar ja! — Hvis du tar dit løfte tilbake, opfore du dig som en slyngel, en gemen slyngel! — Og den stakkars pike! — Nei, jeg er en skikkelig mand, og jeg finder mig ikke i at du skulde ha faat mig til et begaa et saa lumpent erend. Nei, du skal ha tak! Kom nu med ut og spis middag og vær glad og fornøid! Saa feirer vi din forlovelse!“

Julien fulgte med, fortumlet, men resignert, og opgav paa for haand at opta kampen med no gensomhelst.

„Naa ja,“ sukket han, „siden hun elsker mig!“

Når de tegnede ark er ferdige legges de i nummerorden i en ramme og fotograferes et for et. Kameraet vender objektivet nedover og henger i taket over mandens hode.

Det livløse blir levende

Tegnefilmen og dukkefilmen

Vi har hittil bevæget os mellem virkelige mennesker, i naturen eller de kunstig opbyggede byers omgivelser og vi har set hvorledes man instruerer, spiller og optar en film. I dag gjør vi et litet sidesprang og går ind i den egn af filmens vidunderland, hvor det livløse blir levende. Nutidens mennesker anklages ofte for at ha mistet taalmodighets gave. De vil ha det mest mulige arbeide ut av den kortest mulige tid. Filmens kunst dementerer i visse retninger denne paastand. Ved faa arbeider kræves der saa megen taalmodighed som ved fremstilling av en film, og dette gjælder i særdeleshed den specialitet som heter tegnefilmen og dukkefilmen. Vi ser den rulle over lerretet paa en ti minutters tid, men dens tusener av billeder har det kanske tat likesaa mange uker at fremstille.

Tegnefilmen blev opfundet af en af de New Yorker-tegnere som for-

tegnerens medhjælpere, og hver av disse faar utevert begyndelses- og slutningstegningen av en del av filmen. Ind mellem disse to tegninger skal hjælperen tegne de manglende

Dukkene præparereres hos dukkemakeren, de kles paa, de faar haor og skjeg og forberedes til at spille med i filmen.

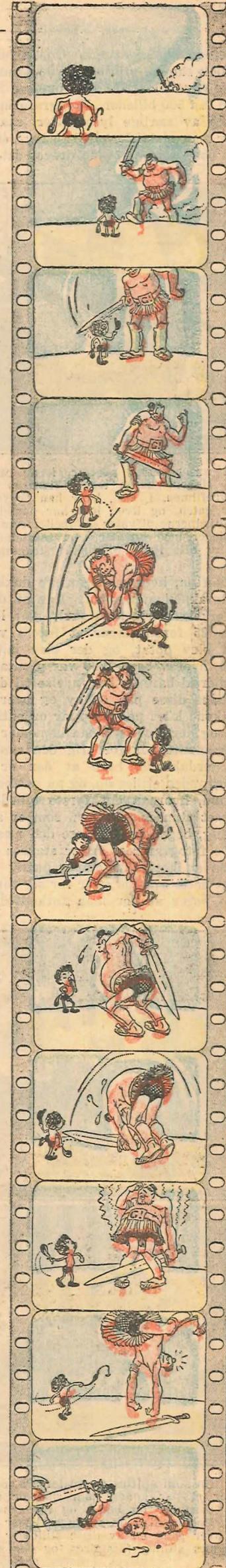
led, alle figurens bevægelser. Der kræves stor dygtighed til dette. Man maa ikke bare kunne beregne hvor mange billeder som hører til hver bevægelse, men ogsaa ha studert grundig hvorledes en lignende bevægelse tar sig ut paa filmen. En-

anvende samme antal tegninger til at fremstille hvert skridt manden gjør. Alle disse billeder nummereres og lægges et for et i en ramme under et kameraet nedadvendte objektiv. Der aapnes og lukkes automatisk for objektivet, og hvert billede gir saa et negativ. Forekommer der gjentagelser, for eksempel naar en mand løper i cirkel, eller naar en hat blaaser bortover gaten og en mand løper efter den, kan den samme serie billeder anvendes en gang til foran kameraet. Derved spares endel arbeide, men allikevel er fremstillingen av en tegnefilm et taalmodighetsarbeide, særlig naar der er flere figurer paa hvert billede, og det ikke bare er deres bevægelser, men ogsaa deres ansigtsuttryk som skal skildres. Der er i en tegnefilm ofte optil 15–16,000 billeder, og selv om en del av disse er gjentagelser, blir det dog ofte 8–10,000 forskjellige bilder at utarbeide.

Der er enkelte av de dygtigste tegnere som kan fremstille 15–1600 billeder paa en uke, men selv om der er fem tegnere til arbeidet, saa tar dette allikevel med forberedelser og med fotografering og fremkaldelse ofte flere uker. Ogsaa tegnefilmen har sine smaa tricks. Skal der f. eks. vises et tog som kjører forbi et bestemt punkt, tegnes der kanske paa samme bakgrund, foruten lokomotivet og tenderen, billeder av bare 8–10 forskjellige vogner. Ved derpaa at sætte disse forskjellige bilder av vognene flere ganger foran kameraet og i forskjellig orden, faar man et tog som man kan forlænge efter behag. Om tegnefilmen gjælder det samme som for andre film, at den bør rulles op med en hastighet av 16 billeder i sekundet, for at den skal svare til den hurtighet hvormed øjet opfatter bevægelsen i det virkelige liv.

En twillingbro til tegnefilmen er dukkefilmen. Den er endnu ikke saa kjendt som tegnefilmen, men at dømme efter den jubel hvormed den er blit møtt, særlig i barnas verden, vil den ha en glimrende fremtid foran sig. Princippet i den er det samme som i tegnefilmen, nemlig at fotografere en række forskjellige stillinger, bevægelser og ansigtsuttryk og gjengi dem med en hastighet av 16 bilder i sekundet.

To av vore bilder, som viser etpar vaskekoner som snakker sammen mens de arbeider, gir en liten idé om hvorledes en dukkefilm av mer primitiv art fremstilles. Her bestaar dukkene — de to vaskekoner — av bløt lere, som er moddelt om et bøielig og sterkt leddelt skellet av metaltraad. Dukkene kan bringes til til at staa eller ligge i næsten alle mulige stillinger. Ved hjælp af farver og pensel kan man gi dem for-

En dukkefilm som spilles under apen himmel. Hver bevægelse dukkene skal gjøre maa ordnes af instrukturen før kameraet tar billedet. Det samme som i en film med leveide skuespillerne tar 1 sekund, tar det her et kvarter at faa optat.

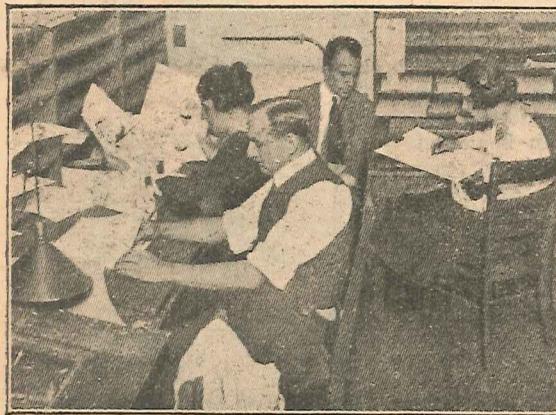
Her spiller en levende skuespiller sammen med en dukke. Det er meget vanskelig og uhøye sent at opta, da skuespillerens bevægelser skal avpasses efter dukkens og gaa likesaa langsomt som den s no ventes maa gaa, da hver av dem skal stilles, før kameraet kan aapnes.

syner de amerianske søndagsblader med groteske billeder av det specielt amerikanske humør. Han fandt siden mange efterlignere, men princippet man gaar frem efter er det samme for alle. Først fremsættes ideen til den historie som skal fortelles, og tegneren tegner de vigtigste situatio-

delig maa man paase at de forskjellige tegnere ved samme film har samme antal billeder for samme bevægelse, at de saa at si arbeider i samme takt. Naar det f. eks. fremstilles at en mand løper nedover en gate, og tegningene av dette er betrodd til flere tegnere, maa de alle

Dyvergen og kjæmpen, et brudstykke av en tegnefilm. De billeder man ser paa denne filmstrimmel er bare milepælene i filmen. De markerer bare en enkelt sjar bevægelses begyndelse og slutning. Men mellem hvert par billeder ligger kanskje hundreder av andre.

skjellige ansigtsuttryk. Ogsaa her kan man bruke den samme stilling og de samme ansigtsuttryk flere ganger, og for eksempel av 200 stillinger kan man faa 500 bilder. Fotograferingen foregaar ved hjælp af særlige lyseffekter, saa billedene fremtrær som plastiske og ikke bare som omrids. Man har paa dette omraade drevet det til at fremstille

I et amerikansk atelier, hvor en tegnefilm blir til. Hovedtegneren tegner figurens viktigste stillinger i tegnefilmen, f. eks., hvor han begynder at løpe nedover gaten, og hvor han har naadd gatens ende, og medhjælperne utnytter saa mellemrummene mellom hans tegninger med billeder som tilsammen gir bevægelsen. Der er ofte 10,000 forskjellige tegninger i en tegnefilm.

dukkefilm, hvor man saa tre dukker synge til orkesterakompagnement. For at dukkenes og særlig orkesterdirigenten skulde faa liv, var der bortimot 25 forandringer at foreta ved hvert billede som blev optat, og der blev i alt optat høymot 3000, hvorav bare 1000 var gjentagelser. Dette er imidlertid bare en begyndelse til dukkefilmen. Nu utvikles disse paa en ny og overraskende maate. Dukkene kæs paa, de faar ordentlig haer paa hodet, og der skrives smaa komedier for dem. Fremgangsmåten er forøvrig den samme som fortalt for lerdukkene, bare at den er mer indviklet. Bakgrunden stilles op, og nu sættes den første dukke ind, hvorpaas det første billede optas, og kameraet stanser. Dukken, som er sterkt leddelt og bøigelig, begynder at gjøre den næste bevægelse og dette fotograferes. Atter stanses kameraet og lederen av komedien griper paany ind. Hvor langsomt dette arbeide gaar for sig forstaar man, naar man hører at der maa forandres fra ti til tyve

En film som spilles av to lerdukker. Dukkene forestiller et par koner, som snakker under sit arbeide med skrubber og botte, og bildene viser to stillinger. Mellem disse to stillinger ligges et snes andre, og for hver gang en av disse stillinger fotograferes, skal dukkenes stilling forandres, og der skal males et nyt uttryk i deres ansigter.

ganger i en dukkes stilling og optas fra ti til tyve billeder for at gjengi for eksempel et skridt eller en armbevægelse. Den samme bevægelse som med en levende skuespiller utøres og fotograferes paa

et eller to sekunder, varer med en dukke fra 15 til 40 minutter. Likesom for tegnefilmen gjelder det ogsaa her for „instruktøren“ at han forstaar hvor mange bevægelser og optagelser der maa gjøres for at det hele skal bli naturlig. Endnu vanskeligere stiller saken sig naar det ikke er dukker alene som forekommer i komedien, men naar dukker spiller sammen med levende skuespillere. Da skal jo navnlig de sidstes bevægelser avpasses efter dukkenes og foregaa likesaa langsomt. Hvis en armbevægelse hos en av dukkene tas i 20 tempi, maa skuespilleren som spiller sammen med dukken ogsaa løfte sin arm i 20 smaa bevægelser. Hør et eksempel: En dukkemand og en dukkekone har i komedien gåaet sig bort og kan ikke finde veien hjem til dukkehuset. De søger ly i en 2 meter dyp grøft, da de hører skridt oppa paa landeveien. Det er en bonde som kommer fra den motsatte side. Dukkene gaar op av grøften for at spørre bonden om veien. At fremstille at dukkene kryper op av grøften kræver saa mange bevægelser og saa mange optagelser, at det varer 30 minutter. Da bonden, som er en levende skuespiller, skal naa til samme punkt paa veien paa samme tid, maa han utføre sine bevægelser likesaa langsomt som dukkene og saaledes ogsaa bruke 30 minutter. Her maa alle være i besiddelse av taalmodighets kostelige gave. Det er ikke vanskelig at sætte sig ind i hvorledes en slik scene spilles. På den ene side sitter den instruktør som dirigerer dukkenes bevægelser. La os si at en enkelt bevægelse tar ti billeder, hvilket vil si ti minutter, da i trukturten jo skal av veien og utenfor kameraets synsvinkel inden bildet optas. Den skuespiller som spiller bonden skal saa ogsaa for at være i takt med dukkene bruke omrent ti minutter paa at ta et skridt eller to. Man kan jo prøve hvor trættende dette er bare for et enkelt skridt, og saa tænke sig hvorledes det maa være at arbeide i timevis paa denne maate.

Man kan efter alt dette forstaar at en dukkefilm ofte kan ta maaneder at sætte iscene og faa spillet, og at den ofte kan koste mer end en av de store film. Men til gjengjeld kan man opnaa de mest overraskende effekter og faa publikum til at spørre forbæuset: Hvorledes kan dette fremstilles? Kanske kan man ved disse dukkefilm berede eventyrdigterne en uventet renæssance paa lerretet. Den naivitet og umiddelbarhet som gjerne skulde præge enhver eventyrkomedie vil man jo langt bedre kunne faa frem ved en slik dukkefilm end om man lot komedien spille af virkelige skuespillere eller av levende barn. Fra dette sidesprang vender vi tilbake til den store film.

Kanarifuglen.

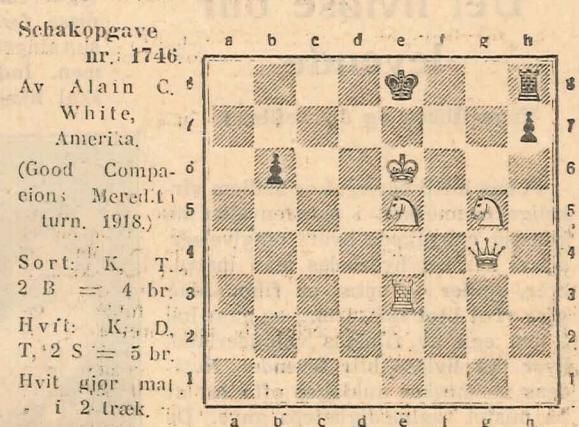
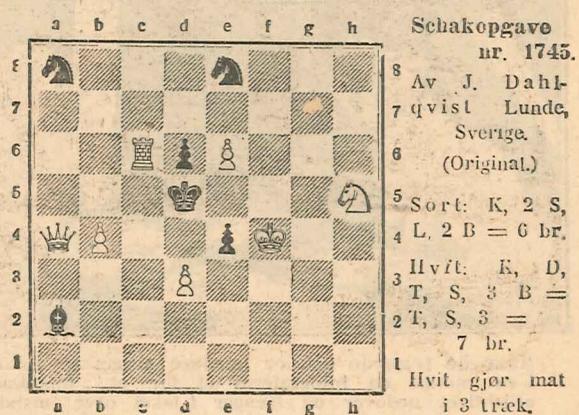
For endel aar siden døde i Hamburg en fattig haandverker, uten at etterlate sig saa meget som han kunde begraves for. Høit oppe i et bakhus i en træng gate laa den døde, og hans kone sat ved siden av liket og graat bitterlig over sin nød, som hun slet ingen utvei saa til at faa avhjulpet. Hun hadde netop lukket vinduet op for at faa litt frisk luft; da kom der en liten gul fugl flyvende ind gjennem vinduet, satte sig ved hodet av liket og saa lystig i veiret. Da den hadde sittet litt, begyndte den at synge saa vakkert. Dette gjorde et underlig indtryk paa den stakkars kone; hun kunde ikke graate længer, ja hun syntes at fuglen maatte være et sendebud fra Vorherre.

Fuglen var tam og fliet bort paa hendes skulder, saa hun let fanget den. Kort efter kom en kone ind for at se til hende, og hun fortalte nu denne historien om fuglen og viste hende den.

„Aa,“ sa konen, „det er vist den fugl som der staar om i avisene idag, at den er fliet bort fra sin eiermand. Du skal se: naar nøden er størst, er hjælpen nærmest, sier ordsproget. La mig faa fuglen, saa skal jeg gaa ut i byen med den.“

Den fattige kone forstod hende endnu ikke rigtig; imidlertid gav hun hende fuglen. Konen kom snart igjen. Det var ganske rigtig den bortflygne fugl, man averterte effen. Folkene som eide den hadde menneskekjærlig hjerter; de hjalp enken med begravelsen og skaffet hende siden arbeide, hyordet hun hadde sit nødtørftige utkomme.

Litt hcdebrud.

Sort maa som den angrepne part indrommes de retigheter han mulig har (medis hvit som angriper bare tilkendes dem han bevisig har). Sort maa derfor her antas at ha lov til at rokere:

Løsning av schakopgave nr. 1742.

1. T c 8 - b 8, K e 7 - c 6. 2. S b 8 x b 7.
1. , K e 7 - c 6. 2. T b 8 x b 7.
1. , b 7 - b 6 (3). 2. L e 8 x c 6.

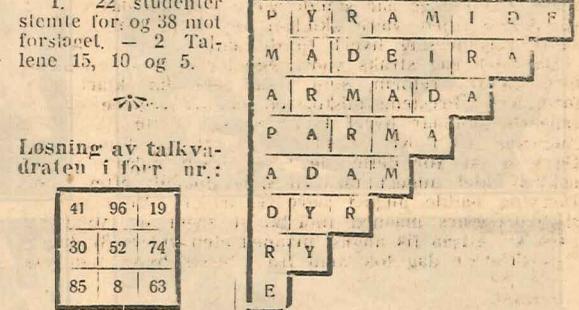
Ved en feiltagelse er opgaven blit urigtig trykt, der mangler 2 sorte bønder paa g 4 og g 5, og hvidt.

Løsning av schakopgave nr. 1743.

1. B d 2 skal staa paa c 3.
1. T f 8 - f 4.

Løsning av regneopgave nr. 1744.

1. 22 studenter stemte for, og 38 mot forslaget. - 2. Talslene 15, 10 og 5.

Løsning av talkvadrate i ført nr. 1745.

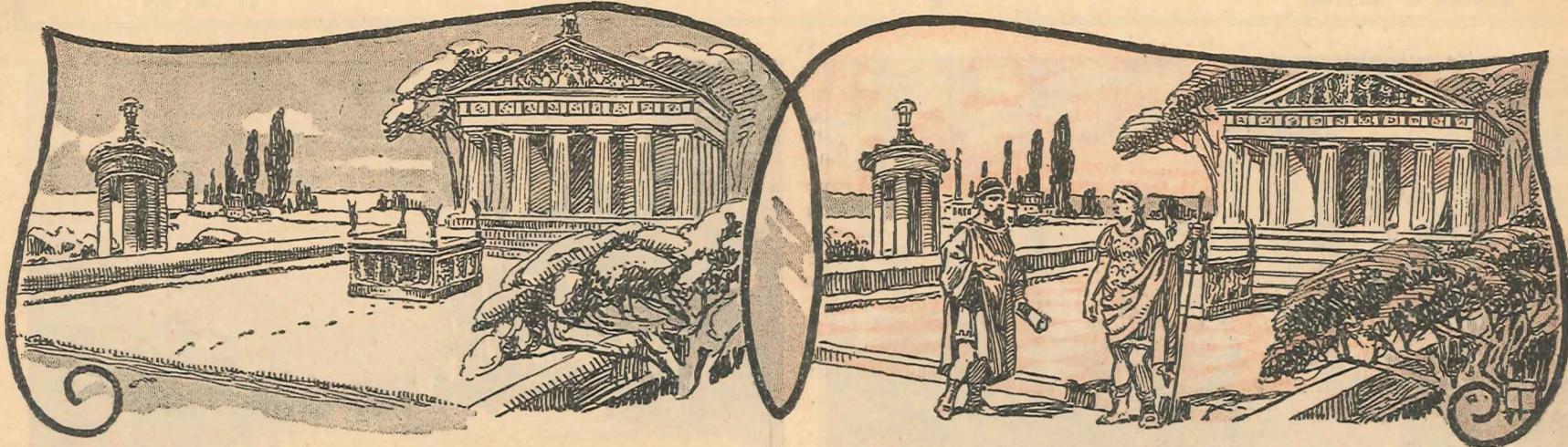
41	96	19
30	52	74
85	8	63

Gaade.

Sterkere end den sterkeste mand
de tungeste bryder jeg løste kaar,
men tilfør el bokstav, da bører mig prud
og glad hver ungmo naar hun staar brud.

Gittergaade.

Efter hvad almanakken fortalte skulde det være vinter i august maaned i „forvirringens aar“, aar 46 f. Kr.

Men Cæsar forandret kalenderen med bistand av aleksandreren Sosigenes. For det var fremdeles sommer.

I „forvirringens aar“, aar 46 f. Kr., var der opstaat store uoverensstemmelser mellem almanakken og naturen. Romerrikets daværende hersker Julius Cæsar forandret da almanakken og bragte overensstemmelse tilveie med vanlig energi og dygtighet.

Den 29. februar.

Litt alvor og spøk om skuddagen.

Jaar er det skudaar. Enhver vet hvad det vil si: Februar maaned faar tilføjet en dag saa at maaneden faar 29 dager istedetfor sine sedvanlige 28. Man vet ogsaa hvorfor det en gang imellem er skudaar: Et aars længde er paa det nærmeste $365\frac{1}{4}$ dag. Saa lang tid tar det nemlig for solen at fuldende en „runde“. Men i det borgerlige liv maa aaret av praktiske hensyn nødvendigvis bestaa af et helt antal dager. Ved at regne aaret til 365 dager utelater man $\frac{1}{4}$ dag. Men naar man hvert fjerde aar lar aaret bestaa af 366 dager, opsamler man de utelatte fire $\frac{1}{4}$ -dager. Derved gaar intet „tilspilde“. Almanakken er i orden.

Denne maate at beregne skudaar er ældgammel. Den stammer helt fra Cæsars tid (100–44 f. Kr.). Før ham hersket den vildeste forvirring i tidsregningen. Man kjendte vistnok til skudaar, men disse blev beregnet aldeles vilkaarlig efter offerprestens forgodt-befindende. Hvis det var en konsul som de likte godt, blev hans regjeringstid uten videre forlænget med en hel „skudmaaned“. Dette lot sig gjøre dermed at et normalaar paa Cæsars tid bare blev regnet til 355 dager.

Den naturlige følge av al denne vilkaarlighet var den at kalenderen var et komplet kaos. Paa Cæsars tid var aaret kommet 80 dager foran solen. Det var altsaa midtsommer naar det efter solen bare var paa vaarparten, og naar almanakken saa at det var vaar var det igrunden vinter endnu. Cæsar brøt resolut med den gamle, forvirrede tidsregning og indførte nye og meget bedre regler, med bistand av fagmanden Sosigenes fra Aleksandria. Denne nye kalender som blev kaldt den „julianske“ efter Julius Cæsar, blev indført i aaret 45 f. Kr. Ved et eneste hop rettet man paa feilen ved at gi aar 46 et antal af 445 dager, fordelt paa 15 maaneder. Dette merkelige aar blev ikke uten grund kaldt „forvirringens aar“. Videre blev det bestemt at aar 45 skulde være skudaar med 366 dager, mens almindelige aar skulde være paa 365 dager. Aar 40 skulde igjen være skudaar og dette skulde fortælle regelmæssig hvert fjerde aar.

Der viste sig straks vanskeligheter med at gjennemføre Cæsars reform, som i sig selv var klart nok formulert. Prestene misforstod nemlig reglene og arrangerede skudaar hvert tredie aar. Dette fik keiser Augustus (63 f. Kr. — 14 e. Kr.) sat en stopper for. Og som tak for dette blev hans navn indsat i almanakken, idet august maaned blev opkaldt efter ham. Dengang hadde august bare 30 dager. Men hvorfor skulle Cæsars maaned juli ha 31 dager og Augustus' bare 30? Altsaa fik august maaned uten videre 31 dager. Den tilføede dag tok man fra februar hvor man var

vant til at ty hen naar man hadde bruk for en dag. Februar var jo paa den tid aarets sidste maaned og den bærer i sit dagantal vidnesbyrd om de „lemlesteser“ den har været utsat for. Men til gjengjeld fik den æren av at huse skuddagen!

Saa gik der nogen hundre aar i kalenderisk fred og ro. Men saa begyndte det igjen at bli uoverensstemmelser mellem almanakken og solen. Man saa godt at der var feil tilstede, men man klarte ikke at rette paa den. Og saa fortsatte den at vokse. I det 16. aarhundre var kalenderen kommet 10 dager foran solen, og tiden var da inde til en ny reform,

skuddager. Efter den gregorianske kalender, som er indført saa at si over hele verden, vil der medgå omrent 3000 aar før den lille feil, som fremdeles hører sig ved vor kalender, er vokset til en dag. Hadelæs man bestemt at der i løpet af 128 aar bare skulde være 31 skuddager, vilde feilen først efter 100,000 aars forløp være vokset til en dag.

I vores almanakker pleier skuddagen at være angitt til den 24. februar. Dette har naturligvis forbause mange. Den indskutte dag er jo den 29. februar — hvorfor da kalde den 24. februar for skuddag? Til dette kan man bare svare at det er tradition gjennem aartusener at la 24. februar være skuddag. Her regnet nemlig de gamle romere aarets grænse og den 23. februar var aarets sidste dag. Da blev grænsekjellenes gud Terminus feiret og skudmaaneder og skuddager kunde derfor ikke fåa nogen bedre plads for romerne. Siden den tid har man fortsat at notere den 24. februar som skuddag i almanakken, selv længe etter at grunden til denne merkelighed er gått i glemmeboken. Men der kan neppe indvendes noget mot at nutidens mennesker ser bort fra de gamle romerske guder og deres festdager og betragter den 29. februar som den virkelige skuddag.

Dette er hyv der i korthet kan fortællas om skuddaar og skuddager og reglene for dem fra „astronomisk“ synspunkt. Men skuddagene har ogsaa en anden side og mange vil kanskje synes at denne er meget interessant: Ifølge gammel sæd og skikk har kvindene lov til at fri til mændens paa skuddagen!

Men naar damene har ret til at fri paa skuddagen skalde man tro at herrene hadde ret til at si nei. Det har jo damene i samme tilfælde! Herom er meningene delle. Paa enkelte steder mener man like frem: Manden hverken „tor eller kan“ si nei til et skudaarsfrieri. Andre steder heter det: Manden har lov til at si nei, men vel at merke bare hvis han holder hende skadeslos ved at forære hende 12 — tolv — par hansker, et par til hvert maaned i aaret! Det kunde vel tankes at der i disse hanskedyre tider var mænd som foretrak at si ja fremfor at skulle rykke ut med tolv par hansker, idet de troster sig med visdommens gamle ord: „Av to onder vælges man det mindste!“

Som følge herav bør kanskje damer som nærer forhaabninger til kommende 29. februar (det er nu sondag!) ta saken grundig under overveielse før de skriver tilverks. De har ganske vist chance for at bli indehaver af tolv par hansker paa en forholdsvis let og billig maade. Men set at offret sier ja — av rædsel over at maatte punge ut med tolv par hansker!

Med dette memento slutter vi disse skuddagsbetragtinger som begyndte i alvor og endte i gammel

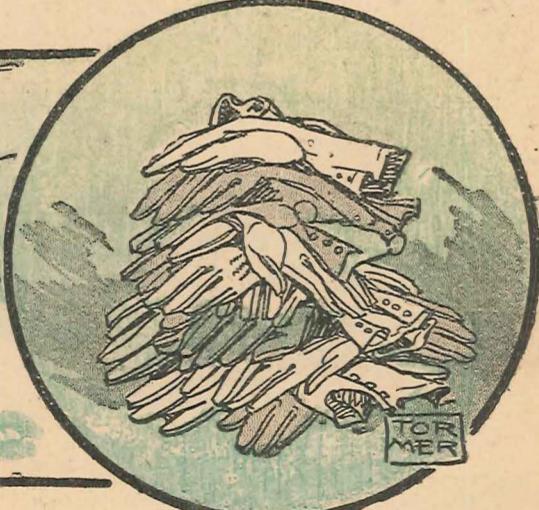

En som bare har fødselsdag hvert fjerde aar. Han er nemlig født den 29. februar.

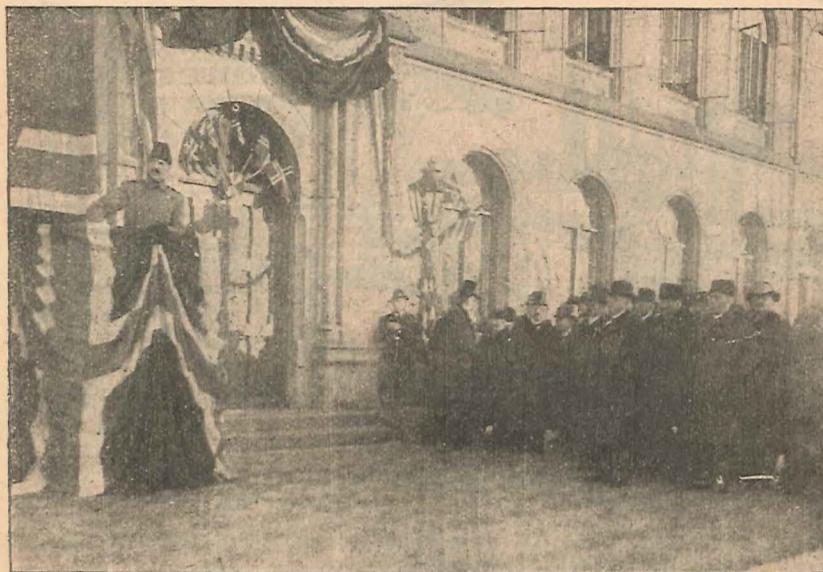
Denne kom da ogsaa og er knyttet til pave Gregor den 13.s navn.

Feilen ved Cæsars kalender laa i at man hadde regnet aaret til $365\frac{1}{4}$ dag. I virkeligheten bestaar et aar af 365 dager, 5 timer, 48 minutter og 46 sekunder, altsaa omrent $11\frac{1}{4}$ minut kortere end $365\frac{1}{4}$ dag. De $11\frac{1}{4}$ minut er i og for sig ingen affære, men tillagt mange andre loper det fort op, og naar 128 aar er gaat er de blit til et helt døgn.

Med bistand fra fagmænd lik pave Gregor den trelende opstillet nye kalenderregler. Efter dem er det som for skudaar hvert fjerde aar. Men herfra undtas de hundre aar som ikke er delelige med 400. Paa den maate blir aar 2000 skudaar, men ikke aar 2100, 2200 eller 2300. Derved utgaar i løpet af 400 aar tre

Paa skuddagen har damene lov til at fri. I almiedelighet benytter de vel sin ret paa en mer human og mindre drastisk maate end billedet viser. Ellers saa det mørkt ut for mændene, og mange av dem vilde nok trods dyrkiden foretrække at kjøpe sig fri ved at forære vedkommen dame der har utsatt ham som sit „skuddagsoffer“ de reglementerte 12 par hansker, som det efter enkeltes utsagn er en herres pligt at punge ut med, naar han er saa ugalant at avslaa et frieri.

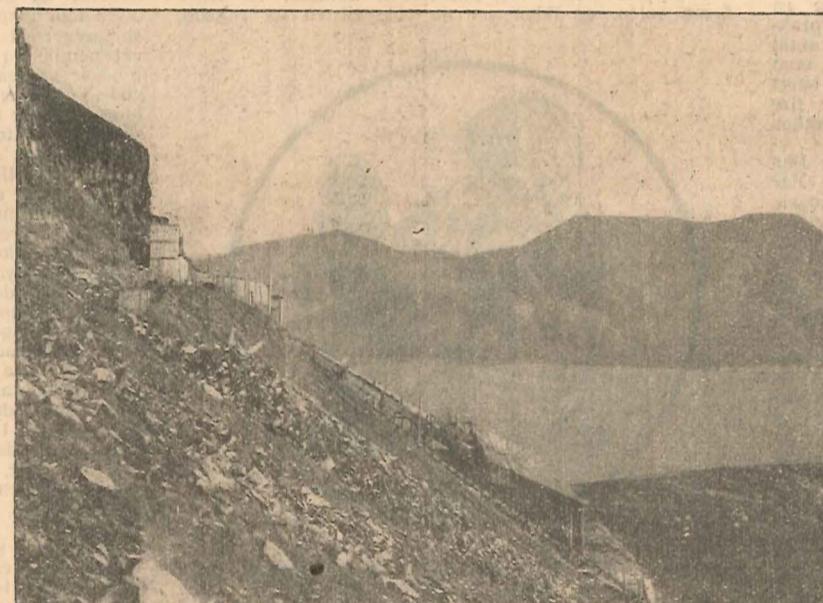
En viktig begivenhet inden vort jernbanevæsen fandt sted den 9. februar, da kongen foretok den høitidelige åpning av Kristiania-Drammens-banen for bredsporet trafik og av den ferdige del av Sørlandsbanen mellom Kongsberg og Hjuksebø samt Bratsbergbanen fra Hjuksebø til Skien. Tilv. ses kongen ved åpningshøitideligheten på Drammens station og tilh. ses åpningsloget ved Hjuksebø station i Telemarken, hvor Sørlandsbanen kommer ind på Bratsbergbanen med hvilken den har felles linje til Nordanstikken. Herfra fortsetter Sørlandsbanen videre vestover, mens Bratsbergbanen svinger nedover til Skien, hvor den nye banens høitidelige åpning fandt sted.

Spitsbergentraktaten underskrevet.

Minister Wedel-Jarlsberg.

Den 9. februar var det Norges dag paa fredskonferansen i Paris som Spitsbergen-traktaten da blev undertegnet i den berømte klokkesal paa Quai d'Orsay hvor nu saamange verdenshistoriske begivenheter har fundet sted. Den høitidelige akt indlededes av den franske ministerpræsident Millerand som utsatte stormagtenes tilfredshet ved at kunne underlegne denne traktat, og minister Wedel Jarlsberg fremførte del norske folks og den norske regjerings tak for den retsin-

Parti fra Spitsbergen, det gamle norske land som nu av fredskonferansen er stillet under norsk suverenitet.

dighet og de venskabelige følelser som Spitsbergen-traktaten gir uttryk for. Efterat traktaten var undertegnet samleses en række inviterte til reception i den nor-

ske legasjon, og etterat der var rettet en varmt tak til minister Wedel Jarlsberg for hvad han hadde gjort for Norge, utsatte ministeren en hjertelig tak til

Ritmester Gunnar Isachsen.

sine nærmeste medarbeidere — i første række dr. Ræstad for hans fremragende videnskabelige forarbeider til begründelse av suverænitetsskravets reisning samt ikke mindst til ritmester Isachsen som allerede fra aarhundredels begyndelse jo har staat i forgrunden i de geografisk politiske spørsmål vedrørende Spitsbergen, liksom han er Spitsbergen-forskingens grundlägger og var Norges specielle del grie under forhandlingene i Paris. Skal han bli vor første Spitsbergengouvernor?

En nærgående gjest. En engelsk hornmine som dreiv inn på Hortensstranden. Beboerne i de nærliggende huser måtte flytte ut inntil ørlogsfolkene hadde desarmert minen. Det vismer nu av miner langs Sørlandet, og de volder som vanlig er stor engstelse.

Fra den store brannen i Storgaten i Kristiania torlede da Cammermeyers forlags hovedlager gikk op i luft. Likeledes ødelagdes en stor del byggematerialer etc. Den samlede skade anslas til omkring 200.000 kroner. Gaarden bestod væsentlig av verkstedslokaler.

Da præsidentskiftet i Frankrike fandt sted.

Da den tredie franske republiks 10. præsident blev valgt i Versailles. Folkemængden i slotsgaarden mens valghandlingen stod paa. Man diskuterte ivrig chancene, for selvom Deschanel var utpekt kunde det tænkes at der pludselig dukket en helt ny partikombination op og dermed en ny kandidat. I bakgrunden manøvrerer et styrbart luftskib.

Præsidenten er valgt. Det blev altsaa Deschanel, og nu forlater han i sin automobil sammen med sin frue og sine tre barn slottet. Han har naadd sit livs store maal. Tidligere blev den nyvalgte præsident kjørt ind til Paris i republikkens gallavogn eskortert av kyrasserer. Nu gik det mer borgerlig til. 18. februar flyttet Deschanel ind i Elysée.

Mathias Erzberger, Tysklands finansminister paa hvem underofficeren Hirschfeld gjorde attentat.

I slutningen av januar var det oppgjøret mellom den tidligere vicekansler Helfferich og den tyske republiks finansminister Erzberger som optok sindene i Tyskland og vakte betydelig opmerksomhet andensteds. Der fremkom mange for hr. Erzberger høist ubehagelige ting, og man var aapenbart paa det rene

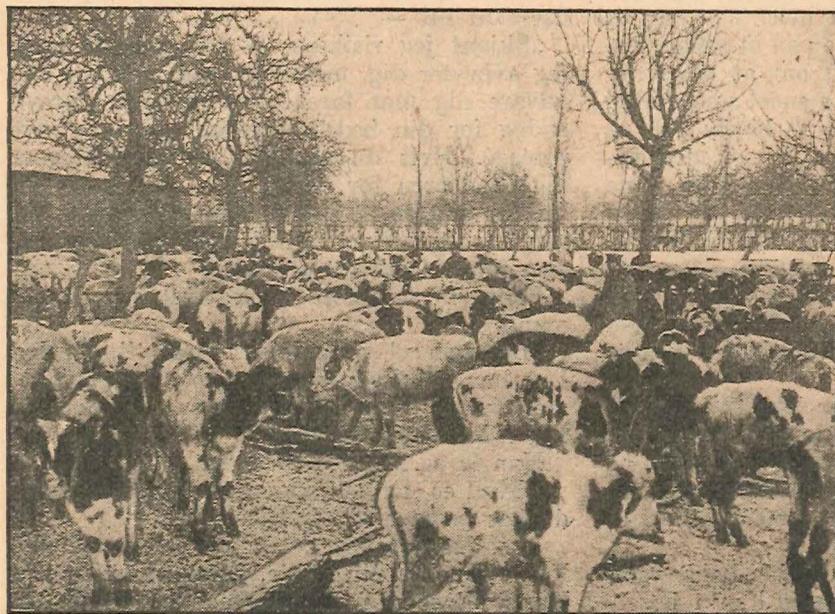
med at de konservative stod bak den Helfferichske aksjon for gjennem den at kunne føre et kraftstøt mot republikken. Saa kom imidlertid en ung mand og sendte nogen kuler mot hr. Erzberger. Han blev farlig rammet og kastedes paa sykesengen. Men attentatet fældte ham ikke — det bidrog paa en maaate til at skaffe finansministeren en sympati som han ikke paa længe hadde hat. Paa grund av denne affære blev saken intil videre utskutt, og interessen for den vek pladsen for den nye store sensation som i det sidste har fanget sindene hele den civiliserte verden over: spørsmålet om gjennemførelsen av fredstraktatens besemmelser om de allieredes utleveringskrav overfor krigsforbryderne. Foruten selve keiser Wilhelm omfatter kravet 900 personer: Alle prinser av huset Hohenzollern, andre prinser og fyrstelige personer, officerer tillands og tilvands, politikere etc. Utleveringskravet har vakt en vældig diskussion i alverdens aviser, og i Tyskland fremkaldte det en voldsom bevægelse i alle leire. Den tyske gesandt i Paris von Lersner demonstrerte straks ved at negte at ekspedere noten til sin regjering. Han blev kaldt til Berlin og dr. Mayer blev sendt til Paris isteden. Utleveringskravet bragte Tyskland

i en lignende prekær stilling som i juni 1919 da fredstraktaten skulde underskrives. Dengang stod en fransk hær færdig til at rykke ind i Tyskland hvis regjeringen ikke vilde bøie sig. Den var nødt til ogsaa at undertegne utleveringsbestemmelserne, da landets nationale eksistens stod paa spil, men det blev fra tysk side gjentagne ganger pointert at bestemmelserne vilde volde de største vanskeligheter — ja, vise sig uigjen-nemførlige. Utleveringskravet er ikke bare et æresspørsmaal som hele den tyske nation reagerer imot, men der er ogsaa mange tegn til at regjeringen vil savne midler til at gjennemføre utleveringen selvom den formelt maatte bøie sig. Der vil altid melde sig tusener til at slaa kreds om vedkommende personer for at hindre arrestation og utlevering selvom man maatte faa politimyndigheten til at lystre eventuelle arrestationsordrer. Den Bauerske regjering har hittil vist sig som den eneste der har kunnet holde de yderliggaaende elementer, bolsjevismen og reaktionen, stangen. Feies den nuværende regjering væk, vil det sikker bli vanskelig, kanhænde umulig, at danne nogen ny — og hvad saa? Et kaos værre end nogensinde truer da med at bli følgen. Man har derfor drøftet spørsmålet om at gaa en

Den nye schweiziske præsident, dr. Motta, valgt for 1920. Han er meget ententevenlig.

middelvei: at la de skyldige stilles for en nøytral domstol, og man har fortrinsvis sat denne tanke i forbindelse med Schweiz saaledes at det skulde overlates til dette lands regjering at nedsætte en domstol i dette øiemed. Med den største spænding imøteser man hvorledes disse ting vil utvikle sig.

Som erstatning for det kvæg tyskerne bortførte fra Belgien og Nord-frankrike skal de nu avlevere hundre tusen stykker kvæg, gjeter og faar. Overalt i riket drives nu dette kvæg sammen for, naar det er synet av ententens kommissærer, at bli ført til Frankrike og Belgien.

Ogsaa hundretusener av hester skal Tyskland avlevere i erstatning. De allierede har sendt etpar hundre hestekyndige mænd til Tyskland for at besigtige og motta dyrene som senere skal fordeles mellem Nordfrankrike og Belgien for at landbruget atter kan komme i drift.

I det stille hus.

A v.
E. Everett-Green.
Autorisert oversettelse.

(Fortsat.)

„Ja, jeg maa jo ogsaa spare paa brændselen. for kul er dyrt —“

„Det er det, Miss. Men vi har altid meget ved, for der hører mange skoger til eiendommen og der blir jo ofte fældt trær. Vi har en meget stor vedhaug at ta av og vi brænder for det meste store vedkubber i den aapne kamin i forhallen for at holde huset varmt —“

„Aa, det var deilig! Jeg elsker at sitte foran en kamin med vedild. Jeg synes, forhallen er saa nydelig. Jeg vil gjerne se den igjen. Kanske jeg gjor den til min vinterdagligstue — med min egen ved i den aapne kamin!“

Saa gik de ut i den lange gang, gjennem forstuen ut i den store forhal. Silence la merke til at der allerede var foretatt en liten forandring der. Der var blit lagt tepper paa gulvet og ilden flammet lystig i den store kamin. En stor og virkelig makelig stol stod ved den ene side av kaminen og ved den anden side stod den eketræsbænk som hun hadde set derinde for, men som nu var prydet med to store rode puter der gav det litt dystre sted et præg av varme og hygge. Vinduene vendte ut til en gaard, gjennem hvilken hun hadde gåaet den foregaaende aften. Hun saa den flisebelagte vei som førte ned til jernportene, græsplænene med springvandet, de eviggrønne busker og vildvinen som snodde sig opover murene. Der laa en dyp fred og stilhet over det hele. Der faldt en velgjørende ro over Silences sind, og hun vendte sig om og med samme impulsiv behævelse som den foregaaende aften strakte hun begge sine hænder ut.

„Lucy, jeg er kommet hit for at glemme — og hvile. Hjælp mig og vær venlig mot mig. Jeg har ingen at elske nu — eller nogen som elsker mig. Jeg har mistet mine forældre, mistet mit hjem — og nu har jeg mistet —“

„Tænk ikke paa hvad De har mistet, min kjære pike,“ utbrøt Lucy med sin dype stemme og et mildt blik i sine øine, „tænk paa det. De har faat — et hjem — paa et fredens sted — for det er det — det kan jeg si med sandhet —“

„De har ret, Lucy,“ sa Silence med skjælvende læber. „Hjælp mig at huske det — at jeg er kommet til et fredens hjem.“

„Maa du ikke føle et brennende ansvar for ethvert egteskap?“

„Jeg lo muntert og klynget sig til sin mand.“

Lady Letty kunde aldri komme rigtig paa det rene med hvad hun likte bedst — julen i byen eller paa landet. I byen var der flere mennesker — skjont de, hun var mest glad i, naturligvis altid var bortreist, netop naar hun traengte til dem — og saa var det butikkene som altid straalte i en saadan glans ved juletid — og der var de pragtfulde juleutstillinger med alle de merkelige ting og paafund. Men saa var det ogsaa taaken som odela saa meget og som fik hendes mand til at bli ængstelig for at la hende gaa i butikker og lignende. Paa landet var det jo litt stille, fordi de helst vilde være alene med barna,

men naar det fros eller snedde, saa saa det ut som en rigtig jul og man kunde gaa paa skoiter paa sjoen — og ta en tur i automobil. Men i frostveir kunde automobilene ikke kjøre saa godt — undres hvorfor man ikke kunde „skjærpe“ en automobil, likesom man i gamle dage skjærpet hestenes sko, tænkte Letty.

„Ducky, hvis Ida og Francis kommer hjem, saa maa vi heller bli i byen for at være sammen med dem. Men der er ikke den mindste utsigt til det. De har likefrem faat reisefebur og er altid paa farten. Jeg skulde ønske at Ida vilde skrive litt længere brever. Jeg vet nok at folk ikke gjor det som regel, naar de er overvættet lykkelige og bare tænker paa at nyde hverandres selskap, men da det var mig som hjalp dem til at faa hverandre, saa vilde jeg gjerne høre litt flere detaljer. Jeg hadde tænkt mig muligheten av at Francis vilde skrive lange, vidunderlige brever, men han skriver slet ikke til mig.“

„Kanske han skriver en bok, min pike.“

„Det haaber jeg — en glimrende, storartet bok. Og Ida holder det hemmelig. Naa, jeg tænker, de kommer tilbake til vaaren. Ida skal ha den samme leilighet i byen som hun hadde forrige sæson; jeg tænker de kommer til paaske. Jeg tror, hun vil kjøpe en eiendom for eller senere. Det talte hun om i sommer.“

Tilsidst bestemte Letty sig for landet, og til jul drog de ut paa familiesædet, og de sorget meget for festligheter og adspreddeler, hvilket jo Lady Letty var en mester i at arrangerer.

En frostkold eftermiddag kom hun ind efter en spasertur, indhyllet i pelsverk like til spidsen av sin vakre næse og med kinder som glodet av den kolde lust og av indre bevegelse.

„Kjaereste Ducky, jeg har to interessante ting at fortælle dig — den ene av dem er frygtelig interessant og den vil jeg begynde med. Barringtons vil sælge The Woodlands. Han har faat en eller anden stilling i Ægypten og nu skal de reise dit og traenger penger. De er ikke saa svært rike, men det er en bedaarende eiendom. Ida var rent indtatt i den, da vi var der en gang til lunch, og Mrs. Barrington viste hende det hele. Jeg tror at de allerede den gang tænkte paa at sælge den. Hun har aldri brydt sig om at være der og nu vil de bli kvit den saa snart som mulig. De vil helst sælge det hele — baade rub og stub — med alt som det staar — med familieportrætter og det hele. Du vet jo at de har deilig ting. Jeg vil skrive til Ida endnu i aften. Jeg tror, hun svaert gjerne vil ha det, saaledes som det er og saa efterhaanden selv indrette sig efter sin egen smag. Hun er selv saa ny — hun traenger til en bakgrund som er antik og avdæmpt. Hun har saa ofte sagt —“

„Men min kjære pike, er The Woodlands stor nok for en saa rik dame? Mrs. Grey kunde jo kjøpe et palads, hvis hun vilde, og skjont The Woodlands er et meget pent sted og stort nok til mennesker med almindelige midler, saa —“

„Nu maa du ikke straks hælde koldt vand nedover ryggen paa mig midt i min begeistring! Ida vil ikke ha et palads, hun har set altfor mange i Fifth Avenue og lignende steder. Hun ønsker et pent, romantisk sted, hvor hun kan spasere omkring og se yndig

ut og hvor Francis kan skrive sine mester-verker. Jeg tror ikke, hun vil betænke sig et oieblik paa at kjøpe det, og Barringtons vil sælge det hele som det staar for tyve tusen pund. Jeg er aldeles sikker paa at Ida blir meget glad, naar hun faar høre at The Woodlands er tilsalgs —“

„Nuvel, min ven, vi faar se. Hun har jo raad til at prove sig frem og kjøpe et andet, hvis ikke dette passer hende. Men jeg kan ikke vite hvorledes vore landeiendommer og vort landlige liv vil passe en dame fra den anden side av oceanet, hvor civilisationen er saa fremskreden og krayene saa store. Civilisationen skaper komfort, sier man, men saa tar den til gjengjeld saa mange andre ting —“

„Aa, Ducky, du er saa komisk. Ofte forstaar jeg ikke hvad du mener. Men det er vel derfor, du er en saa flink advokat.“

Hun satte sig tilrette paa hans knæ som en tam fugl; berøvet sit skindtoi saa hun meget liten ut ved siden av sin høie, kraftige mand. Hans store, vakre glatbarberete ansigt var meget tiltalende, da han nu smilte skjælmsk til sin hustru og kjærtetegnet de silkeblote, gyldenbrune krøller.

„Skulde det ikke bli deilig at faa Ida og Francis paa The Woodlands? Du holder jo frygtelig meget av dem, ikke sandt, Ducky?“

„Jeg beundrer i høi grad Mrs. Grey — eller iallfald de toiletter, hun har paa sig,“ svarte Sir Duckworth med et glimt i sine øine. „Jeg er ikke sikker paa om jeg nogensinde har set ut over dragten —“

„Jovist, Ducky, Ida er alt andet end en pyntedukke. Hvis hun var det, vilde hun aldri ha vundet Francis Grey —“

„Mit kjære barn, du maa ikke engang privat uttale dig slik om din ven. Endnu i vort tyvende aarhundre maa vi bevare troen paa at det er manden som „vinder“ kvinden —“

Letty lo muntert og hoppet op og ned paa hans knæ som et barn gjor det.

„Aa, du kjære, gamle mand! Aa ja — det gjor de jo — undertiden! Ida vilde naturligvis ikke ha vundet ham som du sier —“

„Undskyld — som du sier, min skat.“

Hun gjorde en av sine komiske grimaser.

„Ducky, du avbryter mig saa frygtelig — du faar mig helt til at glemme det, jeg vil si. Hvorledes det nu er gaat til, saa har de jo vundet hverandre og er frygtelig glad over det. Det var mig som bragte dem sammen — jeg var straks paa det rene med det, da Ida saa at hun vilde gifte sig med et geni og ikke saa paa fødsel og rigdom. Det skal bli likefrem vidunderlig at ha dem her i nærheten og iagtta deres lykkelige liv! Jeg har en følelse av at det altsammen er min skyld og det skal bli —“

„Skjont jeg risikerer at faa skjænd fordi jeg avbryter dig, min skat, saa maa jeg dog advare dig mot farene ved at spille forsyn endog for din bedste veninde og sidste nye protegé. Hvis du som du paastaar tilegner dig hele øren for deres lykke, hvorledes vil du saa undgaa at føle et lignende ansvar for den uundgaaelige familietraette og uenighet som følger i ethvert egteskap?“

Letty lo muntert og klynget sig til sin mand.

„Det har vi jo aldri kjendt til, Ducky. Der har jo aldri været trætte og uenighet mellem os. Hvorfor skulde saa Francis og Ida ikke slippe for det?“

Han lo og kysset hende ømt.

„Hvad er saa den anden interessante nyhet, du har bragt med dig hjem?“

„Aa, det er sandt, det hadde jeg nærliget. Kjaereste Ducky, den snille, gamle manden paa Manor Place er død. Han maa være død like for eller efter, vi var her i sommer, men vi har ikke hørt noget om det. Der var jo aldri nogen som saa noget til ham eller kom til ham. Nu bor der en niece av ham der. Det

er en Miss Desart — men hende ser man heller ikke meget til. Hun lever næsten likesaa stille og tilbaketrukket som den gamle mand og har de samme tjenere. Hun gaar i den lille kirken i Hatch og kommer aldrig til Redford. Det fortalte Lena Barrington mig; hun hadde tænkt paa at avlægge besøk hos hende, men da de allikevel skal reise herfra saa snart, har hun opgit det. Du vet jo at deres jorder gaar like ned til sjoen og Manor Place ligger paa den anden side. Ducky, kjender du noget til familien Desart?"

"Meget litet; jeg er jo ikke opdraget her. Det er vist en av de familier som holder paa at do ut og som elhvert land har. Jeg tror, at den gamle mand som var her, da vi kom, satte det meste av sin formue overstyr og tilsidst levde av de faa renter som var tilbake. Jeg har aldrig hørt om nogen dame —"

"Nei, det er der ingen som har. Hun var aldri hos ham. Men i november kom hun til Manor Place og der bor hun. Ser du, Hatch er jo et saa litet sted, og presten fra Boncaster præker der om søndagen; der er ingen prest paa stedet. Ingen har været paa Manor Place; det er næsten som om det var ingen mands land!"

Letty lekte med en knap i sin mands jakke og saa paa ham med et skjælmsk smil i sine øine.

"Ducky, synes du det vilde være venlig av mig at besøke hende? Jeg er den „første“ dame her paa egnen —"

"Ja, bevares, min skat —"

"Og hun bor alene og er vist ubemidlet —"

"Er ikke det snarere en grund til at la hende forbli alene? Hun har ingen vogn og kanskje ingen fine toiletter og hun bryr sig kanskje slet ikke om at bli plaget av fine damer."

"Det vet jeg godt — jeg har tænkt paa alt det. Hvis jeg besøker hende, skal jeg nok gaa forsiktig tilverks. Jeg skal snart opdage, om hun helst vil være alene, eller om hun ønsker at faa venner. Jeg skal ikke plage hende — du behover ikke være ræd. Jeg er i besiddelse av megen takt, naar jeg vil bruke den. Jeg skal nok la hende merke at jeg bare ønsker at være hendes ven, hvis hun vil ha mig til det — jeg venter og fordrer ikke noget av hende. Men hun er slet ikke gammel, sier Lena — og hun bor ganske alene. Det vilde være uvenlig av mig, hvis jeg ikke besøkte hende og provde at være noget for hende. Synes ikke du ogsaa det, Ducky?"

Han kysset hende paa øienbrynen.

"Jeg tror at min lille hustru tænker paa at spille rollen som den barmhjertige samaritan, og jeg tror at hun maa være en meget merkelig kvinde, hvis hun ikke skulde ønske at faa samme lille frue til sin ven."

"Du kjærrestel" sa Letty og klynget sig endnu tættere ind til ham. Saa tilføide hun efter en liten pause: "Jeg tror, jeg vil besøke hende imorgen og ønske hende godt nyt aar. Hvis jeg hadde visst at hun var her, vilde jeg ha besøkt hende i julen. Men det er jo næsten like godt nu."

V.

Silence var alene i sit stille hus. Hun hadde overtalt sine to trofaste tjenestefolk til at delta i en lokal fest i anledning det nye aar. De var gaat klokken to og skulde komme tilbake klokken otte. Imens skulde hun sørge for sig selv; hendes eneste selskap var en liten graa kat og en forpusket, mager hund som en dag fulgte hende hjem fra en av hendes spaserturer og ved sin svakhet og sult hadde vist at den var "hjemlös" og "herrelös".

Der var kommet en svak farve paa Silences kinder, men hendes store, drommende øine laa for dypt i sine huler. I hendes mørke

haar var der enkelte graa haar — men saa fine og lette at de merkelig nok snarere gjorde hendes utseende yngre end ældre. Trækket om hendes vakkert buede mund var litt mer alvorlig og tænksomt end ellers og hendes svake smil litt mattere og venodig.

Men den næsten gjennemsigte blekhet der hadde forskräkket hendes vertinde og vækket Lucy's sympati var litt etter litt forsvundet for en sundere kolor, og Silence saa nu, om ikke netop robust ut, saa allikevel meget friskere og kraftigere, end da hun kom til Manor Place.

Silence sat i forhallen. I de sidste seks uker var der foregaat en liten forandring i den. Hendes eget skrivebord som hun hadde tat med sig fra sit barndomshjem stod under et av vinduene som vendte ut til gaarden. Paa eketræshyldene var hendes boker arrangeret. Paa konsolen stod der endel kinesisk porcelæn, paa den ene side av skabet stod de kopper og kander, hun brukte til sin eftermiddagste og paa den anden side laa hendes haandarbeide og det gamle, indlagte syskrin som hadde været hendes mors. Paa det store bord laa nogen boker — iblandt dem en som var indbundet i gyldent skind og en i solv og blaat — og der stod ogsaa et gammelt, solid blækhus av solv og en skrivemappe med solvhjørner der hadde tilhørt hendes onkel. Silence skrev faa brever nu, men hun likte at se disse ting og lugten av ruslær. Sine manuskripter skrev hun ved skrivebordet, paa hvis opsats skrivemaskinen stod, og i den store skuf nedenunder laa hendes manuskripter.

Silence følte nu igjen trang til at arbeide. Efter tre ukers hvile og stilhet i sit eget hus krævet hendes hjerne igjen arbeide. Naar hun var alene og ubeskæftiget, dvælte hendes tanker for meget ved de minder som hun hadde besluttet at utslette av sit sind. Hendes smertende hjerde mindet hende om det tap hun hadde lidt og som hadde knust hendes livslykke. Men stillheten i hendes rummelige hus, den gammeldags aand som hvilte over det, de faldende bladens raslen, de mørke alleer i haven hvor hun saa ofte gik frem og tilbake, sjoens mørke, rolige vandflade som hun saa ofte gik langsmed i pent veir — alt dette fyldte hendes sind med en velgjorende fred. Og i de rolige aftener i skjæret fra petroleumslampen — hun glædet sig over dette milde lampelys efter alle de aar, hvor hun hadde brukt gas som altid fyldte værelsene med en svak, kvalm lugt — sat hun igjen boiet over sine papirer og provde at fortape sig i tankene om sine barnomsdommer og sin ungpikeromantik.

I skuffene i det gamle skrivebord hadde Silence fundet en del gamle, beskrevne papirer, og naar hun læste gjennem disse, følte hun sig grepst af den glødende indbildningskraft, hun hadde manglet i den senere tid. Undertiden, mens hun læste, straalte hendes øine, hun følte sig hænsat til ungdommens gyldne drommeland hvor alle ting var mulige. Netop det, hun manglet for tiden — ungdommens elasticitet og gyldne haabefuldhet — blev git hende tilbake gjennem disse gamle papirer. Hun husket hvor virkelig alt hadde været den gang; hun fik magt til at konstruere det paany — til at leve sine unge, lykkelige dage omigen. Det var godt for hende — og hun følte at hendes arbeide vilde bli godt.

Ja, her var motiver — her var ideer — her var hendes egen verden. Hun hadde evnen til at finde de rette uttryk. Hun behøvde bare at pudse sine vaaben — at holde dem klare og blanke — og saa var hun sikker paa at det vilde lykkes for hende.

Silence begyndte at forstaa at hun vilde komme til at trænge penger her i sit hus, som hun var kommet til at elske med en underlighet der næsten forbausest hende.

Skjondt hun av sine små indtægter kunde

leve paa samme maate som onkelen hadde levd, saa indsaa hun, naar hun foretok sine vandringer i haven og rundt om sine jorder, at det var for meget for to hænder her. Gamle Luke arbeidet tidlig og sent med en virkelig ideel pligtfoelse og med kjærlighet til arbeidet for dets egen skyld. Men han begyndte at bli gammel; han hadde ogsaa ondt i benet og hæltet litt. Silence ønsket meget ved sit forfælderskap at kunne skaffe penger til et tjenestelyende til som kunde besørge de utvendige ting — det vilde ikke bli dyrt, der var plads nok i huset og kosten kunde han ogsaa faa. Kosten spiller ikke en saa stor rolle hvor der er kjar, svin og hons. Hun kunde tjene penger til lønnen — hun var sikker paa at 10—12 shillings om uken vilde være tilstrækkelig. Det var en spore for hende og Silence begyndte at sortere sine papirer, at ordne sine ideer og drømme sig tilbake til den romantiske atmosfære, i hvilken hendes ungdommelige sjæl hadde levd. Der var blit sagt hende, at hendes julebok gik godt. Hun vilde nok i løpet av nogen faa maaneder ha samlet sig litt penger. Forlæggeren var villig til at gi hende et godt honorar for hendes næste fortælling naar den blev færdig. Naar hun nu begyndte til nyaar, vilde boken nok bli færdig i mars.

Men først kom julen. Hun hadde ikke hørt et ord fra Francis, og hun forestilte sig selv at det var bedst saaledes, og at hun heller ikke ønsket eller ventet at høre noget — det var det bedste for dem begge at glemme. Glemme! Hvilk haan indeholdt ikke disse ord!

Julen stod for døren. Vilde han tænke paa hende? Vilde der komme et budskap fra ham fra den taushet, hvori han hadde indhyllet sig? Hun vilde ikke vente det — hun ønsket det ikke — og allikevel banket hendes hjerte saa pinlig og forventningsfuldt.

Det kunde komme tidlig — som julebrever ofte gjorde — og det kunde ogsaa komme sent — for det skulde jo sendes efter hende fra postkontoret, hvor hun hadde opgit sin adresse. Der var jo saa meget som kunde forsinke det. Dag efter dag ventet hun — men dag efter dag gik — og der kom ikke noget.

Juleuken var kommet og gaat. Det nye aar var begyndt. Francis hadde ikke git livstegn fra sig. Silence sa til sig selv, at det var bra. Med det nye aar hadde der vendt sig et nyt blad i hendes liv. Dets hvite, ubeskrevne flate laa aapen for hende — ligesom det første blad i hendes nye bok, og hun sat foran dette stykke papir, tænkte, tænkte og tænkte og var saa fordypet i sine drømmer, at hun ikke hørte stoien av en automobil som kom kjørende, og heller ikke hørte klokken ringe. Det var hundens vrede gjoen som endelig vækket hende av hendes betragtninger, og da hun reiste sig fra sin stol, opfanget hun gjennem vinduet et glimt av en liten skikkelse, indhyllet i pelsverk fra top til taa, som kom gaaende opeover den flisbelagte gang til huset.

En visit! Det var aldrig med en tanke faldt Silence ind at hun kunde faa besøk i sin ensomhet. Hun følte sig sterkt tilskynet at lope sin vej og skjule sig og la gjesten ringe og banke forgjæves og gaa skuffet bort igjen! Men kanskje hun var blit sel! Hundens gjoen røbet ogsaa, at der var mennesker i huset. Hun maatte ikke være saa uopdragten og uvenlig. Nu lod allerede entreklokken. Silence tok hunden i halsbaandet og loftet den op under den ene arm. Saa aapnet hun rolig døren, og vertinde og gjest stod et øieblik ansigt til ansigt, uten at nogen av dem sa et ord.

Naturligvis var det Letty som først falt sig og det tilkom jo ogsaa hende at tale først.

"Det er vist Miss Desart — ikke sandt? Jeg hørte først forleden dag at der bodde en dame her. Vi tilbringer nemlig mesteparten av vor tid i London. Jeg er kommet for at besøke

Dem — jeg haaber, De ikke tar mig det ilde op!"

„Vær saa god at komme ind," sa Silence, og i samme øieblik, hun begyndte at tale, tænkte Letty: „Hun har en yndig stemme. Hun har vist hat en stor sorg i sit liv. Hun har saa sole øine, men de er saa alvorlige — og hendes mund er saa vakker. Hun har ogsaa pent haar. Jeg føler virkelig allerede stor interesse for hende."

Den lave, blote stemme vedblev at tale:

„Jeg er aldeles alene hjemme idag. Mine tjenestefolk er ute. Jeg er ikke vant til at faa besok — jeg kjender slet ingen her."

„Jeg ser, De benytter denne nydelige hal til dagligstue! Hvor hyggelig det er her. Jeg elsker disse gammeldags huser som halvt er slot, halvt bondegård! Aa, for en deilig ild! Jeg er begyndt at fryse saa! Faar jeg lov til at sætte mig i denne indbydende stol? Aa, hvor den hunden har et sott ansigt! Se bare paa de gode, brune øine! Aa, la den faa lov til at komme bort til mig, saa vi kan bli gode venner. Jeg er sikker paa, den vil like mig — for vi har saa mange hunder hjemme og det kan den lugte! Hvad slags hund er du, om jeg tor spørre? Men det er det samme, du har et yndig hode."

„Den er vist desværre ikke andet end en bastard," sa Silence med sit alvorlige smil. „Det stakkars dyr fulgte efter mig for en fjorten dage siden. Da var den ikke andet end skind og ben og meget svak. Vi har git den meget mat og har haabet at den en dag skulde vise sig at være en skjonhet! Tinker, du maa ikke trække i damens skindtøj! Ja, den liker Dem oiensynlig godt. Vi kalder den Tinker — et navn maatte den jo ha. Den er for blit daarlig behandlet og er blit sultet, saa jeg tror ikke, den længter efter sin tidligere herrel!"

Silence stanset pludselig, for hendes gjest var sprunget op fra sin stol ved den flammande kaminild og hadde tat to boker, som laa paa bordet — den ene var indbundet i gyldent skind, den anden i solv og blaat.

„Aa, undskyld mig, men jeg kunde ikke la værel De har faat Francis Greys boker — og i hans eget særlige bind! Det maa være gaveksemplarer! Hvor interessant! Francis Grey er min yndlingsforfatter — og han er gift med min bedste veninde!"

Letty var lutter fyr og flamme; med ivrige finger bladet hun igjennem bøkene og hendes øine faldt paa nogen ord, Francis hadde skrevet med sin egen haand paa titelbladet. Letty læste navnet og vendte sig med et uttryk av forbauselse om mot sin verlinde.

„Silence Desart — „Ørkenes gyldne taushet" — hyad betyr det? Heter De virkelig Silence?"

Silence hadde gjort en umerkelig bevægelse, da Letty aapnet bøkene, og hun stod nu med ryggen til vinduet, gjennem hvilket der ikke faldt noget lys paa denne tid av dagen. Det begyndte at bli mørkt i hallen og det var hun underlig taknemlig over, for hun hadde en følelse som om hver draape blod vek langsomt fra hendes ansigt.

Men en ting forstod hun. Hun maatte ikke gjøre nogen hemmelighet av sit bekjendtskap med Francis — ikke omgi det med et mystisk skjær. Med sin lave, melodiske stemme svarte hun:

„Ja, det er et merkelig navn — ikke sandt? Jeg skylder det at jeg fik plads som Mr. Greys sekretær. Han hadde netop begyndt paa sin „Golden Silence", da han opdaget at han maatte ha hjælp til avskrivningen. Jeg la ind en billet paa hans avertissement og paa grund av mit navn antok han mig. Jeg arbeidet for ham, indtil han blev gift."

Letty gik tilbage til sin stol og krop sammen i den paa sin fugleagtige maate. Hun løsnet sin tunge automobilpels og aabenbarte en liten figur i vinrodt og solv. Med den ene fot paa den store stol, det ene knæ bojet og

omfattet af de småa, ubehanskede hænder svæiet hun frem og tilbage, mens hendes livlige øine spilte av liv og interesse.

„Nei, virkelig! Ja, jeg husker at han fortalte mig at han hadde en sekretær, men jeg uttalte mig en rundrygget, blodfattig yndling — jeg vet ikke hvorfor. For en udmerket sekretær De maa ha været! Har De virkelig hjulpet ham med disse to deilige bøker? Det maa ha været et storartet arbeide!"

„Det var et meget interessant arbeide —"

„Aa, det maa ha været makelost. Talte han til Dem om sig selv, sit eget liv og sine venner? Jeg tror ikke, han kunde la være! Si mig — har han aldrig omtalt en Lady Letty Lancaster?"

„Jo — et par ganger —"

„Nuvel, det er mig —" Silence hadde allerede ant det. „Jeg lærte ham at kjende og vi blev gode venner. Saa forte jeg ham sammen med hans hustru — er ikke det romantisck? De blev forelsket i hverandre ved første oiesyn — og han fridde til hende i vort hus — Caster Chase. Jeg haaber, De vil komme og besøke mig. Jeg kan vise Dem de steder i haven hvor de var mest sammen — aa, vil De gi mig te? Hvor pent av Dem. Jeg er saa glad i te, efterat jeg har kjørt i automobil, enten det er varmt eller kaldt. For nogen deilige skaper, De har! Jeg synes, Deres hus er meget pent og hyggelig."

I følelsen av at hun absolut maatte foreta sig noget begyndte Silence at ta frém teservicet. Hun var halvveis ræd for sin gjests klare, gjennemtrængende øine, og hun var glad over at kunne fjerne sig et øieblik, mens hun hentet kokende vand og gik frem og tilbage for at tilberede det enkle maaltid.

Lady Letty gik omkring i hallen, undersøkte og beundret alt. Hun opdaget i alt hvad hun saa iegn paa en forfinet smag og kulтивert opdragelse.

Da Silence omsider var færdig og satte sig paa sin plads med ryggen til vinduet ved det lille bord, som var stillet foran ilden, la Lady Letty rigtig merke til det alvorlige ansigs rene linjer og tungsinde uttryk. Hun tænkte, at denne Silence Desart virkelig var vakker og at hun — Letty — vilde stiftse nærmere bekjendskap med hende, enten hun vilde eller ikke.

„Bor De virkelig ganske alene her? Er De ikke ræd? Her er saa ensom!"

„Det er netop derfor, jeg elsker dette sted. Jeg hadde aldrig ventet at faa bo paa et saa fredelig sted som dette."

„De mener vel, at De ikke ventet at faa denne eiendom efter Deres onkel?" spurte Letty.

„Jeg visste ikke at jeg hadde denne onkel. Han blev engang uenig med min far. Det kom aldeles uventet. Der følger meget litet penger med huset. Mine sakforere mente, at jeg burde sælge huset eller leie det ut. De anser det for meget ufornuftig af mig at bo her —"

„Det ligner mændene. De mener altid at kvindene er ufornuftige og vil helst arrangerere vore affærer for os — de lærer os altid at manden er en meget fornuftig skabning." Letty stanset litt og lå hodet paaskakke. Men jeg har nu lagt merke til, at de aldrig liker at man venter av dem at de skal handle fornuftig — og det er kanske det mest fornuftige ved dem."

Men Silence vilde ha Letty til at forstaa hendes vink.

„Det vilde vist ha været meget taapelig av de fleste kvinder at ta bopæl her. Men med mig er det en anden sak. Jeg har arbeide, som kræver ensomhet og ro. I de sidste aar har jeg ikke omgaas venner, har ikke deltatt i selskabelighet eller noget av den slags. Det kan jeg slet ikke. Jeg har ingen vogn — ingen selskapsdragter. Min gamle onkel bodde her alene uten omgang og selskabelighet, og jeg er kommet hit for at gjøre det samme.

Jeg er aldrig ensom naar jeg er alene. Men jeg tror, jeg vilde føle mig umaaadelig ensom ute blandt mennesker —"

„Hvor sot De er!" utbrøt Lady Letty paa sin impulsive maate og fæstet sine klare og venlige øine paa sin vertindes ansigt med en fasthet, som kunde ha været ubehagelig, hvis der ikke i hendes blik hadde ligget en deltagende omhet og ærlig oprigtighed.

Lady Letty drak sin te i træuet eltpar øieblik, saa begyndte hun at gi hunden og katten kake, mens hun talte:

„Jeg forstaar Dem meget godt. De skal ikke bli genert eller plaget. Det skal jeg nok sorge for. Men jeg vil selv undertiden komme og besøke Dem. De maa la mig faa lov til at plage Dem en gang imellem, naar jeg gir Dem mit ord paa at ingen anden skal faa lov til det. Da faar jeg vel lov, ikke sandt? Jeg fordrer ikke av Dem at De skal gjøre gjenvisit hos mig, for De selv ønsker at komme. Det er en overenskomst. Men jeg vet, at jeg vil komme til at holde meget av dette stille hus, hvor Silence Desart bor. Hvis jeg var Francis Grey og sokte efter et navn til min næste bok, saa vilde jeg kalde den „The House of Silence — Det stille hus" — og faa Dem til at hjælpe mig — ja, jeg vilde komme hit for at skrive den her."

Letty strakte begge sine hænder ut. I den hoie, stille dames bleke, alvorlige ansigt var der noget som paa en usforklarlig maale drog hende til sig.

„Faar jeg lov til at være Deres ven?" bad hun. „Jeg skal ikke komme ofte — og jeg skal ikke plage Dem. Men jeg liker Dem — og vi har begge en fælles ven i Francis Grey."

Saa stanset hun brat og trak paa sig sine lange hanske. Silence aapnet doren, og Tinker marsjerte foran dem ut til porten, hvor automobilen stod.

„Farvel," sa Letty. „Farvel! Jeg faar vel lov til at onske Dem et rigtig godt nyt aar?"

Da automobilen satte sig i bevægelse, kysset Letty paa fingeren. Hun saa sig tilbage efter den hoie, slanke skikkelse, som stod i porten, mens hunden som stod ved siden av hende stirret paa hende med taus hengivenhet.

„Silence Desart, Silence Desart!" gjentok hun for sig selv. „Undres hvad der har været dit livs sorg? Faar jeg aldrig vite det? Mon hun nogensinde vil betragte mig som sin ven og la mig faa lov til at hjælpe hende."

VI.

Luce Ince blev meget glad, da hun fik høre at Lady Letty Lancaster hadde været paa Manor Place.

„Alle taler godt om hendes naade," sa hun. „Den gamle fruen var vist en sladrehank, efter hvad man sier. Men nu er alt forandret. Sir Duckworth og Lady Letty er elskværdige mennesker og er avholdt av alle." Saa taug Lucy og saa paa sin froken med et uttryk i sine øine som en trofast hunds. „Jeg skulde ønske, De kunde faa en ven i hendes naade."

„Hun talte meget venlig og ønsket selv noget saadant. Men Castel Chase ligger langt herfra og jeg er ingen god fotgjænger. Lady Letty forstod godt, at jeg ikke kunde gennjælde hendes besok. Men jeg tror at hun vil komme til mig en gang imellem."

„Miss, der staar en gammel vogn ute i vognskuret, og kanske vi kan laane en hest."

Silence smilte svakt.

„Nei, Lucy, jeg vil ikke begynde paa den slags ting. Jeg er kommet hit for at leve i fred og ro og for at arbeide. Jeg ønsker ikke foreløbig at forandre min levevis. Alt dette forklarte jeg Lady Letty og hun tok det meget venlig. Jeg har slet ingen lyst til og heller ikke raad til selskabelig omgang, og da er det bedst straks at vise folk hvad man vil.

Saa blir der ingen misforstaelse. Der er ikke blit fort noget selskabelig hus her paa mange aar — og det skal ikke bli anderledes nu." Mens hun talte, syntes hun at høre Lettys blote, barnslige stemme gjenta: „The House of Silence — The House of Silence — det stille hus."

Næste dag gjenoptok Silence sit arbeide. Hun hadde lagt sine ideer tilrette — av ældre manuskripter hadde hun tat ut hvad hun hadde bruk for. Om morgenen og i de tidlige formiddagstimer var det lyst i forhallen som laa mot øst. Sneen faldt tæt og blott og fra hvitheten utenfor blev der kastet en klar, skinnende glans over det gamle hus, som gav det en ny karakter.

Silence følte nye følelser røre sig paa bunnen av hendes hjerte. I flere dage avholdt hun sig fra at bringe klarhet i disse følelser, men de opildnet hende til ny flukt i fantasiens regioner. Hendes finger for henover skrivemaskinenes tangenter og stræbte at holde skridt med hendes jagende tanker. Hun visste at hendes arbeide var godt. Ordene fødtes i hendes hjerne, frembragt av dignitogens hellige ild. Hun levde i sine fantasi-skikkeler og de levde paa papiret. Visste hun hvad hun gjorde? Visste hun hvad det var for et billede der fik liv og aand under hendes ivrig arbeidende finger? Men — hvorledes kunde det være anderledes! Hvorledes var det mulig andet, en at helten i hendes ungpikedrommer maatte faa form og skikkelse i det verk, hun frembragte! Det var som om hendes tidligere elskede igjen vandret haand i haand med hende her i det stille hus. Hun hadde ikke ment det saaledes — men det blev saaledes. Francis var med hende ogsaa her. Francis — saaledes som hun helst vilde ha ham — Francis som hun saa ham gjennem sine oine, dugget av sorgens og forsagens laarer. Det var ikke rigtig den virkelige Francis. Det erkjendte hun, eftersom arbeidet skred frem — men det gjorde ikke fremstillingen mindre virkelig for hende eller mindre kjær.

Da hun en dag læste igjennem sit manuskript,

saa hun til sig selv: „Francis — som min elskede — er død og borte. Han er begravet dypt paa bunden av mit hjerte, hvor intet kan forstyrre ham. Dette er Francis — min ven — som jeg en gang skal kalde ham. Jeg har tvil paa, om den dag nogensinde vil komme; men nu vet jeg at den vil oprinde og jeg skal være rede, naar den tid kommer, da jeg bor vise ham at jeg ikke har sviget."

For efter Lady Lettys besøk paa Manor Place var der en ting som stod klart for Silence: at hun og Francis vilde møtes. Han hadde giftet sig med Lady Lettys veninde — de var blit forlovet paa Caster Chase. De vilde naturligvis komme dit som mand og hustru, og de vilde faa høre at Silence bodde en mils vei derfra.

Han vilde komme til hende. Hun visste det saa sikkert som hun visste at solen hver dag vilde staa op i øst, og at vaaren vilde komme efter vinteren. Med sælsomt bankende hjerte lovet hun sig selv at være rede.

Hun vilde intet bebreide ham; han skulde ikke møte et eneste sorgfuldt blik, ikke høre et ord som kunde gjøre ham ondt. Men han skulde finde en ven i hende — og der skulde ikke hores nogen haan imellem det ord. Han hadde sin hustru — den kvinde, der hadde vundet en kjærighet som vel aldrig hadde tilhørt nogen anden.

Skjont denne tanke fyldte Silence mel skjærende smerte, søkte hun at dra trost av den. Han hadde tat feil! Andre mænd end han hadde været ofrer for lignende feiltagelser. Han hadde ikke visst det, før den virkelig store kjærighet hadde greppt ham og kastet ham heilekuls ind i nye regioner, hvori alt andet var glemt og utsleittet av hans sind.

Ut fra denne verden av undere skulde han komme for at finde at vennen ventet paa ham her i sit stille hjem. Han skulde være sikker

paa at bli budt velkommen her. Hans nærvær vilde kaste storre skjonhet og glans over hendes stille hus.

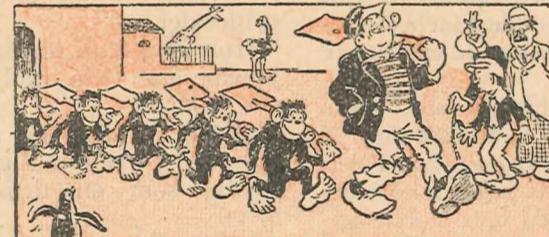
Hun kjendte ikke disse ord som en spotter har sagt — og vilde ikke ha trodd dem, hvis hun hadde kjendt dem: „Der er en endelos mængde forhold som kan bestaa mellem mand og kvinde, men venskap findes ikke iblandt dem." For hende var dette venskap kronen paa hendes rolige, ensomme tilværelse. Nu kunde hun ikke tænke sig kjærlighed eller fastere baand. Venskap med Francis — kjærighet til — hans barn — det skulle bli hendes lod — og hun vilde være tilfreds med denne lod.

Der var kommet en underlig ro over hende nu. Efterhaanden som sneen smeltet og dagene blev længere og lysere, aabenbarte der sig flere skjonheter for hende i hendes lille rike, saa hun syntes at livet fik større glæde og interesse for hende, og hun begyndte at gaa omkring i sit stille hus, fuld af drømmer og halvt formede planer.

De halvmoiske værelser fik et nyt utseende for hende. Silence lot Lucy ta frem de gamle brokadesgardiner samt de østerlandske kamintepper — altsammen noget, Lucy hadde gjemt i de lavendelduftende skaper. Der var ogsaa endel gammelt kinesisk porcelæn, sølv- og messingsaker som hun hadde gjemt for kreditorene og som var mer sjeldne end vakre og værdifulde. Rundt om i krokene stod der flere halvt gjemte antikke møbler, og Silence eide en stores som hendes mor hadde brodert meget pent og som hun aldrig skilte sig ved.

Da vaaren begyndte at melde sig, foresatte Silence sig at gjøre sit hus saa pent som mulig — det skulde bli et sted der var veljordende for ojet som for sindet — et harmonisk hele af dæmpede farver og smagfulde arrangementer. Penger hadde hun ikke; men omhu og tid, fin smak og sans for skønhed og hygge og hjemlighed var hendes gode hjælpere. Det med paneler utstyrt værelse i hjørnefløjen, hvor solen strømmet ind hele dagen, blev saa pent og indbydende med sit polerte guly,

Av en dyrepassers interessante dagbok.

1. Dyrepasseren i Zoologisk have hadde besluttet for sin egen fornøjelse at anlægge en liten kjøkkenhave og lur som han altid var hadde han regnet ut, at aperne kunde række ham en hjælpende haand ved gravearbeidet, hvorfor han forsynte dem med redskaper og drog avsted i spidsen for sin trop.

2. Ankommet til arbejdsplassen gav troppen sig til at arbeide av alle krafter med spader, hakker og grep, men med skam at si syntes dyrepasseren mer optat av at beundre en i haven værende barnepike end av at grave, hvilket sidste han overlot til sine smaa, gesvindle underordnede.

3. „Slike smaafyryr," sa han til barnepiken paa en bænk, „er meget bedre end andre skikket til at grave! De er for det første nærmere jorden, og saa har de fire hænder, mens en anden som bekjendt ikke har mer end to!"

4. Hadde dyrepasseren tilføiet: „Og saa er aper ikke al støle paa!" ville hans karakteristik av disse dyr ha passet endnu bedre, især i dette øieblik, eftersom hele styrken hadde gravet sig ut under gjerdet, og nu ute paa gaten hengav sig til optoier av den mest opsigtsvækende slags.

5. Nu fik vor gode dyrepasser andet at gjøre, end at underholde den unge dame — i en fart kom han paa ryggen af sin „pegasus", den rapfotede struds, som i skarp trav satte efter flygtningerne, som nu hadde opdaget at de blev forfulgt, og derfor skyndte sig at entre en motoromnibus.

6. Det kunde kanskje nu ha været længe, før den vilde jagt var endt, hvis ikke aperne i sit overmod hadde begaat et taktilisk misgrep: Under forlifarten kroppe de fra omnibussen over i en som skilt ut hængt stor floshat, i hvis indre de under lærer og spøk tok plads.

7. Dette feilgrep var dyrepasseren, den store strateg, ikke længe om at utnytte: Med sin knivskar han los pulden i hatten, mens aperne i lykkelig uvidenhed om dyrepasserens skumle planer smilte hoverende ned fra sit ophøede og — som de trodde — sikre stade.

bedækket med kamintepper i fine, dæmpe farver, og sit spredte møblement, som var ordnet og opstillet med smag og fantasi. Lyset strømmet i gyldent skjær ind over gulvet. Luften var mættet af en fin lavendelduft.

Silence uttalte sig hvorledes det vilde se ut naar den straalende sommersol faldt ind gjennem de aapne vinduer, hvor nydelige blomster skulde fange solens skjær og hvorledes hun en dag skulde sitte paa en af de omhyggelig og makeligt utpolstrede vindusbænker med sin ven ved siden af sig og lyttende til det, han fortalte hende om nye inspirationer der fyldte ham og som kanske — hvem kunde vite det? — vilde ta en ny vending og vinde ny betydning i samtalene med hende!

Saa var der det tilstotende værelse hvor familien engang hadde hat spisestue, men den var altfor stor for husets nuværende, enslige beboer. Silence hadde længe spekulert paa hvorledes hun skulde utstyre dette værelse, og litt' efter litt' blev hendes plan færdig. Hendes øine, som før hadde krævet den dæmpe belysning i forhallen, begyndte nu at fordré sterkere lys fra den solbeskinte vinduer. Hun hadde flyttet det store bord bort til vinduet og hadde nu akkurat plads til at gå rundt om det, saa at hun kunde sitte paa den lange vindusbænk, naar hun fik lyst til at se ut over den fôrsmote og tilvokste have. Her skulde hendes skrivemaskin staa, paa det gamle floelstappe som Lucy noksaa stolt hadde præsenteret Silence. Her kunde hendes papirer ligge uforstyrret og her var plads til to opsatser med hendes yndlingsbøker. De hoie, utskaarne stoler og den solide eke!ræsbüfet gav væretset en viss værdighed. Hitind flyttet hun bokskapene fra de andre værelser og samlede alle de spredte bøker hvorimod hun forøget sit lille bibliotek. Det var et sted, som passet til arbeide, og utsigten over den fredelige have, de grønne enger og den skinnende sjø gav sindet og tankene hvile og fred. Silence følte at altsammen var meget godt — et passende tempel for det skjonne vænskap, der som en fugl Fønix skulde reise sig af den dode kjærlighets aske. Lutret av ilden, berøvet ethvert jordisk element skulde denne kjærlighet leve op igjen i vænskapets klædebon. Her i dette stille hus skulde den dvæle i fred. Disse tanker trøstet og beroliget Silences hjerte.

Hun hadde ikke hat flere besøk siden den dag Lady Letty hadde været hos hende. En uke senere hadde hun fået en liten, duftende billet, hvori Lady Letty hadde meddelt hende, at hendes mand over hals og hode var kaldt til byen og at de maatte reise i storste hast. Men „jeg kommer igjen“, hadde den lille dame skrevet. „Tro bare ikke at De er blit kvit mig!“

I begyndelsen av mars kom hun ogsaa.

Silence stod netop og plukket paaskeliljer i sin have i læ av den hoie, sydlige mur. Hun vendte sig om og saa den lille, alseagtige figur komme svævende bak Lucy's robuste skikkelse.

„Aa — gi mig et par av de nydelige paaskeliljer — jeg elsker de blomster! Tinker, du kjære hund, du husker mig vel — du er meget sotere imot mig end din herskerinde. Du vilde gjerne kysse mig — men det tænker slet ikke hun paa!“

Lettys ansigt syntes skapt til kys. Med det dype, alvorlige smil i sine øine boide Silence sit hode.

„De sote pike! De ser saa vakker ut idag! Jeg fortjener et kys for de nyheter, jeg bringer! Hør nu! Francis og Ida kommer snart hjem og de har kjøpt en eiendom paa den anden side av sjøen — The Woodlands. Den ligger bak de skogbevokste hoider paa den anden side, og dens jorder gaar like ned til

sjøen. De blir Deres nærmeste nabo. Hvad sier De til det?“

Silence stod ganske stille og saa ut over sjøen som smile og funklet i det klare dagslys. Hun sa intet.

Fjerde del.

Geniets og rigdommens egteskap.

I.

Francis Grey sat alene paa den solbeskinte terrasse — selv sat han i skyggen — og saa ut over det turkis- og ametystfarvede hav, omspændt af en guldglitrende horisont; luften omkring ham var ren og balsamisk og den lette bris fra havet forte en berusende duft af blomster bort til ham.

Det var en anden Francis end den som Lady Letty hadde protegert. Den straalende, betagende ungdom som hadde været det mest karakteristiske hos ham for hans egteskap, var ikke længer fremtrædende hos ham og hadde veket pladsen for noget andet der ikke var saa let at uttyde. De fine ansigtstrekket saa ut som om en billedhugger hadde omformet dem. Hans ansigt var blit litt hulkindet, den friske, klare farve var forsvundet fra hans kinder, som nu var næsten gjennemsiglig bleke. De straalende, gyldne streiflyst viste sig ikke mer i de brune øine, som nu saa ut fra altfor dype og store huler og som hyppig var omgitt af mørke ringer. Han saa højere ut end før, for han var blit mager. Ikke fordi han var syk eller svakelig, men fordi det liv, han hadde ført i den senere tid hadde sat sit stempel paa ham. Uavbrudte reiser, bestandig nye indtryk, erfaringer og oplevelser — det hadde været hans lod. Han hadde levd i en uavbrutt hvirvelstrøm. Han var fløjet fra den ene adsprædelse til den anden, og han var blit fyldt til randen med de følelser og indtryk, som hadde klæret hans syn paa livet og git ham netop de erfaringer, han hadde længlet efter.

Hans hustru hadde holdt sit ord. Hun hadde vist ham livet. Han hadde set det i al det skjulte mystik, i dets ryggesloshet, i dets vilde berusende pragt, i dets besnærende forfinelse. Han hadde set det i dets største opføjelse og skjonhet og dets dypeste skam og fornærelse. Han hadde undertiden sat koppen til læberne — og hadde smakt. Men saa hadde han skjovet koppen fra sig og hadde negtet at drikke.

Hans ansigt viste spor av det, han hadde set og gjennemgaat og av de sindsbevægelser, han hadde været utsatt for. Det var en ny Francis Grey som nu sat her i haven ved Monte Carlo, mens den synkende sol utgod sin pragt over den yppige blomstervækst. Mens han sat fordypet i sine tanker, blev hans gyldenbrune øine mørke og dystre. Ingen kom bort til ham, skjont mange saa paa ham, mens de gik frem og tilbage, leende og talende i de mest forskjellige tungemaal.

„Den vakre Mr. og Mr. Grey,“ blev de kaldt der paa stedet, og en skoier hadde erklært at han var den æteriske, omt vernende hustru og hun den kraftig bydende egemand, som la alle planer og betalte for alt, og hun var dertil en vidunderlig vakker skabning, som nok skulde faa bugt med de forviklinger, der for det meste opstaaer i et egteskap.

Faste, elastiske skridt, ledsgaget av en raslen af silke, hørtes nu bak Francis Grey, og han merket duften af en gjennemtrængende parfyme. Han satte sig pludselig rank op i sin stol og avventet sin hustrus komme.

Hun var en pragtfuld frentoning, klædt i en moderne kjole i rødt og guld, tildels skjult under en elegant aftenkappaape af lysebrunt stof med bred skindkravle. Paa det lille hode med dets væld av nat sort haar sat en umaadelig

ster hat, beklædt med chiffon og guldbrokade og nedhængende fjærer. I hendes smaa fint behanskede hænder bar hun en stor rul sedler og en pung som var saa fuld af guld-penger, at den holdt paa at briste. Leende holdt hun sit bytte op i veiret.

„Du kom jo ikke, min ven! Se, jeg har ikke vundet! Vil du ikke tælle —“

Hun vilde ha rystet sin gevinst ut foran ham; men med en hurtig bevægelse reiste han sig og vek tilbage paa en maate som en fuldblodshest viker tilbage for noget der synes den ukjendt og ubehagelig.

„Ida, jeg skulde ønske, du ikke vilde gjøre det!“ Der var en skarp klang i hans stemme som gav den kraft og mandighet. „Jeg kan ikke begripe at det kan ha nogen tiltrækning for dig. Du har mer end du kan bruke, og du nedværdiger dig ved at rove fra de fattige stakler, som vi ser rundt om det grønne bord, og som gaar ut i natten for i fortvilelse at skyte sig en kule for panden —“

„Aa, undskyld, kjæreste — de, jeg rover fra, som du sier, er de tykke croupiers som bare vil sope alle disse penger i sine egne fulde lommer. Du er da vel ikke saa naiv at tro at de fattige stakkarer, de taler om, vilde forlate bordet, saa længe de bare har en femkrone-seddelen, paa hvilken de kan vinde — eller tape —“

„Det er et avskyelig sted. Hvorfor blir vi her.“

„Det er hjørnestenen i vor moralske bygning, Francis; vi reiste jo ut for at se livet. Her har du sikkert oplevet et nyt og utviklende avsnit. Og selve stedet er da værd at se! Se dig om, min ven — er ikke verden deilig?“

„Det er et avskyelig sted, gjentar jeg, fuld af ødelæggelse og fordærvelse og døde menneskers ben. La os reise herfra. Jeg er syk av alt dette. Jeg føler mig saa ekkel, saa uren tilmoden. Hvorledes kan du — en kvinde — dag efter dag færdes i disse spillesaler —“

Hun slog ham let paa skulderen med den juvelbesatte vifte, hun hadde hængende ved sin side.

„Francis, skal jeg si dig hvorfor vi er blit her — skjont Deres højhet har været stedig som en drosjehest og en rigtig bjorn —“

„Det gjør mig ondt at jeg er en bjorn, Ida. Du er meget taalmodig overfor mig — men du skulde bare vite hvor træt jeg er av det hele! Undertiden er jeg ikke langt fra at misunde det stakkars menneske som —“

„Hysj, Francis! Det er meget beklagelig at du skulde komme i saa her berøring med denne sorgelige og pinlige sak. Du har ikke været den samme fra den tid. Det har sprængt dine nerver —“

„Nerver!“ mumlet han foragtelig. „Nuvel, kanske! I vort aarhundre gaar visl nerver istedetfor det som i hine tider, da menneskene skammel sig over at ha nerver, blev kaldt samvittighet. Jeg talte med den stakkars mand ved middagsbordet. Vi hadde fælles bekjendte; jeg har en gang været sammen med hans mor — hun er en af de nu saa sjeldne kvinder — blid og stille med en blot stemme, med sit hjerte fuldt af minder og blide tanker og med lavendelbundter mellem sit linnet. Fem timer senere — fordi han manglet de dolklars som vi — du og jeg — svælger i — laa han her ute i maaneskinnet — jeg ser endnu hans halvt aapne øine —“

Idas skarpe øine var spændt fastet paa mandens ansigt. Der var et merkelig uttryk i hendes blik som om hun laa baand paa de heftige, lidenskabelige følelser som vilde bryte frem. Det var ogsaa virkelig tilfældet. For denne stolte, næsten ufolsomme og helt igjennem ærgerrige og maalbevisste

kvinde var blit lidenskabelig forelsket i den mand, til hvem hun hadde beilet og hadde vundet, snarere paa grund af et indfald end fordi hun følte sig særlig draget til ham. Hun hadde valgt ham, fordi han passet ind i hendes livs planer og fordi han behagte hende, og hun saa i ham et geni som hun tænkte skulde utfolde sig og gjøre ham til en personlighed blandt landets forfattere. Hun var sikker paa at hun vilde bli glad i ham, men hun hadde mindst av alt ventet at komme til at elske ham med en heftig, næsten voldsom, skinsyk kjærighet. Allikevel var dette uventet hændt meget snart; denne kjærighet var kommet til hende som en kilde baade til smerte og til fryd; for skjønt han begyndte at fylde hele hendes liv, var hun sig bevisst at der i hans sjæls verden var mange rum, i hvilke hun ikke var blit lukket ind og mange tomme rum i hans hjerte, til hvilke hun ikke hadde nøklen. Endog i disse dager, da de studerte livet og gjorde følelses erfaringer, aabenbarte der sig for ham saa meget som blev en lukket bok for hende. Det var som om en avgrund aapnet sig for hendes føtter og som hun gjorde fortvilede og forgjæves anstrengelser for at hoppe over og lande paa hans side.

„Tænk nu ikke mer paa det, Francis. Jeg vil fortælle dig min hemmelighed. Først idag har jeg faat brev om at alt er iorden. Vort hjem, Francis — vort hjem i England staar færdig til os. Og nu er april snart slut. Mai kommer med sine smil og sine taarer; men enten den smiler eller graater, vil alt se yndig ut — vi vil reise hjem og nyde det altsammen!“

Hun strakte sin haand ut mot ham — sin vakker formede haand som hun nu hadde trukket hanskene av. Paa den ene finger lyste vielsesringen, omfattet af en straalende kreds af brillanter, og idet han tok hendes haand og saa paa ringen, slog det ned i ham at det var et symbol paa hans egen liv — guldet, omfattet af straalende brillanter. Vilte han nogensinde bli i stand til at bryte denne kreds — saa bare det matte, jevne guld blev tilbage? Undertiden forekom det ham som om rigdommens lærker trak ham nedover, formørket guldets glans og berøvet ham den eneste skat, han gjeinte i sit smykkesskrin.

„Du mener lejligheten i byen — og sæsonen derinde,“ saa han med en stille tone, loshet i stemmen som liendes skarpe øre straks opfangeret.

— Nei, nei, jeg vil ikke tænke paa det.

Grevinden: Aa, endelig. Der kommer Ole og politifeldmægten — Jeg maa ha visht om det er det skib .. (ut til venstre).

Abel (ute): Nai, holt, min pike, nu har jai dai.

Bianca (ute): Hjælp mig, hjælp mig! Aa, hjælp mig.

Abel (ute): Det nyttet inte du skriker op. Au, au, au, skal du bite — au — vil du la være oek bite. Au —

Bianca (kommer fra højre i almindelig loi — bort til Stine): Aa hjælp, mig, snille Dem! Der er en styg cirkusmand efter mig.

Stine: Men du godeste!

Abel (ind fra højre): Kom her med den pike, det er min datter, hun er løbet fra mai.

(Bianca loper ut til venstre).

Billy (kommer fra højre): Ja, nú kommer jeg. Hold fast paa pikebarnet (ut til venstre).

Stine: Herregud, stakkars pike. — Men hvad var det Peter talte om for litt siden? — Det skulde da vel aldrig være hende han kaldte Bianca? (Stine ut til venstre).

(Etpar fiskere kommer fra venstre, den ene med armen i bind.)

Knut: De klarer det nok derude. Saavidt jeg kan se er redningsbaaten paa tilbakveien igjen. Men la os gaa op paa Storaasen —

„Nei, Francis; jeg mener vort hjem paa landet — vort hus i skogen — med vores egne skoger som strækker sig ned til sjøen, og vores vakre haver hvor du og jeg skal vandre — vi to sammen — og glemme verden — og hvor du kan skrive din stolte bok —“

Han gjorde en merkelig bevægelse som hun ikke kunde tyde; men i hans øine var den gamle, straalende glans, da han spurte:

„Hvad taler du om? Jeg forstaar det ikke.“

„Nei, det skulde være en overraskelse for dig, kjæreste. Jeg visste at du vilde bli træt af byen og bylivet. Jeg visste at du maalte ha vakre omgivelser til dine skjønne ideer —“

Han vendte sig om mot hende med et besynderlig uttryk og med en næsten avvergende bevægelse.

„Mon de vakre ideer nogensinde vil komme til mig igjen? Ida, underliden tænker jeg at du har dræpt dem — du og dine livserfaringer og din livslære. Gir vi nu nogensinde tingene deilige navner? Taler vi nogensinde i vakre, vellydende ord? Hvorfor gjør vi ikke det? Fordi vi ikke har flere vakre tanker og ideer tilbage, vi har ikke tid tilovers for dem — de vilde bare være iveau for os, forstyrre os i vores adspredelser. Vakre tanker og ideer kræver selvopfrelse, selvfornegelse, tanke for andre, erkendelse af andres synspunkter end ens egne. Til slikt er der ikke plads i det moderne liv. Alt blir nu sat paa auktion og solgt til den høistbydende. Det er ikke umaken værd at spilde vakre tanker og ømme navner paa tingene nu — da blir de ikke solgt!“

Francis talte med den undertrykte heftighed som i den senere tid hadde traadt istedetfor hans tidligere varme, straalende iver og god. Hans tankegang var ofte ukjendt for hende, hans ord og meninger uforståelige. Men hun begrep at der foregik en kamp i hans indre og at den raste med større og større heftighed.

„Saa skal du lære verden bedre at kjenne, Francis,“ sa hun med en blidhet som var ny for hende — en blidhet som var et utslag av den kjærighet, hun aldrig før hadde følt. „La mig fortælle dig om vort hus. Du har set det en gang, da vi var paa Caster Chase og vi kjørte over til Barringtons for at spise frokost. — Husker du det lange hus? Det hadde en nydelig

gammel hal og en deilig dagligstue som engang havde været balsal i et større hus. Spisestuen var hvælvet og hadde en prægtig kaminplads. Der var en nydelig, gammel trap — Mrs. Barrington viste mig det mest av huset. Nogen av værelsene er meget bra og har en god facon, andre er merkelig krokete og snirklete, men pene og hyggelige og bedaarende smaa trapper som fører fra det ene til det andet. Der er plads til mange gjester — og jeg har latt indrede nye badeværelser og faat ind elektrisk lys —“

Francis var endelig interesseret og ivrig. Der var intet mer som forbauset ham, naar hans hustru og hendes millioner var med i spillet.

„Du barbar!“ sa han halvt ømt, halvt kritisk. „Nu skal du vel allerede ødelægge dette vakre sted med dine amerikanske ideer —“

„Om jeg har ødelagt det eller ikke, det kan du jo dømme om naar vi kommer hjem! Det staar færdig til os nu. Jeg tror ogsaa at vi nu er færdige til at reise hjem — ikke sandt, min ven? Nu har du faat nok af reiselivet. Nu længler du efter at faa et hjem selv — med dine tanker og ideer — og din hustru!“

Det lille, bleke ansigt med de brændende øine og de sterkt røde læber var vendt mot ham med et merkelig uttryk av ydmighet. Det var som om denne stolt, fertete verdensdame bønfaldt ham om den kjærighet som var hendes ret. Hendes skjønhed var hendes talsmand. Francis var sig det fuldt bevisst i dette øieblik; men allikevel følte han en bitter smerte over at den ikke fremkaldte noget gjenysvar i ham. Han boide sit hode for at kysse hende; han forstod at dette hus var hendes gave til ham og han var taknemlig over det. Han forstod, at fra dette sted skulde han skape nye verker — og han utmalte i sit stille sind hvorledes disse verker vilde bli? Hadde han mistet evnen til at uttrykke hvad han vilde? Vilte han nogensinde mér finde passende form og skikkelse for de lokkende, gjækkende, vakre dremmer som undertiden endnu hjemskøtte ham, men som altid svandt ut i taake igjen, før han kunde holde dem fast og gi dem uttryk?

(Fortsættes).

Cirkusbarnene.

Folkekomedie i 5 akter for dukke-teater
av Mouritz Hansen.
(Sluttet.)

Stine: Ja, se nu bare paa damperen, den holder det vist ikke gaaende meget længer nu. Bare den ikke synker for de næra dit!

Grevinden: Aanei, Stine — si ikke det, min mand er ombord.

Stine (forbausel): Er greven med skibe?

Anders (kommer løpende fra venstre): Findes der ikke en letvindt kar som kan gå med i baaten. Fisker-Knut har klemt handen sin.

Peter: Jo, det kan jeg!

Stine: Nei, nei, — Peter, — nei!

Anders: Hurra, hvad ser jeg? Er det Peter? Velkommen, gutten min! Bravo!

Peter: Jeg reiser med! Jeg har kraft, kan dere tro!

Anders: Bravo, gutten min. Kom, kom, det haster!

Peter: Farvel, mor, vi kommer nok snart igjen. (Anders og Peter ut til venstre).

Grevinden: Vær stolt av Dere son, Stine!

Stine: Ak ja, naadige grevinde, men nu hadde jeg jo netop faat ham hjem — og hvis det nu skulde hende —

Thomas: Nei, se, Knut! Hvad er det? Synker den ikke?

Knut: Jo, nu er den færdig. (Damperen synker).

Thomas: La os gaa ned til de andre igjen. Baaten maa nu snart være inde. (Begge gaar til venstre).

Stine (ind fra venstre sammen med Ole tjener): Hvad er det du fortæller, Det er da ikke mulig?

Ole: Jo, minsanden er det det. Piken er ingen anden end grevens datter Elga. — — De to slyngler som var efter hende løp like i armene paa mig og politifeldmægten. Det stakkars lille væsen likefrem rystet av skræk for bandtene og klamret sig til grevinden. — Hun kjendte vist godt sin mor, — for hun sa straks at hun kaldtes Bianca, men at hun het Elga, og da blev det jo snart opklart.

Stine: Men hvad er da skedd? Jeg kan ikke samle det i mit gamle hode.

Ole: Grevinden holdt paa at besvime, men nu sitter de begge i den inde-lukkede vognen. (Der lyder hurrarop nede fra stranden.)

Ole: Baaten! Baaten, Stine! Baaten er inde!

Stine: Gud være lovet! Kom, Ole! (Begge ut til venstre).

(To politibetjenter kommer med Abel og Bill og gaar under det efterfølgende over scenen fra venstre til højre.)

Abel: Jai siker, jai er gansk uskildigt — Jai vil ikke i fængsel. Jai er saa dan en god mand.

Betjenten: Se at komme avsted!

Abel: Jamen, jai forsikre — det er Giovani, det er Giovani, siker jai. (Alle ut.)

(En gruppe fiskere med skibbrudie gaar ivers over scenen fra venstre til højre. Straks efter kommer greven, Elga og grevinden, senere Peter og Stine, og til sidst Ole og Anders.)

Greven: Kjære barn, at vi netop skulde møtes paa en saa skrækkelig nat. For en u igeleg glæde. Den er saa stor at den utsletter alle lidelser av vor erindringer. — Og Peter! Kjære Peter, kom da —

Stine: Ja, nu kommer jeg med ham, herr greve.

Greven: Peter! Dine sterke armer var med at dra baaten frem og redde mig og de andre. — Lille Elga har ogsaa fortalt mig hvor meget du har været for hende i al deres ulykke. Derfor vil jeg ikke skille dere, men du skal være mig som en son fra idag av.

Elga: Ja, ja, far, stik skal det være. Det er Petros — — nei, Peters skyld, at dere sikre mig tilbage, ellers hadde jeg aldrig turdet flygte. Kom Peter, saa gaar vi op og drinker kaffe sammen med far og mor i din mors stue. (Teppet falder.)

De skibbrudne paa Sydhavssøen.

Av H. Escott-Inman.

Skildring av deres oplevelser, bygget paa meddelelser fra en af de overlevende, Charles Eyre, fra Dulwich, London.

(Sluttet.)

XVI.

Befrielsen.

Et av de arbeider vi foretok paa Aucklandsøen, for ikke at gaa ledige, var at sætte op en mast foran depotet. Træt hentet vi i skogen, og da masten var færdig gjorde vi et flag af gammel seilduk, som kammeratene hadde fundet i baatten paa Enderbyøen. Vi hadde ogsaa faat fat i en bit blaat klæde, og av det klippet vi ut bokstaver til ordet „Velkommen!“ og to anker. Alt dette sydde vi fast paa flaget, og da vi hadde heist det og saa det flagre for vinden ropte vi tre ganger kraftig hurra.

Jeg er ræd for at det hele tok sig meget tarvelig ut — skulde man sammenligne det med de statlige flagstænger hjemme i England; men med det verktøi vi hadde var det et noksaa svært arbeide. Saavidt jeg vet staar denne flagstang fremdeles paa Aucklandsøen.

Saa snart masten var reist begyndte vi at bygge enslags brygge. Dette var en udmerket idé, men det var ogsaa et meget anstrengende arbeide. Vi vilde ikke kunnet bygge en bro, hadde ikke depotet ligget inderst i en lun, liten bugt hvor blaasten ikke tok stort, ingen store bølger trængte ind og man altsaa ikke behøvde risikere at baatten skulde bli knust.

Hadde vi forsøkt at bygge den broen paa et saadant sted som der vi landet med seilduksbaaten ville arbeidet sikkert mislyktes; hele bryggen vilde blit revet ned af bølgene liksaa let som en af de sandfæstninger barn pleier bygge ved stranden paa badesteder.

Vi blev meget ivrige under vort arbeide, endda det jo maatte erkjendes at det ikke kunde være til stor nytte for os. Men da vi endelig blev befridde var mandskapet fra skibet, som kom for at hente os, meget forbausest, og syntes det var et rigtig dygtig arbeide vi hadde utført. De tok flere fotografier av det.

Saadanne eller lignende arbeider brukte vi altsaa vor tid til, gjorde streiftog indover land eller besøkte en af de andre øer. Paa Roseøen fandt vi ogsaa kjør. Jeg har faat vite at disse dyr var bragt til øen for at skibbrudne skulde kunne levnære sig der. Kvæget har forplantet sig, er blit vilde, og nogen af de gamle tyrer er liksaa sinte som bisonokseene paa Amerikas prærier eller bøflene i Afrikas skoger.

Paa Roseøen var en mængde kaniner, men de var meget vanskelige at faa fat i.

Sadan gik dagene til fredag den 15. november. Jeg mindes at styrmanden og jeg den dag gik til fjelds og paa veien talte om hvilke fartøjer vi hadde føret med; vi nævnte ogsaa at vi inderlig ønsket at et skib snart maatte komme og hente os alle.

Vi var ute sammen hele dagen, og da vi kom tilbage til depotet, holdt vi vor aftenkoncert og gik derefter til hvile.

Hele natten sov vi; intet hændte som kunde forstyrre vor ro. Litt etter daggry gik Kvist og en af de andre ned til stranden for at gjøre baatten i stand. Vi som var igjen vendte os om paa den anden side og tænkte at blunde en halv times tid til.

Pludselig hørte vi en skarp plystren.

„Det er Kvist som kalder paa os,“ sa jeg og satte mig op. „Hvad ialverden vil han?“

„Hysch! Hvad er det de skriker?“ spurte Micky.

Ja hvad! Vi styrtet op fra vore brisker som om vi var gale, gav os ikke tid til at klæ os paa, men for ut av døren og ned til stranden — akkurat som vi var, for det ropa vi hadde hørt syntes vi lød:

„En damp! En dampbaat utenfor øen!“

Det var virkelig ikke falsk alarm; da vi nærmest os stranden saa vi, omend langt ute endnu, en liten dampbaat som styrtet ret mot depotet. Den saa ut til oprindelig at være bygget til lystryacht. Vi kunde i begyndelsen ikke tro vore egne øine; det syntes at være altfor godt til at være sandt. Men dampbaaten vedblev at styre mot os.

Vi skrek og ropte hurra, styrtet tilbage til depotet og klædte os ordentlig paa, pyntet os saa godt som mulig, og saa skyndte vi os ned til stranden igjen. Ingen gav sig tid til at spise og drikke den morgen. Jeg syntes jeg saa alt som gjennem en taake. Der for vore øine var et fartøi, en rigtig prægtig dampbaat, og da den kom nærmere saa vi at der paa dækket stod en masse mennesker, som højde sig mot rælingen og pekte paa depotet, hvor flaget muntert viste paa toppen av vor mast.

„Gud ske lov for dette, gutter!“ sa Macaghlan. „Denne gang er det ikke nogen feiltagelse, de har nok virkelig set os. Se bare, der falder ankeret og nu sætter de ut en baat.“

Ja, vi saa dem fire baaten ned, saa dem gripe aarene og dyppe dem i vandet, og baaten blev taktfast og høitidelig rodd mot øen.

Jeg skal mene vi ropte hurra, saa høit vi var i stand til. Vi for ned til bryggen, kastet vore luer i veiret, vinket og bar os som gale mennesker. For hvert hurrap kom der lignende svar fra baatten.

Snart var den fremme ved bryggen, og vi saa at de fremmede sjøfolk forundret stirret paa os og vor landgangsbro. En officer som vi antok var enten styrmanden eller kaptein kom iland, og vi skyndte os at samles i en klynge om ham. Han saa paa os med et deltagende blik, og hans ansigt lyste av glæde over at han kunde redde os.

Han spurte hvilket fartøi vi var fra, og hvor lange vi hadde været paa øen; og han blev rent forfærdet da han hørte vi hadde tilbragt saa mange maaneder paa Disappointmentøen, ja, han fandt det merkelig at vi i det hele hadde været der.

Da han hadde hørt vor beretning, fortalte han at hans fartøi het „Hinimoa“ og at han ombord hadde en ekspedition som skulde litt længer sydover for at undersøke nogen av øene der.

Vi tok vor baat og rodde ut til fartøjet.

Der var fuldt av folk paa dækket; vi saa dem staa langs rælingen da vi nærmet os, og da vi kom ombord var de alle saa venlige og hyggelige som det var mulig. De syntes ikke at bli trætte av at by os noget godt, spurte os om vore oplevelser, og matrosene tok av sin egen tobak for at vi kunde faa mer end kaptein hade befalt dem at gi os.

Snart var baatten fremme ved bryggen. En officer kom iland og vi samlet os i en klynge om ham

XVII.

Hjemme igjen.

Dampbaaten laa natten over ved depotet, og ved daggry rodde vi over til Disappointmentøen for at føre de jordiske levninger af førstestyrmand med os tilbage, og gi ham en hæderlig begravelse paa vor ø.

Da vi kom til vor gamle landingsplads, var skroget til seilduksbaaten det første vi fik se; de fremmede betragtet med forundring den skrøpelige trækonstruktion og mente det maatte være umulig for en slik baat at komme over det brede sund.

De syntes den burde tas med og sendes til et museum. Vi forærte dem baaten, og den dag idag er den at se i Kristkirke-museet paa New Zealand.

Siden viste vi dem vores gamle hytter, som de fotograferte, og vi gav dem saa mange av vores tidligere bruksgjenstander som de vilde ta med som kuriositeter. Efterat vi hadde set os litt mer omkring gik vi tilbage til baatene, men styrmanden paa „Hinimoa“ blev igjen for at vente paa de folk som hentet Peters' lik, det var jo paa den anden side av øen.

Imens gjorde vi en utflugt med dampbaaten til sydenden av Aucklandsøen og kom til den bugt hvor „General Grant“ i mai 1866 forliste da det med en mængde guld ombord var paa hjemreisen fra Melbourne. Der var 83 personer paa skibet, og av dem omkom 68 ved selve skibbruddet; siden døde en av sult, fire druknet, og de ti som levet igjen blev befriet i november 1867. Disse stakkars mennesker hadde opholdt sig længer paa den skrækkelige ø end vi.

„Hinimoa“ kom tilbage til depotet om aftenen. Graven blev gravet og liket lagt i en kiste som skibstømmermannen hadde arbeidet. Da alt var færdig, samledes alle mand paa stranden — med undtagelse av dem som hadde vakt ombord. Det var næsten seksti personer som stod samlet rundt graven, og nogen hver vil nok minnes hvor høitidelig det lød, da kaptein Ballons læste ritualet her i den stille skog, hvor taakeskyene drev bortover. En af kammeratene hadde arbeidet et kors og sat en passende underskrift paa det. Jeg tænker det fremdeles staar paa samme høide hvor Peters, den gode og snilde førstestyrmand paa „Dundonald“, slumrer. Kisten sørkedes ned av andenstyrmand og Kvist, og da ceremonien var forbi vendte vi i en høitidelig stemning tilbage til dampbaaten.

Næste dag, den 29. november, forlot vi depotet for at reise til New Zealand, og kom efter en behagelig reise lørdag eftermiddag til Bluff.

Det er umulig at beskrive den store venlighet som baade mine kammerater og jeg blev møtt med av alle, baade ombord i dampbaaten og efter vor ankomst til Bluff.

Saa snart „Hinimoa“ hadde lagt til ved kaien, fulgte en af herrene mig til postkontoret, hvor jeg sendte følgende telegram :

„Eyre, Elsie Road, Dulwich. Reddet fra en ubebodd ø. Charlie.“

Mr. Inman, som nedskriver denne fortælling, erindrer den sidsbevægelse dette telegram blev motatt med.

Underretningen om vor frelse vakte stor opsigts, og inden kort tid var kaien aldeles fuld af mennesker som kom for at se os og skroget til vor seilduksbaat. Mr. Hutton som tilhørte sjømandsmissionen kom ombord, tok sig av os og fulgte os til det bedste hotel i Bluff.

Næste morgen begyndte en rigtig festdag; hele byen var i bevægelse, og der kom et ekstratog fra Invereagel med store skarer af mennesker som vilde se os — aldeles som om vi hadde været berømte personer. Byens musikkorps møtte op for at hylde os; folk lot til at ville gjøre alt mulig til vor hygge.

Mr. Hutton gik med os til et utsalg for færdige klær, klædte os op fra top til taa. Det saa virkelig ut som om vi resten av vores levedager kunne faat gratis alt vi behøvde, hadde vi villet bli der.

Da jeg lørdag den 7. december var ute en tur, traf jeg kaptein paa dampbaaten „Whakalane“, og han spurte om jeg ikke hadde lyst til at ta hyre hos ham, for han trængte en mand. Da jeg fik vite at flere af mine kammerater — George Ivemey, Mickey Gratton og Herman Queerfelt — hadde latt sig forhyre paa hans skib, sa jeg ja.

Søndag den 29. december forlot vi New Zealand for at reise hjem til London.

Hjem til London! Hvad følte vi vel da vi hørte disse ord! De lød for os som musik. At faa reise hjem, se de kjendte gamle steder og vore kjæres ansigter efter saa langt fravær og efter at ha gjennemgaat saa mange lidelser og bitre savn!

Vi hadde godt veir paa hele turen, endog rundt Kap Horn, som laa med toppen aldeles hvit av sne. Vi passerte flere skiber paa veien ut i Det stille Hav rundt Kap Horn, og i sin tid ankom vi til Montevideo, hvor vi tok ind kul og avleverte posten fra New Zealand. Derefter gik vi til St.

Vincent, hvor vi tok ind mer kul, siden til Teneriffa i samme anledning og for at ta med endel sydfrugter. Saa bar det videre direkte til London.

Da vi kom til Kanalen var det som at se igjen en kjær gammel ven. Vi passerte de forskjellige fyr — der var Scillø-øene, der Kap Lizard, lenger borte Start Point, og endnu længer borte Portland Hill. Vi var nok altfor langt væk til at se dem tydelig, men vi kjendte saa godt hvert eneste sted.

Efterat lodsen var kommet op paa broen, og hans baat var forsvundet, gik det videre gjennem Doversundet, forbi Foreland, Deal, Ramsgate og det hyggelige Margate, derefter ind i det larmende Nore med Southends lange pier paa den ene side og Medwayelven paa den anden, hvor de store orlogsskibet ligger.

Og saa den kære gamle Themsen, den skidne, ildelugtende Themsen! Der var det nordre fyskib! Aa, at faa se igjen dets røde skrog var jo aldeles som at træffe en kjær gammel kammerat. Her fandtes ikke et eneste sted som vi ikke kjendte. Hver gjenstand var for os som en gammel ven som nikket og hilste. Vi saa Mucking-fyret, Canvey-øen og alle de fartøjer som gik frem og tilbage — store skuter og smaa baater — hver av dem syntes saa kjendt! Hvor ganske anderledes var ikke dette end de øer vi hadde bodd paa for bare otte eller ti uker siden!

Efterat vi var kommet ind paa selve Themsen, maatte farten være langsommere. Det begyndte at kvelde, og vor lod vilde gjerne vi skulde komme frem til sluseportene med dette tidevand.

Selv duften som slog imot os fra Barking Beach syntes at føre med sig gamle minder; vi kunde skille lugten fra Erith og Plumstead fra den som kommer fra andre steder. Vi hadde nok mange ganger rynket paa næsen av den, men det gjorde vi ikke nu, for den hørte til i det gamle hjemlandet.

Hjemme! Hvor jeg længtet efter at være der! Jeg syntes jeg kunde bli sint paa hver baat som laa der midt i veien for os, og jeg hadde aldrig hørt saa ærgerlige ord som da lodsen kommanderte: „Sagte fart!“ eller „Stop!“

Men altng faar en ende, selv den længste reise, og tilsidst kom vi til Victoria dok, men det tok noksaa lang tid inden vi laa i ro paa vor ankerplads der.

Da baaten endelig laa fast fortøiet var det temmelig sent, og jeg syntes ikke det kunde la sig gjøre at komme hjem den aften. Efterat alt arbeide var slut og alle ting bragt i orden, gik vi nedenunder for at røke og prate litt, inden vi skulde gaa tilkøs. Mine kammerater og jeg selv blev endnu engang gjen tand for almindelig opmærksomhet. Om og om igjen maatte vi fortælle hvad vi hadde tat os til og hadde lidt derborte paa Aucklandsøen.

Mens vi sat hyggelig og pratet, hørte jeg en af officerene rope paa mig.

„Her er jeg,“ svarte jeg og tittet op.

„Kom paa dæk! Her er nogen som vil tale med Dem,“ sa han.

Jeg kunde ikke forstaa hvorfor nogen vilde tale med mig.

„Det er vel noget som skal gjøres,“ tænkte jeg. „Altid skal jeg være saa uheldig.“ Det nyttet dog ikke at mukke fordi om jeg skulde utføre et litet arbeide, og jeg gik altsaa op slik som jeg var i arbeidsklær og sjøstøvler; og da det hadde regnet hele dagen var jeg svært våat. — Det var England som paa den maatte hilste os velkommen hjem — for at ikke motsætningen mellem før og nu skulde være for stor.

Jeg kom altsaa op, og officeren meddelte mig

at min far kommet ombord og ønsket at tale med mig.

Min far ombord! Jeg hadde ikke ventet han skulde komme denne aften, om jeg end hadde skrevet til ham at jeg var med dette skib.

Jeg skyndte mig agterut det fortæste jeg kunde, og der stod min far, min bror, begge mine søstre og min svoger. Jeg vil dog ikke berette noget om gjensynet, vil bare si at alle kan tænke sig hvorledes det maatte føles for den som kom hjem og traf sin far — jeg hadde jo aldrig tænkt at faa se ham mer.

Jeg vil bare nævne, at saasnat vi hadde hilst paa hverandre skyndte jeg mig ned for at vaske mig og pynte mig litt. Det vilde ikke været morsomt at komme hjem slik som jeg saa ut da far kom ombord. Snart stod jeg sammen med dem ved toldboden. Det kjære gamle sted, hvor godt jeg husket det! Der steg vi paa toget for at komme til Fenchurch Street.

Her to' vi nogen vogner, for vi vilde ikke vente paa toget. Min bror, en av mine søstre og jeg sat i en vogn, resten i en anden, og saa kjørte vi avsted.

Over London Bridge med Towers paa vor venstre side og ind i Bo'cough — aa, hvor godt jeg husket omnibussene, folkesværmene og de straalende butikker — alt dannet et vakkert billede, herligere end noget jeg hadde set paa mine reiser verden rundt. Saa kom vi til Walworth Road, hvor der fra sidegatene kjendtes duft av stekt fisk og anden mat. Men det var ikke værdt at rynke paa næsen av det. Det hørte med til det kjære gamle London. Den som ikke liker dette bør ta sig en ni maaneders ferie paa en ubebodd ø og se om han ikke med glæde hilser denne lugt, naar den næste gang slaar imot ham.

Vi kjørte videre og videre. Jeg hadde en følelse av at jeg drømte og at jeg ret som det var skulde vaakne og finde mig selv og mine kammerater i kratskogen igjen. Det forekom mig at være saa kort tid siden — og det var det jo ogsaa — hvad er vel to maaneder! For to maaneder siden stod jeg ansigt til ansigt med døden, en skrækkelig død paa en øde ø, og nu var jeg her nær mit elskede barndomshjem. Det syntes umulig at to saa forskjellige steder som dette og Disappointmentøen kunde findes paa samme klode.

Nu reiste vi forbi Denmark Hills station og kjørte nedover til East Dulwich. Langt tilhøire saa vi Krystalpaladset og ret frem lyste den røde signaløgt paa East Dulwich station. Saa svingte vi tilhøire ind paa den gamle vej.

„Nu faar De stanse — her er huset!“

Mit hjerte var altfor fuldt til at jeg skulde kunne si et ord da jeg hoppet ut av vognen og skyndte mig til mit hjem — den bedste havn jorden har at by. Jeg kastet mig om halsen paa den som er hjemmets sol og sjæl — min mor!

Alexander den Store og sjørøveren.

Kong Alexander den Stores folk fik engang fat paa en sjørøver og bragte ham til sin herre. Alexander spurte ham, hvorledes han turde underlaa sig til at drive røveri? Røveren som tænkte at han ikke hadde andet at vente sig end doden, svarte kongen med drisighed: „Fordi jeg bare hadde et røverskib var det en let sak for dine folk at overvinde mig og fremsætte mig for dig. Du derimot, fordi du er mæglig, gaar og røver ikke alene til sjøs men også tillands, og blir endda hædret med titel av konge. Naar man derfor nøiere overveier saken, er du en meget større røver end jeg; for armod og nød er det som har drevet mig. Dig derimot som har alle ting i overflod, har din umæltelige griskhet og hovmod drevet til at røve og plyndre hele land og folkeslag. Altsaa er del mellem os to ingen anden forskjel, end at jeg er en fattig og ringe, men du en mæglig røver; derfor blir jeg for min fattigdoms skyld utskjældt for en sjørøver og dømt til galgen. Du derimot for din store mag's-skyld gaar fri, og alle folk maa frygte og ære dig ovenikjøpet med kongelig titel, og det er ingen som kan straffe dit røveri.“

Alexander faldt i største forundring over denne mands uforståede tale, og skjønt han vel hadde hat lyst til at straffe ham med doden, tok han ham dog for hans dumdristigheds skyld til naade og skjæknet ham livet.

Belønninger som venter.

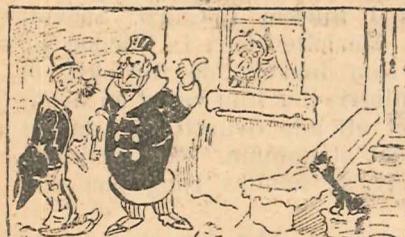
Nu, da krigen er endt og alverden sukker efter en stædig fred, kan der kanskje være utsigt til at vinde den store belønning som svensken Edmond Nielson har utsal for den som kan bringe de europeiske stormagter til at avruste. I Englands bank har han deponeret en pengesum, hvis renter beløper sig til over 40.000 kroner aarlig til den, hvem dele lykkes for. Mange har gjort forsøk paa at vinde belønningen, men som bekjendt er det hittil ikke lykkes nogen at faa landene til at avruste.

En anden pen sum venter den englander som kan opdage et virkelig sikker og paaideelig middel mot lungelæring. Det skal være saa sikkert at av tyve tilfælder mindst de sytten blir kurert. Belønningen derfor er 700.000 kroner, og 100.000 kroner kan den vinde soin er i stand til at bestige toppen av Jordens høieste fjeld. Gaurisankar. Omkostningerne ved en slik fjeldbestigning regnes til ca. 4000 kroner, men altikevel blir der jo en pen sum tilovers.

Mange penger er testamentert til dyrebekytende formål, bl. a. har en engelsk dame, Mrs. Vaughan Pritchard, utsal en belønning paa 100.000 kroner til den som kan finde paa noget der kan erstatte bidslet i hestens mund. Det maa være en ting som ikke skal puttes ind i munden paa dyret, og der maa ikke findes spidser eller træne remmer som i mindste maate kan gjøre dyret ondt. Hundreder av mennesker har allerede forsøkt at vinde denne belønning, men hittil forgjæves.

En kraftkunstnerinde av rang.

„Hierinde bor en meget rik dame!“ saa forbryderbandens leder. „Gaa ind der — her er noklen — og ‘tæl“ penge hennes! Du forstaa mig vel? Jo, det forstod medhjælperen udmerket. Men lille Marie bak ruten forstod ogsaa,

Hun hadde voit alt, og hendes geniale, lille hjerne regtet straks ut, hvordan forsvaret mot disse ekle tyvne skulde føres au. Hun fik fat i en malerpotte og en pensel og gav sig til at dekorere væggen over den sovende tanke.

Resultatet av hendes maleriske forsøk kan ses paa dette billede; en jernstang med to veldige 100-kilograms kuler paa endene og hele stangen tilsynelæggende balancerende paa en gaffel paa den gamle dames store næse!

Av det foregaaende billede vil man ogsaa se hvilket indtryk lille Maries kunstverk gjorde paa lyven. En saa sterk dame var det nok bedst at passe sig for! Da var det bedre at løpe! Og det gjorde han. Marie lo, og tante vaagnet.

DRONNINGENS RING

AV H. RIDER HAGGARD

OVERSAT AV P. JERNDORFF-JESSEN

Første del.

I. E. Smith var av god familie og hadde fått en god opdragelse. Han var dertil en vakker mand og hadde gode evner og et vindende væsen og det saa ut, som om hele verden laa aapen for ham. Men før han var blit færdig med sine studier ved universitetet, blev han hjemskøt af forskjellige uheld, som ikke kommer denne historie ved, og han blev kastet ut i den haarde verden uten penger og uten venner.

Naa — aldeles venneløs var han allikevel ikke, for han hadde en gudfar, en mand, som levet av sine forretninger og hvis fornavn var Ebenezer. Til ham tok Smith sin tilflugt i sin store nød, for han syntes at Ebenezer skyldte ham noget til gjengjeld for det føle navn, han hadde bebyrdet ham med ved daaben.

Til en viss grad erkjendte ogsaa Ebenezer sine forpligtelser. Det var ikke noget heroisk, han gjorde for sin gudsøn, men han skaffet ham da plads som assistent i en bank, som han var meddirektør i — en simpel assistentpost, ikke andet. Da han et aars tid efter døde, efterlot han Smith hundre pund, for hvilke han kunde kjøpe et eller andet til erindring om sin gudfar.

Smith var en praktisk natur: Istedetfor at anvende pengene til en mindegave, som han ingen nytte hadde av, anbragte han de hundre pund i et lovende foretagende.

Foretagendet holdt, hvad det lovet og han fik sit talent tilbake multiplisert med ti. Han gjentok eksperimentet, og da han var i en stilling, som satte ham i stand til at vite, hvad han gjorde, hadde han likesaa stort held med sig anden gang.

Da han var 30 aar eide han en sum paa 30,000 pund. Da — og dette viser bedst mandens praktiske forretningssans og sunne fornuft — holdt han op med at spekulere og anbragte sine penger slik, at de kunde gi ham en sikker og betryggende rente paa fire procent.

Smith hadde efterhaanden utviklet sig til en udmerket forretningsmand og han var derfor ogsaa blit en betroet mand i banken. Ganske vist var han bare fuldmægtig, men han hadde da en gage av fire hundre pund om aaret og hadde endda utsigt til at stige.

Han var kort sagt i en stilling, saa han kunde gifte sig, hvis han hadde næret noget ønske i den retning. Men det gjorde han nu ikke — kanske fordi han ikke hadde truffet nogen kvinde, som tiltalte ham — han hadde jo som før fortalt ingen venner, og kom ikke meget ut, men kanske hadde han ogsaa andre grunder.

Han var undseelig og tilbageholden av karakter og hadde ingen fortrolige, men stolte bare paa sig selv. Ingen, ikke engang hans overordnede i banken eller nogen av hans kolleger der, vissle, hvor vel-slaaende han var blit. Aldrig hadde nogen besøkt ham i hans leilighet, de vissle knapt nok av, at han bodde i omegnen av Putney. Han var ikke medlem av nogen klub og hadde ikke en eneste fortrolig ven. Det slag som verden hadde tildelt ham i hans

Smith saa paa dette hode en gang — to ganger, og ved den tredie gang blev han forelsket i det.

tidlige ungdom, de bristede forhaabninger og den haarde behandling, som skjæbnen den gang hadde latt ham føle, hadde sat saa dype spor i hans følsomme sjæl, at han aldrig mer søkte fortrolig omgang med sine medmennesker. Allerede mens han var forholdsvis ung, kunde han dersor betraktes som gammel peppersvend av en forfinet type.

Imidlertid varle det ikke længe, efterat Smith var holdt op med at spekulere, før han opdaget at en mand maa ha noget som kan opta hans tanker. Han forsøkte at kaste sig over velgjørenheten, men han opdaget snart, at han var for følsom til en beskjæftigelse som saa ofte nødvendiggjør temmelig paatrængende for ikke at si hensynsløse undersøkelser.

Efter at ha kjæmpet med sig selv og sin samvittighed beroliget han sig til sidst med at lægge en respektabel del av sine inddægter tilonymt utdeling blandt værdige trængende og veldædige institutioner.

Mens Smith altid følte trang for noget som kunde opta hans tanker, hændte det en dag, da banken var stængt, at han drev ind i British museum, mer egentlig for at komme i ly for et følt regnveir end av interesse for det som var at se i det berømte museum.

Idet han vandret hit og dit inde i den store bygning, kom han ogsaa til sidst op i det store galleri, som er forbeholdt ægyptiske stensaker og billedhuggerkunst.

Han følte sig noget forvirret og forlegen herinde, for han kjendte ikke det mindste til ægyptologien. Han følte ved at se alle disse ting bare en stigende forundring, blandet med en følelse som nærmest sig ærefrygt.

Det maatte ha været et stort, vidunderligt folk, tænkte han ved sig selv, som hadde utført alle disse verker, og med denne

tanke fulgte et ønske om at kjende mer til det. Allikevel stod han i begrep med at gaa videre, da hans blik faldt paa et kvindehode som hang paa væggen.

Smith saa paa dette hode en gang — to ganger, og ved den tredie gang blev han forelsket i det.

Det er vel unødvendig at si, at han ikke selv var sig denne forelskelse bevisst. Han følte bare, at der var skedd en forandring i ham, og han aldrig — aldrig kunde glemme det ansigt, som her var fremstillet.

Kanske var det ikke egentlig vakkert, kanskje var læbene for tykke og næsefløiene for brede, men om læbene laa der et vidunderlig, gaadefuld smil, og det var sikkert det som for ham gav ansigtet en skjønhed som virket saa betagende paa ham og i hans sjæl vækket alle mulige vidunderlige forestillinger, hvorav nogen var saa omme, at de næsten var av samme natur som erindringer.

Han stirret paa ansigtet, og ansigtet smilet blidtilbake til ham. Dets original — for dette var bare en gipsmaske — hadde smilt til intetheten i en eller anden grav eller hule i over tredive aarhundreder, og kvinden, hvis billede det var, hadde en gang smilt til verden.

En undersætsig, stor herre kom ind i salen og snakket med nogen arbeidere, som holdt paa at sætte op et folstykke til en statue.

Smith tænkle sig, at det maatte være en mand som kjendte noget til disse gjenstander, og idet han med nogen anstrengelse fik bugt med sin naturlige tilbageholdenhed, løsset han paa hatten og bad herren om at si ham, hvem originalen til denne maske hadde været.

Herren — som var en av museets øverste overordnede — saa mørstrende bort paa Smith, og da han saa at hans interesse var egle og ikke paatal, svarle han:

„Jeg vet det ikke, — der er ingen som vet det. Der er blit git hende flere navner, men ingen af dem er paalidelige. En vacker dag kan kanskje resten av statuen bli fundet, og saa vil vi faa det at vite — det vil si, hvis der findes nogen indskrift paa den. Imidlertid er der mest sandsynlighel for at den er blit ødelagt for lang tid siden.“

„De kan altsaa slet ikke si mig noget om hende?“ spurte Smith.

„Nei — ialfald bare meget litt. Jeg vet saa meget, at dette er en avstøping. Originalen findes i museet i Cairo. Saavidt jeg vet sandt Mariette den i Karnaæ og gav den saa som han hadde for skik et navn. Sandsynligvis har hun været en droning — av det attende dynasti, ser det ut til efter arbeidet at domme. Men forresten kan De jo selv se hendes rang paa den brudte uræos.“

Smith stanset ham ikke for at forklare at han ikke hadde den fjerneste idé om, hvad en „uræos“ var for noget, eftersom han var ganske ukjendt med det slangesmykke som de kongelige personer i Ægypten bar paa sin isse.

Ægyptologen fortsatte:

„De skulde reise ned til Ægypten og selv undersøke hodet. Det er et av de vakreste som nogensinde er fundet. Naa — jeg maa videre. Farvel!“

Dermed skyndte han sig ut av salen.

Smith gik videre ind i næste sal og saa paa mumier og andre ting. Det gjorde ham ondt at tænke paa, at hun som hadde ejet det vakre, tiltalende ansigt, var blit til en mumie længe før den kristne æra. Mumiene hadde intet tiltrækende for ham.

Han vendte tilbage til salen med statuene og saa paa avstøpningen saa længe, at en af arbeiderne tilsidst sa til sine kamerater, at „hvis han var den herre, saa vilde han til en forandring gaa hen og se paa et levende menneske.“

Saa trak Smith sig skamfuld tilbage.

Paa veien hjem gik han ind til en bokhandler og bestilte „alle de bedste verker om ægyptologi“.

Da de elpar dager efter ankom i en stor pakkasse tillikemed en regning paa otte og tredive pund, blev han ikke saa litet modfalden. Men allikevel gav han sig med mandsmod ilag med bøkene. Da han var baade velbegavet og flittig, hadde han efter tre maaneders forlop faat et ganske respektabelt andenhaandskjendskap til emnet, ja, var endog i stand til at tyde de almindeligste hieroglyffer.

I januar — det var ved slutten av de nævnte tre maaneder — forbausest Smith sine direktører ved at anmode dem om en ferie paa ti uker. For hittil hadde han været fuldt tilfreds med fjorten dager hvertaar.

Da de spurte ham nærmere ut, forklarte han, at han i det sidste hadde lidt av bronkit, og at hans læge hadde raadet ham til at ta en tur til Ægypten.

„Det var en meget god idé,“ sa bankbeslyrereren, „men jeg er ræd for, at De vil finde det meget dyrt. De reisende i Ægypten blir trukket svært op.“

„Det vet jeg,“ svarer Smith, „men jeg har lagt litt tilside, og jeg har jo bare mig selv at sørge for.“

Saa reiste Smith altsaa til Ægypten. Han saa originalen til det vakre hode og tusen andre interessante ting, og han gjorde mer end det. Han sluttet sig til nogen utgravere, som var meget glad over hans assistanse. Sammen med dem foretok han i en hel maaned utgravninger i nærheten av det ældgamle Theben uten dog at finde noget av særlig interesse.

Det var først to aar senere, at han gjorde sin store opdagelse og fandt det, som nu er kjendt under navnet Smiths grav.

Hei blir vi nødt til at forklare, at hans helbredstilstand var blit slik, at den nødvendiggjorde et ophold i Ægypten hvert aar. I det mindste opfattet hans foresatte det saa. Men da han ikke anmodet om nogen sommerferie og altid var parat til at overla andres arbeide eller bli over ti-

den, fik han uten vanskelighet lov til at foreta disse vinterutflugter.

Paa det tredie besøk opnaadde Smith at faa tilladelse fra generaldirektøren for de arkæologiske undersøkelser i Cairo til at foreta utgravninger paa egen hand.

Da han nu allerede var vel kjendt i landet som en erfaren ægyptolog blev denne tilladelse tilstaat ham paa de sedvanlige betingelser — nemlig at departementet for oldtidsfund skulde ha ret til at forbeholde sig, hvad de ønsket av de fundne gjenstander, eller alle, hvis det ønsket det.

Da disse ting var blit ordnet pr. brev, tok Smith efter at ha opholdt sig nogen dager ved museet i Cairo, med natloget til Luxor, hvor han fandt formanden for arbeidsslyrken, en eksdragoman ved navn Muhamed ventende paa sig tillikemed en del fellaher som han hadde leiet.

Der var ikke mer end fifti ialt. For det var et forholdsvis litet foretagende. Han hadde besluttet sig til at koste tre hundre pund paa det, og for en slik sum kan man ikke foreta store utgravninger.

Under sine besøk de foregaaende aar hadde Smith merket sig det sted, hvor det var hans hensigt at grave. Det var paa det ældgamle Thebens begravelsesplads paa det øvre sted, som ligger i nærheten av templet for medinet Habu, i en dal, som er kjendt under navnet Dronningens dal.

Adskilt ved en rad steile smaafjeld fra sine kongelige egtefællers hvilesteder er nogen av Ægyptens berømteste dronninger her blit stedt til hvile; og det var deres graver, Smith agtede at undersøke.

Han visste nemlig, at nogen av disse graver endnu ikke hadde været forstyrret, og hvem kunde si, hvad der endnu kunde findes? Lykken staar jo den kjække bi. Kan ske kunde han træffe paa hin vakre ukjendte dronnings grav, hvis ansigt i tre lange aar stadig hadde staat for hans blik.

I en hel maaned gravet han uten at opnaa mindste resultat. Det sted han hadde utvalgt sig, viste sig allikevel ikke være indgangen til en grav, og efter fem og tyve dagers brysom gravning var alt det sand, som hadde til-dækket indgangen, endelig fjernet, og han stod i en raa uthugget, usuldent hule.

Den dronning, for hvem denne grav hadde været forut bestemt, maatte være død meget ung, og begravet et andet sted, eller ogsaa hadde hun valgt sig en anden begravelsesplads. Det kunde jo ogsaa lænkes at fjeldet hadde vist sig ubruklig til skulptur.

Smith trak paa skuldrene og gik videre. Han lot grave huller og render hist og her, men ingen steder fandt han noget.

To trediedeler av hans tid og penger var gaat med paa denne maate, da lykken endelig vendte sig for ham.

En dag hemimot aften, da han gik hjem-over sammen med sine mænd efter et frugtesløst dagsarbeide, blev hans opmerksomhet fængslet af en liten saakaldt wadi eller indsynkning i en fjeldside, en indsynkning — som er blit opfyldt af fjeldstykker og sand.

Der fandtes en maengde slike indsynninger i fjeldet, og denne saa slet ikke mer lovende ut end alle de andre, men allikevel tiltrak den ham. Sterkt motfalden og nedtrykt, som han var, gik han forbi den, men da han var kommet forbi, vendte han sig om.

„Hvor vil De hen, herre?“ spurte hans formand Muhamed.

Han pekte paa fordypningen i fjeldet.

„Til ingen nytte, herre,“ sa Muhamed. „Der ingen grav være der; hullet er altfor nær ved toppen. Der løpe alt for meget vand ind, og de døde dronninger dem altid vilde ligge paa et tørt sted.“

Han gik ned ad den lille skraaning av sand og sten og undersøkte grunden omhyggelig. Den bestod af granit og der fandtes ikke ringeste spor av at der hadde været hugget i den.

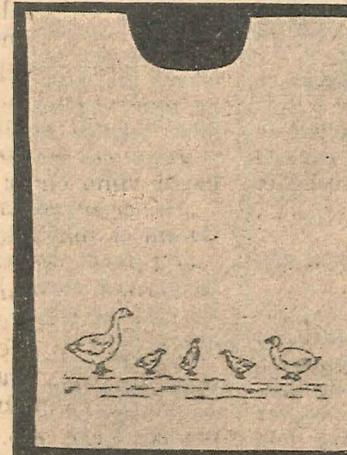
Mændene var allerede ifaerd med at gaa derfra igjen, da det samme instinkt som hadde drat ham bort til stedet, fik ham til at ta op en spade og med den begyndte han at kaste sanden bort fra fjeldets overflade; for av en eller anden uforklarlig grund fandtes der ikke hverken sten eller fjeldstykker her.

(Fortsættes)

9de haandarbeide.

To broderte spisesmekker.

Syes med kontursting med garn i en kulør. Faldes langs vifterkantene. En rad kontursting anbringes

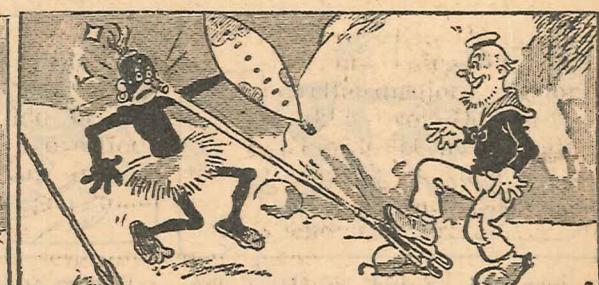

ovenpaa faluen. Størrelse 27 og 30 cm. bred, 37 cm. høj.

Materiale: Paataget lerret, garn, pris kr. 1,85 pr. stk. gennem „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren“ paa side 36.

En skipperhistorie.

En sjømand strandet engang paa en øde ø. Alt hvad han fik reddet med sig lånt var en blaasebelg og en kork. Det var ikke meget, men allikevel nok til at frelse hans liv. Hør bare her:

Som han gaar i sine egne tanker, kommer en kannibal anstigende. „Whoopel Whoopel“ ropte han; det betyr: „Jeg er sulten!“ Og sjømanden forstod nok hvad meningen var.

Men hvad gjorde han? Han satte korken i blaasebelgen og brændte los: Paff! Og kannibalen som troede det var en moderne mørser, foretrak at fortrække fortest mællig.

Hun sat like bak faren i skyggen og lyttet med et uttryk som en tigerinde, færdig til at springe frem.

En hemmelighetsfuld færd.

Av Ralph Stock.

Alt hvad jeg kjendte til Crane var, at han var en høi mand med et meget bestemt utseende; han hadde leiet kutteren „Trollet“ for seks maaneder til at seile omkring mellom øene i Colamagruppen, og for dette betalte han en forbausende høi pengesum. Jeg spurte ham ikke om noget videre, det vennner man sig snart av med dernede, og han forklarte ikke noget.

Vi naadde Vau, den første av øene, og Crane stod en liten stund og saa paa de hvirvlende masser av sjøfugl, som fløi omkring blandt de guano-farvede klipper.

„Ubebodd?“ spurte han.

Jeg nikket.

Allikevel ga han ordre til at vi skulde seile helt rundt den, mens han brukte kikkerten flittig.

„Kjender De andre av lignende art?“ spurte han.

„Der ligger vist etpar hundre av samme sort her omkring,“ svarte jeg.

„De staar ikke paa kartet?“

„Nei.“

Næste dag gik han iland paa Levu, hvor der var litt tegn paa beboelse, men han kom snart tilbake igjen, og vi seilte videre rundt og rundt mellem øene. Men det var først da vi kom til Monaki at spillet begyndte.

Egentlig er Monaki ikke andet end toppen av en utsukt vulkan, som saa mange andre øer i Sydhavet, og gjennem krattet saas av og til glimt av vulkanens sorte masse. Den saa aldeles ubebodd ut, men pludselig lød aldeles klart og tydelig et hanegal.

„Her vil jeg iland,“ sa Crane.

Jeg fulgte ham iland. Det mystiske hanegal lokket mig. Hvem kunde bo paa Monaki?

Vi fulgte kysten en tid, og saa stod vi pludselig overfor en dyp revne i fjeldet, en spalte som strakte sig helt ned under havflaten, for en smal, dyp fjord likesom skar sig ind i fjeldet og dannet en rund indsjø i kraterets midte. Men det var ikke denne merkværdighed som forundret mig mest, det var vegetationen her i det indre. Bananer og appelsiner vokste i regelmæssige rækker, og mit blik såkte indtil jeg fandt et litet hus, bygget paa de indfødtes sedvanlige vis, halvt skjult av trærne, og ikke hundre meter fra os fik jeg øje paa en ung, mørkhaaret pike i en løstsittende

kjole. Hun var aabenbart ifærd med at mate kyllingene, men hun var stanset i sit arbeide og stirret rædselsslagen paa os.

„Hvem er dere?“ spurte hun med skjælvende stemme.

„Mit navn er Sanders,“ slap det ut av mig; „er det noget jeg kan gjøre?“

Der kom et eget uttryk i hendes ansigt, men straks efter lo hun saa smaat og sa halvt undskyldende:

„Undskyld mig, men det er en slik overraskelse at se fremmede. Jeg maa gaa op og si det til far.“

Der stod jeg og følte mig som en uvelkommen og paatrængende gjest. Det merkelige uttryk i pikens øine sa mig, at hun mer gik for at advare faren end for at fortælle ham at der var kommet fremmede.

„Hyggelig litet sted,“ bemerket Crane.

„Ønsker De noget her?“ spurte jeg. „Jeg har fornemmelsen av at vinden vil blaase op fra nord.“

„Ja, det maa De ta Dem av. Ellers vet jeg ikke endnu om der er noget jeg ønsker her. Her ser interessant ut,“ tilføjde han, og saa sig om.

Piken vendte tilbage, og sammen med hende kom faren, en graahaaret mand, rank og stolt, paa omkring fifti år.

Det var merkelig her paa Monaki, langt fra alle andre mennesker, at bli mottat med al civilisatiens høflighet, og slik blev vi mottat av Mr. Bevan. Jeg saa ham og Crane veksle haandtryk, og ikke en bevægelse røbet at de kjendte hverandre, og allikevel var der noget som sa mig at de gjorde det. Om den unge pike visste noget var jeg ikke sikker paa, men hendes ansigt hadde en mørk mine, mens vi gik sammen opover klippene, og denne mine betydede sikkert noget.

Huset var saa behagelig og kjølig som det vel kunde være, og en Samoapike serverte os te.

„Her er jo yndig,“ sa Crane, „hvem skulde drømme om et slikt Eden midt inde i Monaki.“

„Jeg fandt det ved et rent slumpetræf,“ svarte Bevan, „og stedet har passet mig saa godt. Vil De ikke fortælle os litt nyt ute fra verden, Mr. — hm — Crane?“

Naar Crane vilde kunde han tale meget fængslende. Men jeg hverken hørte eller saa noget til de to mænd; hele min opmerksomhet var henvendt paa den unge pike. Hun var meget vakker, paa en eiendommelig vild maate, som jeg likte, men det var ikke hendes skjønhed som dengang tiltrak mig. Hun sat like bæk faren i skyggen og lyttet og vogtet over dem med et uttryk som en tigerinde, færdig til at springe frem. Jeg saa hendes ansigt skiftevis i tvil og haab og frygt. Jeg

kunde ikke overtale mig selv til at forstyrre henne, og sat derfor og lot som om jeg ikke saa nogetting, indtil hun vendte sig mot mig med et smil, som ikke skjulte den faste beslutning hun netop hadde tat.

„De undskylder mig nok,“ sa hun og forlot i taus het værelset.

Bevan vendte sig halvveis om for at se om hun var borte; han likesom sank sammen i stolen, da han spurte sløvt:

„Naar seiler vi?“

„Vi seiler imorgen tidlig. Der blir fra nu av to passagerer, Mr. Sanders,“ tilføjde han og vendte sig mot mig.

„Gjør der det?“ svarte jeg. „Det staar der ikke noget om i mine instrukser.“

Hvorledes kunde det hænge sammen, at jeg ikke før hadde set at han tilhørte politiet?

„Det staar der kanske ikke,“ svarte Crane, „men naar jeg sier Dem at jeg har en arrestordre —“

„Jeg leiet ikke mit skib ut for at gaa paa menneskejagt,“ svarte jeg hidsig. „Jeg hader slanger.“

Han holdt næsten paa at le av mit barnagtige utbrud, men Bevan rørte ved mig.

„De skal ikke negte det,“ sa han rolig. „Det nytter ikke, og til syvende og sidst vil De ikke utrette noget godt ved det.“

Og jeg visste han hadde ret.

Da jeg bagefter var ute i solskinnet og lettet mine følelser ved at ro baaten rundt til den smale fjord, saa spekulerte jeg paa hvorfor jeg hadde blandet mig i saken. Var det bare fordi jeg ikke likte Crane? Eller var det av medfølelse med Bevan? Hvad han hadde gjort eller ikke gjort, interessererte mig ikke det mindste; — nei, det skyldtes udelukkende et blik i en ung kvindes øine.

Det tænkte jeg stadig paa da jeg naadde utløpet av fjorden, og saa utover havflaten. „Trollet“ var forsvundet.

Jeg gik iland og skyndte mig langs strandbred-

„Mr. Bevan,“ sa jeg, „vil De at Deres datter skal bli jaget hele livet igjennem, slik som De er blit det?“

den. Der kunde ikke være andre fotrin end dem jeg søkte, og snart fandt jeg dem, jeg saa et glimt av hvitt og stod tilsidst overfor hende. Hendes haar var vaatt endnu.

„Jeg sørket Deres skib,“ stønnet hun trodsig.

„Det vet jeg,“ sa jeg.

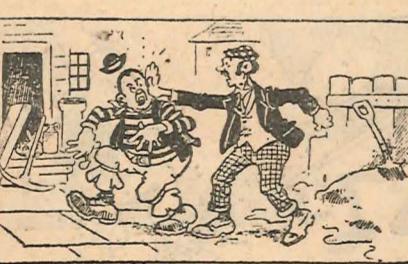
„Nu kan De ikke ta ham.“

„Ikke endda,“ svarte jeg og tændte min pipe.

Hun reiste sig op og strakte i fortvilelse arrene mot himlen.

„Kan det da aldrig bli forbi. Hvad ondt gjør han her paa Monaki?“

„Ikke noget,“ svarte jeg, „men det kan jeg si Dem, at for loven er det aldrig forbi.“

Bedst som jeg staar og glæder mig over den store haug med fin blaaler som jeg har fået laget istand til at forbinde kloakrørene med, kommer en grætende herre nedover det nylagte fortaug og gir mig en paa øret, da han synes at jeg ikke flytter mig hurtig nok æveien for ham.

Denslags er jeg ikke vant til, og denslags finder jeg mig nu engang ikke i, derfor gir jeg grættenperen et ordentlig puf, saa han færer ikke over i blaalerhaugen. Han kan jo takke sig selv for det, hadde ikke han pufet til mig, saa hadde ikke jeg pufet til ham.

Nu vil man nok huske at det var færdig, velfælgelag blaaler som den grætende herre dumpet ned, og blaaler er jo ikke saa let at komme los fra igjen. Det kunde jeg se av den maate hvor paa han kravlet rundt, og jeg kunde med min bedste vilje ikke tilbageholde et litet smil.

Men det var ham for meget. Han forsatte et sæt op av blaalerhaugen og styrte los paa mig. Men nu er der en anden ting, som man heller ikke man glemme, og det er at det var et nylagt fortaug, vi stod paa — — resultatet ser man bedst paa billedet — gatestene hang fast paa ham.

"Aldrig forbi," mumlet hun, og pludselig som i et lysglint læste jeg hendes tanker.

"Gjør det ikke," svarte jeg, "det vilde ikke gjøre nogen forskjel. Der vil bli 'rettet førespørser', og andre vil komme. Lov mig at De ikke gjør det."

Hun rystet paa hodet.

"Jeg lover ikke noget."

"En dag vil De forstaa mig bedre," sa jeg.

"Aa, hvorledes kan De forstaa os? Vet De hvad det er altid at være paa flugt, at vokse op uten hjem, at lide under et evig mareridt — og saa finde Monaki og freden? Her har vi hat vort hjem i fem aar, der var ikke en skygge før dere kom. Og saa er De forbause over at vi kjæmper for vort hjem?"

Jeg kunde ikke svare, og hun skyndte sig bort. Hvor langt skulde jeg la mig dra ind i denne tragedie?

Crane tok det med ro, da han hørte at „Trollett“ var sunket. Han vissste hvem som hadde gjort det, og han tok det som et forsøk paa at undgaa en ventende skjæbne. For øieblikket var vi alle forlatt her paa Monaki; med filosofisk ro anbragte Crane et baal paa toppen av øen og ventet paa at et skib skulle vise sig i horisonten. Han tænkte ikke paa at hans liv stod paa spil, han hadde ikke set glimtet i pikens øine, og jeg advarte ham ikke.

Om aftenen, da det blev kjøligere, pleide Crane at bade et sted i lagunen hvor der ikke var haier. En aften i halvmyrket saa jeg ham dukke, han kom op igjen kjæmpende og blev trukket ned, to ganger skedde det, før jeg fik reddet ham. Intet var at se; men jeg forstod at det skyldtes den samme hand som hadde sänket mit skib. Crane sa ikke noget og forandret ikke sit væsen hverken overfor Bevan eller datteren, men han badet ikke mer.

Samme aften gik jeg til Mr. Bevan, som saa meget ældre ut end da vi først hadde truffet ham.

"Mr. Bevan," sa jeg og blev staende i den halvapne dør, „vil De at Deres datter skal bli ja-get hele livet igjennem, slik som De er blit det?"

"Hvad mener De?" spurte han og sprang op.

"Det som jeg sier," svarte jeg. „Hun tænker paa at dræpe Crane. Vil De ikke gjøre noget for at stanse hende?"

Han stirret paa mig, saa sank han skjælvende tilbake.

"Jeg visste det ikke," mumlet han, „jeg visste det ikke."

"Men nu vet De det," sa jeg hardt, skjønt jeg følte mig som en mand der slaar en krøbling.

"De har ret," sa han, „jeg burde ha visst det. Vi Bevans har hidsig blod i vore aarer. Det var derfor jeg kom til at dræpe en mand — det var for Stellas mors skyld — og jeg vilde gjøre det igjen. Hvem skulde tro, at efter syv aars forløp — De mener nok ikke at Monaki er fængsel nok."

"Men det er Stella jeg tænker paa," avbrøt jeg.

"Og tror De ikke at jeg tænker paa hende? Tror De ikke at jeg har været forpint av den tanke, at hele livet laa foran hende, og jeg kunde ikke reise fra Monaki. Men jeg begynder at se en utvei." Der kom et barskt smil over hans læber. „Jeg skal nok ta mine forholdsregler, Mr. Sanders. Jeg skal sørge for det, meget snart."

Jeg forlot ham tilfreds. Men hans ord fortsatte at lyde for mig.

Jeg pleide at staa meget tidlig op om morgenen; men hvad som netop den morgen førte mig opover fjeldsiden, det vet jeg ikke. Jeg hadde netop sat mig i det høie græs, da jeg fik øie paa en

skikkelse paa en smal avsats av fjeldet. Jeg kikket forsiktig ned. Der stod hun og slet i en tung klippeblok, langsomt fik hun flyttet den bort til den ytterste kant, saa et svakt støt kunde sende den utover avsatsen og ned paa stien nedenunder. Saalatte hun sig ubevægelig med blikket rettet mot stien.

Jeg ventet ogsaa intil et glimt av hvitt mellem buskene kaldte mig til handling. Saa lot jeg mig ned paa avsatsen og gjemte mig bak en fremspringende klippeblok. Jeg var saa nær hende at jeg hadde kunde rørt ved hende, men hun saa mig ikke, hele hendes opmerksomhet var vendt paa stien, hvor Crane maatte komme paa vei til utviksposten.

Nu kunde jeg se hende stemme sit slanke le-

Hun vilde skyve til den, men det var min fot som rammet stenen.

geme mot klippen og sætte foten mot stenen — Crane var like under os. Hun vilde skyve til den, men jeg var hurtigere i vendingen, det var min fot som rammet stenen, og i samme øieblik som jeg hørte den falde ned paa stien med et brak, holdt jeg hende fast i mine armer.

"Tror du mig nu?" spurte jeg utfordrende og knugte hende til mig! „Tror du nu på min kjærlighet?"

Hendes læber svarte mig.

Men det var ikke alt som hændte denne begivenhetsrike dag. Stenen rammet ikke Crane, den faldt kanskje bare etpar tommer fra ham; men han fortalte sin vel uten saa meget som at se sig tilbake. Jeg kunde ikke la være, trods alt, at beundre mannen. Sammen saa vi ham klatre op paa toppen, og et øieblik etter flammet balet fra Monaki. Et seil var isigte.

En liten stund saa vi ikke andet end røkskyen

og Cranes skikkelse — saa liten som en dukke mot den blaa himmel. Men saa var det som med engang en anden skikkelse steg op av jorden like ved Cranes føtter, de to blev til en som vaklet og sværet paa randen av klippen. Det var som et uhylig, fantastisk dukketeater, og vi blev staaende maalløse og fulgte kampen til det sidste, da en hvit, avlang bylt faldt ned gjennem luften, svingte sig idet den faldt, og tilsidst plasket i vandet og efterlot et hvitt skum, der den forsvandt.

De var falde ned i fjorden, og jeg fik snart baaten parat, men da jeg naadde stedet var der bare én — det var Crane, som jeg reddet bevisstløs, men levende.

Bevan hadde holdt sit ord.

Skibet kom nu til Monaki, det var en seilskute, og da vi forlot øen fulgte Stella med mig. Jeg hadde ventet ubehageligheter, men ingen paafulgte. Nu, da hendes far var død, var det som om de lærker som holdt hende fast til øen var sprængt. Skyggen var forsvundet.

Jeg var den sidste som forlot øen, og jeg saa mig om for sidste gang i det forlatt hus, mens baaten ventet paa mig. Jeg hadde vendt mig om for at gaa, da der lød lette fottrin bak mig, og jeg stod overfor Bevan.

"Jeg stoler paa Dem," hvisket han, „jeg har gjort hvad jeg lovet."

Jeg kunde bare stirre forvirret paa ham.

"Nu er hun fri, og hun behøver aldrig at vite noget om mig," vedblev han, — „lov mig det?"

"Men hvorledes —" begyndte jeg.

"Spiller det nogen rolle?" sa Bevan. „Det var min mening at det skulle være forbi med mig, men mine planer slog feil. Jeg kjender fjorden ut og ind, hver krok av den, og jeg er en bedre svømmer end jeg selv trodde — det er det hele. Vil De love mig at tie?"

Jeg rakte ham min hand, og han grep den smilende.

"Gaa nu," sa han, og jeg gik vakkende nedover den smale sti.

Jeg vil ikke fortælle hvor vi bor. Det er vel forstaelig. Men saa meget kan jeg si — det er et yndig sted, fuldt av solskin og blomster, og vi er lykkelige, Stella og jeg.

g.

Løsningene paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 6.

16. Logograf: Rød, kro, seier, ring, rise, regning, gris — skrædderregning.

17. Haandverkssvenden: Denne opgave regnes bedst „baklengs“. Sjette gang, haandverkssvenden kastet penger i elven, hadde han akkurat 64 øre. Før sidste fordobling maa han altsaa ha haat 32 øre. Femte gang han kastet penger ut, maa han følgelig ha haat 32 plus 64 eller 96 øre. Før næstsidste fordobling hadde han derfor 48 øre. Ved fjerde kast maa han ha haat 48 plus 64 eller 112 øre. Og før trediesidste fordobling var der altsaa 56 øre i hans lommme. Ved tredie kast eide han 56 plus 64 eller 120 øre. Før tredie fordobling rummet hans lommmer med andre ord 60 øre. Anden gang, han kastet penger ut, hadde haandverkssvenden 60 plus 64 eller 124 øre. Før anden fordobling maa han derfor ha eiet 62 øre. Ved første kast var hans beholdning saaledes 62 plus 64 eller 126 øre, og da dette beløp umiddelbart forinden var fremkommet ved en skedd fordobling, maa haandverkssvenden fra begyndelsen ha haat 63 øre i sin lommme.

18. Billedrebus:

„Deres maal er Nordpolens lande,
ved Polen de ønsker at stande.
Men om deres maal de naar
det hen i det usisse staar.“

Den ene villighet er den anden værd.

Faar jeg det egg, eller faar jeg det ikke?" ropte den utaalmelige gjest til tjeneren. „Tror De jeg har tid til at sitte ner og spilde min ungdom?" Og med disse ord grep den vrede mand tjeneren i skjegget og rev en dot ut.

„Jeg skal lære ham at trække skikkelige folk i skjegget!" tænkte tjeneren, skyndte sig ud efter noget som i hoi grad lignet et egg, og serverede det lynsnart for den utaalmelige gjest. „Er det nu passe godt?" sa denne.

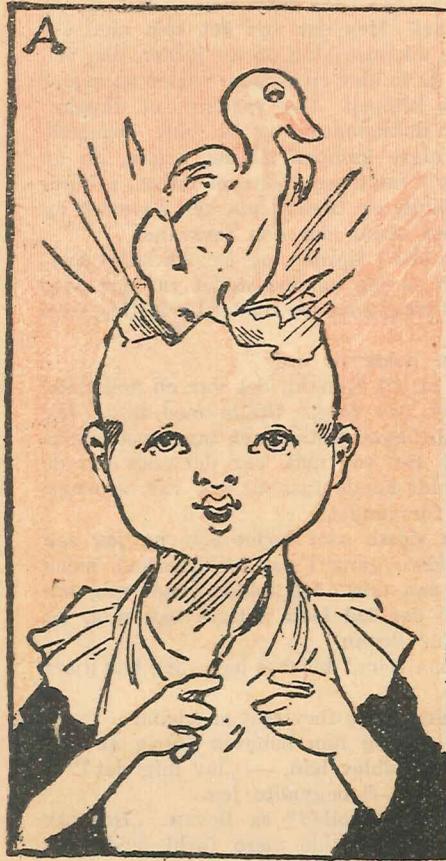

„Det haaber jeg!" svarte tjeneren. Da manden fik hul paa egget, viste det sig at være et slangeegg. Manden blev saa forfærtet overover at han faldt bakover og fik haaret ind i ventila-

Mandens lange kunstnerlokker blev fuldstændig klippet av. „Den enes skjeg, den andens hår!" tænkte tjeneren. „Det kan gaa op i op!" Saar var han endda saa betænksom at præsentere gjesten en regning paa — haarklipning!

A

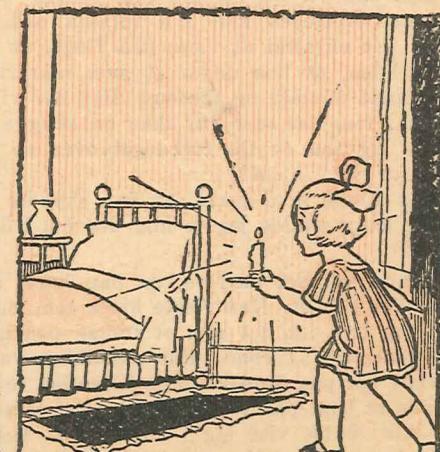
Historien om Doras dukker.

1. Dora var en meget sot, liten pike, og derfor hadde hun i tidens løp faa mange leker. Men hun var ikke altid snil mot dukkene sine.

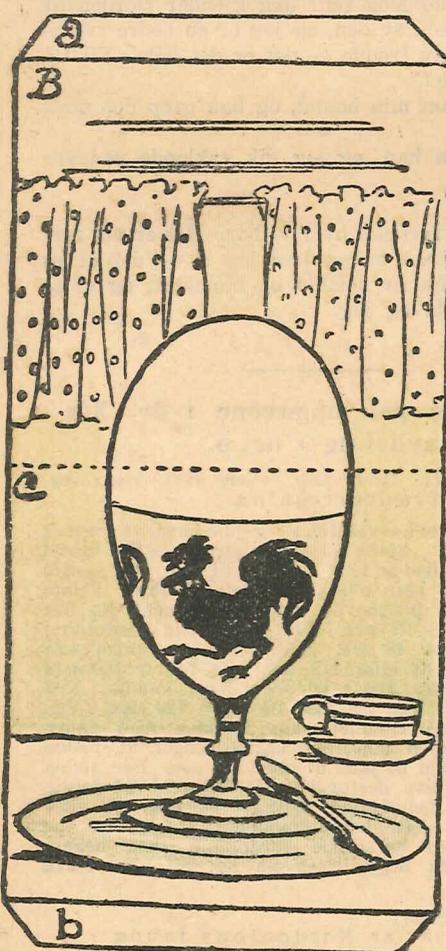

2. "Se saa!" sa Dora til dukkene. "Nu skal jeg ind i min varme, deilige seng og sove. Nu kan dere ha det saa godt i kroken. Godnat og sov godt!"

3. Dermed gis Dora ind paa sittelæge hvor senget hennes stod parat med deilige bløte puter og vental paa hende. Litt efter sov hun.

B

4. Men ikke før var Dora gaat før dukkerne holdt generalforsamling. De var saa misfornøjet med at hun hadde latt dem ligge slik i en krok og fryse.

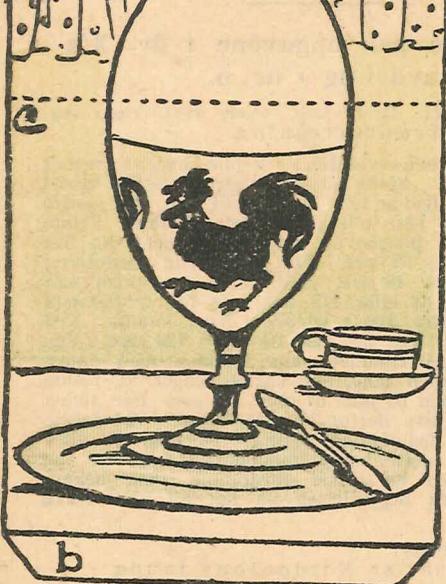

5. Det blev enstemmig vedtalt at der skulle gjøres noget. "Kom med mig," sa den lille feen som var tilstede, "saa skal dere faa se!"

6. Anterti av teen med en straalende stjernestav i haanden marsjerte hele dukkeforsamlingen ind til Dora og krøp forsiktig op på stolen ved siden av sengen.

C

7. "Forsøk nu om dere kan puffe Dora ut av sengen," sa feen, "for jeg synes ikke hun har fortjent noget bedre enn hun lar dere ligge og fryse."

8. "Det skal vi nok klare!" sa brandkonstaben Peter. "Nu tæller jeg til tre og saa puffer vi. En — to — tredje! Bums, der fik Dora et puf saa hun ..."

9. trillet ut av sengen og ned på gulvet. Da hun vaagnet saa hun alle dukkene staa oppe i sengen, mens de ropte. "Det har Dora godt av!"

Hvorledes man forvandler en liten guts hode til et egg og egget til en kylling.

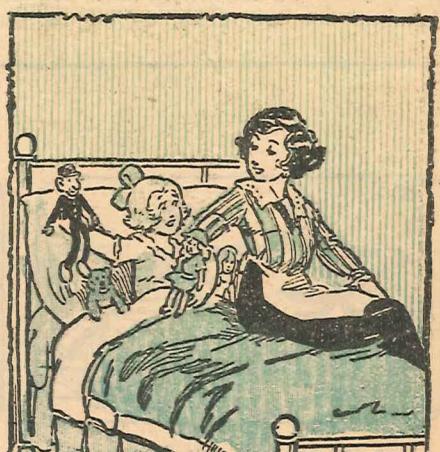
En morsom, liten forvandlingskunst som lett kan utføres ved hjælp av ovenstående materiale. Nærme beskrivelse findes paa side 31 inde i bladet.

10. Saa maaite dukkene forklare hvad det var Dora hadde godt av, og saa sa Dora: "Det var stygt gjort av mig! Dere kan godt faa ligge i sengen."

11. Saa sov Dora og alle dukkene sot side om side til om morgenen, da Doras mor kom ind for at vække sin lille pike.

12. Saa maaite Dora fortælle sin mor at dukkene hadde været sinte, fordi Dora hadde latt dem ligge og fryse og hvad der var hændt efterpaa.

Sorhat og Erik stod foran et herlig slot.

Vandprisen og ildprinsessen.

Hvorledes Erik hjalp dem.

Erik sat inde i Larneværelset ganske alene en vitersternedag. Alle de andre høede det travlt og derfor kendet han sig. Ilden brændte rød og klar i den aapne kakkelovn og han sat og saa ind i flammen indtil han pludselig hørte en stemme si:

"Goddag, Erik."

Erik saa sig forbauset omkring, og da fik han øje paa en bitteliten mand i rød dragt og med en spids sort hat paa hovedet. Han sat paa gørne og nikket gemytlig til Erik.

"Har du ikke lyst til at besøke mig?" spurte manden.

"Nei, det kan jeg ikke," sa Erik, "for

det første er jeg altfor stor, og for det andet vilde jeg brænde mig."

"Nei da," svarte manden, "se her er en dragt og en hat maven til min. Sæt hatten paa hodet saa blir du liten, og naar du tar dragten paa dig kan du komme ind til ildafene uten at brænde dig."

Erik hadde god lyst og gjorde som den lille manden sa. Saasnart han hadde sat hatten paa hodet blev han liten og kunde faa paa sig den røde dragten. Nu kunde ikke ilden brænde ham, og uten at være ræd gik han ikke ind i den glødende koks og fulgte manden til Ildlandet.

"Jeg heter Sorhat," fortalte manden, "og jeg er minister i Ildland. Vi har en stor sorg for tiden. Prinsessen vor har forelsket sig i Vandprisen, og de kan ikke faa hverandre."

"Hvorfor ikke?" spurte Erik.

"Det maa du da forstaa," svarte Sorhat. "Ild og vand kan jo ikke forenes, for vandet slukker ilden og ilden fordamper vandet. Og nu graaer prinsessen saa forfærdelig at hun holder paa at slukke sig selv og hele sin familie med taarene sine."

"Det var sørgeleg," sa Erik. "Kan der ikke gjøres noget ved det?"

"Ja, du kan kanske frelse prinsessen, derfor har jeg hentet dig. Nu er vi ved slottet, saa nu kan du gaa ind og snakke med kongen om det."

De var kommet langt ind i Ildlandet og stod nu foran et herlig slot, bygget av glødende kul, og blaa og gule flammer dannet nydelige forsiringer overalt.

"Du maa endelig ikke ha hatten av naar du bukker for kongen og dronningen," sa Sorhat, "for da vokser du med en gang og kan ikke staa herinde husk endtega pa det."

"Jeg haaber at kongen ikke blir forærmet for det," svarte Erik.

"Nei, slet ikke, vi pleier ikke at gjøre det her i Ildland."

Saa kom de ind i salen og der sat kongen, dronningen og prinsessen paa guldtron, og prinsessen graa og graa og holdt paa at slukke sig selv, saa Erik maatte synes synd paa hende.

"Herre konge," sa han og bukkes dypt, "hvis der er noget jeg kan gjøre for at frelse prinsessen, saa bare si det."

"Tak skal du ha, Erik, ja, du er kanske den eneste som kan gjøre det. Nu skal du høre: Ute i Askeskogen bor der en heks som har en trylledrik. Hvis prinsessen bare kan faa den er hun frelst. Men jeg kan si dig paa forhånd at heksen er stemt at ha med at gjøre, og hun pusser kanske sine to sorte katter paa dig."

"Aa, jeg er ikke ræd," svarte Erik, "men er det nogen som kan visse mig veien til Askeskogen?"

Det kunde Sorhat gjøre og de slog følge til de kom ut av Ildlandet og ind i det graa, utbrændte Askeland. Da de kom til skogen blev Sorhat igjen, men Erik gik modig videre til han kom til heksens hytte.

Det var en ekkel, gammel kone som sat ved en stor gryte og laget trylle-

De bukkes dypt for kongen og dronningen.

drik; ved siden av hende sat to store sorte katter.

"Hvad vil du?" skrek heksen. "Se at komme avsted med dig, ellers pusser jeg kattene mine paa dig."

Men Erik fik en god idé. Han lettede litt paa hatten sin og straks vokste han op til han var dobbelt saa stor som heksen og kattene. Da blev han ræd og sa:

"Hyd ønsker du herre?"

"Jeg vil ha trylledrikken til prinsesen," sa Erik.

"Den staar netop over og koker i grøften," sa heksen; "jeg skal straks helle noget af den i en flaske til dig."

"Nei tak, det skal vi ikke ha noget av," svarte Erik. "La mig først prove hvorledes den virker paa dig."

Saa tvang han heksen til at smoke paa drikken i gryten og straks blev hun forvandlet til en ravn som floe skrikende bort.

"Det var godt at jeg prøvede mig frem," sa Erik, og saa begyndte han at lele overalt i heksens hule og tilslut fandt han en liten flaske med utenpaaskriften: Prinsessens trylledrik. Den puttede han i lommen og skyndte sig avsted til han igjen traf den trofaste Sorhat.

Da de kom i nærheten av slottet løp prinsessen ut for at møte dem, og Erik gav hende trylledrikken. Hun blev forfærdelig glad og takket ham. Straks hun drak av den begyndte hun at forvandle, smaa vinger vokste ut paa skulrene og tilsidst var hun en almindelig biomsteraff.

Naar Vandprisen drikker av trylledrikken blir han ogsaa en blomsteraff," forklarte Sorhat, "og da kan de holde bryllup saa meget de vil."

Der blev straks sendt bud til Vandprisen med resten av trylledrikken. Han drak den og blev selv forvandlet til en alf, og brylluppet blev feiret i herligheit og glæde, og Erik var tilstede ved det hele.

Maa da brylluppet var over fulgte Sorhat Erik hjem, og Erik tok de røde klærne av sig. I det samme vaaknet han i stolen foran kakkelovnen. Det var blif aften, men Erik syntes han aldrig hadde inoret sig saa godt.

10. 8. 12. 13.

Nu blot et navn
men for begavet
med maat jeg var
i by ved havet.

5. 9. 3. 11.

El/nayn man og
her skrevet finder.
Det bæres kan dog
kun af kvi der.

8. 9. 13.

Til gjengjeld er
her et som føres
av gut og mand
det olate hores.

7. 11. 4. 5. 9.

Til Arilds tid
gaar mine ahner
som led i ostens
karavener.

7. 2. 14. 5.

Jeg hører ill
ved mandens side.
Desverre — ondt
jeg tildt maa lde.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14.

Mit hele kan
du let nu nævne:
jeg er berømt
som vinterstevne.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 6:

Opgave nr. 17: Odd Aanesen, Byasvn, 15, Trondhjem, 5 kr.; Olava Lisel: Rovde, Aalesund, 2 kr.; Aksel Eliassen, Stromstad i Vesterålen, 2 kr.

Opgave nr. 18: Agnes Molven, Tyssedal, Hardanger, 5 kr.; K. Halvorsen, Hørsand st., 2 kr.; Frithjof Elfreth, Charlottenlund pr., Trondhjem, 2 kr.

Opgave nr. 19: Fanny Gaavim, Kroer, Aas st., 5 kr.; Lars Hammer, S. Osen, 2 kr.; Bjørn Fleischer, Ullevoldsvn, 79 II, Kristiania.

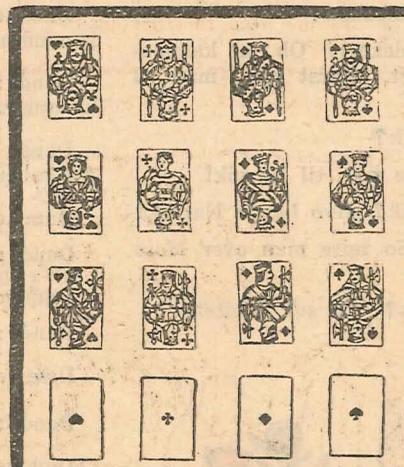
Løsningerne paa opgavene i dette nummer offentliggøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nummer 12. — Løsningerne paa opgavene i dr. X-avdelingen i nummer 6 findes i dette nummer av bladet side 25. — Besvarelserne maa være dr. X ihænde inden 1. mars, og brever med løsninger adresseres saaledes:

To dr. X (nr. 9).
"Allers Familie-Journal".
Kristiania.

beider" regelmæssig 12 timer hver
hver dag. Hvilken dag vil han
være færdig med at tælle hele

milliarden, forutsat at han lever længe nok?

Lommepenge-opgave nr. 26.

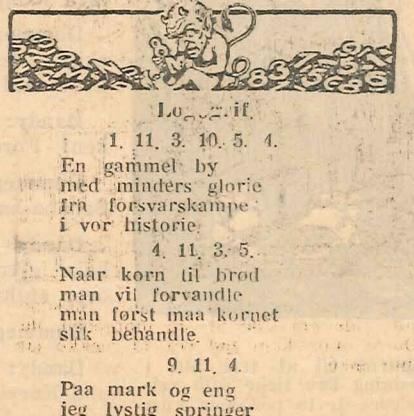

Hjem kan omordne de 16 kort, saa der ikke kommer til at ligge to kort av samme værdi og samme farve i nogen af de fire vandrette og fire lodrette rader.

Av et spil kort utlages kongene, damede, kneblene og essene, hvorefter de 16 kort legges op i fire rækker som vist ovenfor. Opgaven bestaaer nu i at man omordner de 16 kort slik, at der staaen er fire rader med fire kort i hver. Men der maa ikke i samme

vandrette eller lodrette rad befinde sig to eller flere kort af samme værdi eller samme "farve", altsaa f. eks. ikke to konger eller to ruter-kort eller lignende. Hjem kan gjøre dette? Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 27.

og tripper om
mens bjaller klinger.

2. 14. 10.

Hvis du er det
som her sig skjuler,
da mangen uven
til dig skuler.

12. 2. 10.

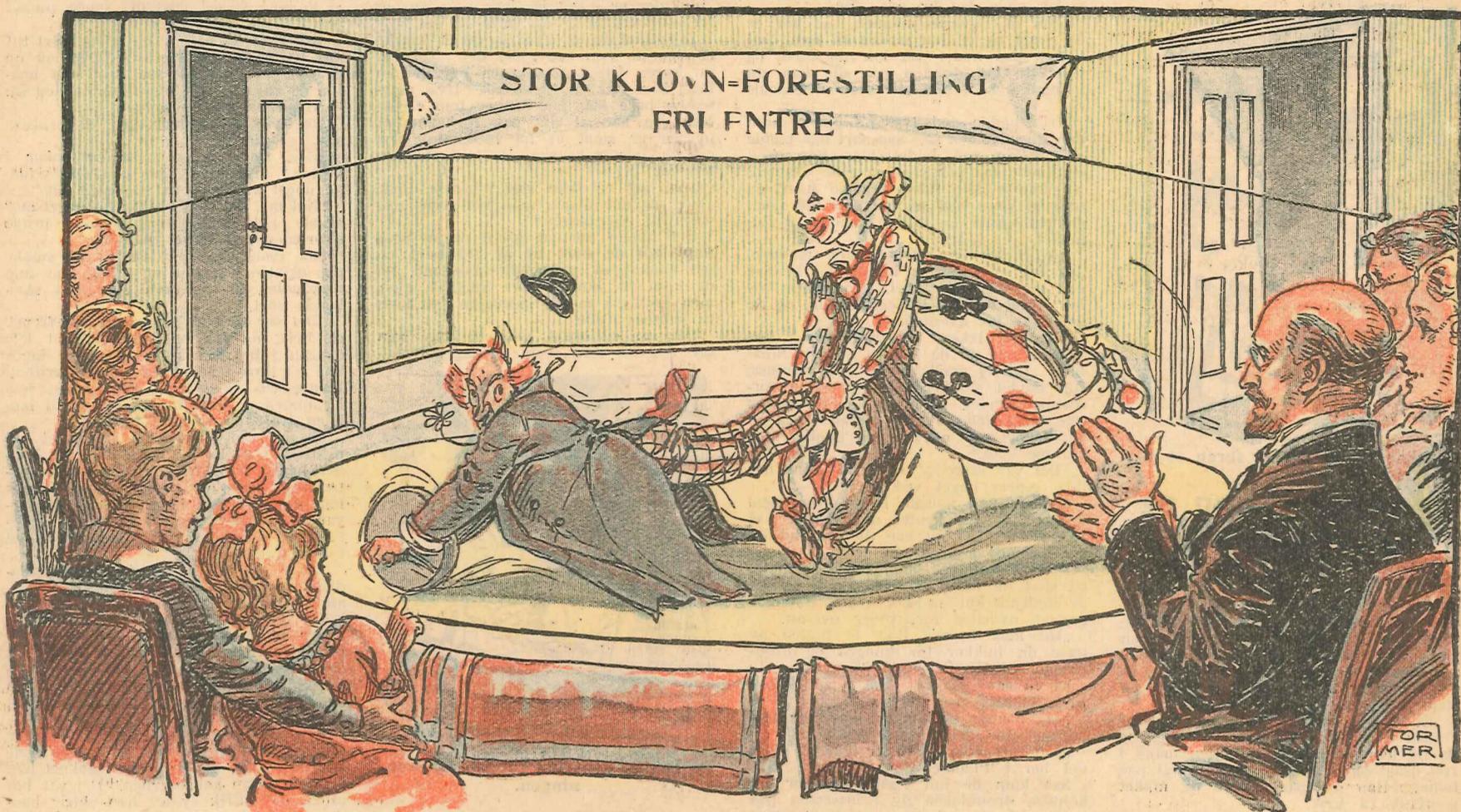
Men er du slik
i sind og tanker
da hjerter venlig
mot dig banker.

1. 11. 6. 13.

Jeg er en flot
og broget spræde
I bondensgaard
jeg har mit stade.

Naar vil den gamle gnier være færdig med at tælle alle sine kronestykker, naar han har en milliard af dem, og han begyndte at tælle dem den 1. januar 1920?

En gammel gnier hadde litt etter litt skrapet sammen saa mange penger at han til sidst var eier en hel milliard blanke kronestykker. Han levede imidlertid i stadt angst for at nogen skulle de ta av hans penger, og undertiden gik han derfor igang med det ingenlunde lille arbeide at tælle op hele milliarden. Sidste gang han tok fat paa tællingen, var nyttaarsdag 1920. Han kan tælle hundre kroner i et minut og ar-

Dilettant-manegen.

Som første led av en liten serie bringes her et klovn- og Dummepester-intermezzo, som uten at stille større krav til gymnastisk ferdighet og lignende personlige egenskaper kan arrangeres med lethed i enhver nogenlunde rummelig stue. Disse intermezzoer som virker ved sin barokke lystighet og som findes i to former: med og uten replik, er al betragte som etslags sidestykke til dilettantikomediene og som en fortiskende avveksling fra disse. Overall hvor der er ungdom med godt humør og litt komisk talent — og hvor findes ikke det? — vil en forestilling på det hjemmelagde stuecirkus med den improviserte dilettant-manege kappes med dilettant-teatret om publikums yndest og bisald.

Reisen til Libanon. Klovn- og Dummepester-intermezzo i en akt.

Personer: Klovn Dandy.
Dummepester.

Dandy (kommer ind af døren til venstre med en haandkuffert i den ene haand og en af Bädekers reisebøker i den anden og sier til publikum): Guda! Guda! erede herskaften! Har De ikke set min kammerade? (Ryster paa hodet.) Nein? Ham slet ikke set? (Beskriver ham.) Sodan liten mant wie jai! Dummepester heter han. Forskreklich dum, men meget pæn mant. Ham ikke set? Nein? (Ser sig om, roper:) Petter! Wo er du henne? Petter! Dumm petter!!

Dummepester (likeledes ind fra døren til venstre, lister sig sagte bort bak klovnens, lægger sig ned paa ryggen, stikker hodet ind mellem denes ben, arbeider sig helt igjennem, reiser sig derpaa op i sin fulde høide og sier med ansigtet tæt ind til klovnens ansigt): Guda, kammerade! (Der ryster hjertelig hverandres hænder.)

Dandy (til Dummepester): Det var ja godt du kom, Petter! (Til publikum:) Wenn man bare siker Dumm petter, so kommer han like straks. (Til Dummepester:) Na, Dummepester! Jai vil gjøre dig en forslag!

Dummepester: For slag? Unt jai vil gjøre dig en baksag! (Gir ham en øreflik.)

Dandy (gnir kindet sit): Au! Lat vær med din baksag och hør nu min forslag!

Dummepester (peker paa boken): Was ist das?

Dandy: Das ist en meget fin bok!

Dummepester: En bok? Hvem har skrevet den fine bok?

Dandy: Slet ikke skrevet, fine bok!

Dummepester: Slets ikke skrevet?

Dandy: Nai! Fine bok getrykt!

Dummepester: Ah so! Getrykt, fine bok! Hvad stohr getrykt i fine bok?

Dummepester: Ja, jai ochso reisen til Libanon! Er det meget langt til Libanon?

Dandy (skaar op i Bädeker): Oh ja, kammerade! Meget, meget langt. Først reise man til Larvik.

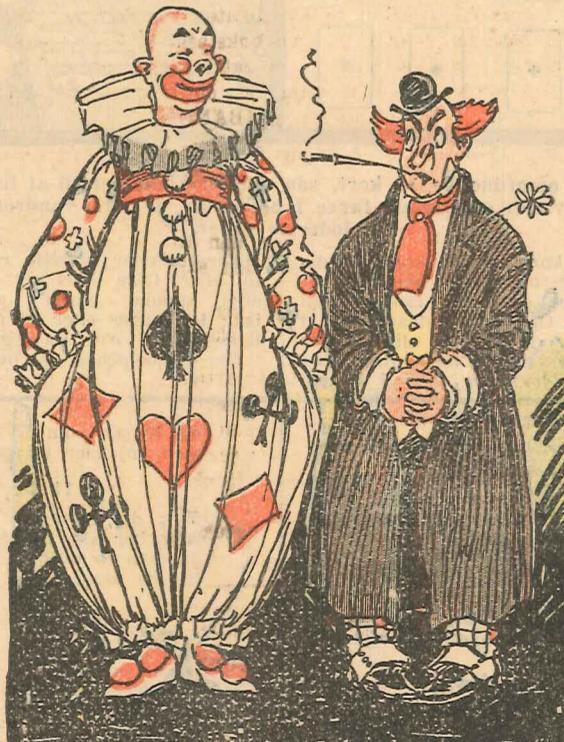
Dummepester: Til Larvik?

Dandy: Ja, och so reise man til Narvik!

Dummepester: Til Narvik? Hvo ligger Narvik?

Dandy: Ti nu stille! So reise man over Moss til Voss!

Dummepester: Til Voss? Ah so! Weiter!

Dandy og Dummepester, parat til at træ ind i manegen. Den viste paakledning kan tjene som veiledning med hensyn til, hvorledes de to personer kan maskeres virkningsfuldt.

Dandy: Mange stuhre reisen, kammerade!

Dummepester: Stuhre reisen? Vilst du reisen, kammerade? Wohin vilst du reisen?

Dandy: Jai reiser til Libanon! Vil du med, kammerade?

Dandy (læser i boken): Derfra reise man til Adrianopel!

Dummepester: Nopel!

Dandy: Och derfra til Philipopel!

Dummepester: Popel!

Dandy: Und so til Sebastopel!

Dummepester: Popel! Mange Popel!

Dandy: Und weiter til Konstantinopel!

Dummepester: Nopelpopel!

Dandy: Und so over stuhre hav til Libanon!

Dummepester: Oh, meget stuhre reise! Und hele tiden med toget?

Dandy: Oh, nai, nai! Du er dum, Petter! Over stuhre hav gohr dock ikke nogen tog!

Dummepester (eftertænksomt): Nai, men hvat mo? Schwømmen?

Dandy: Nai, nai, Petter! Hvad du dock er for en dum-hovet! Over stuhre hav mo man seilen! Med dampskib, also!

Dummepester (ler): Ja, natyrlig! Mit dampskib. Aber, wenn vi so er kommen til Libanon, hvad skal vi so gjøre?

Dandy: So skal vi ride po kamel ut i den ørken! Forstaar du ikke det, din dromedar!

Dummepester: Ja, natyrlig! Ut i den ørken Sahaha-ha (ler) ha-ha-ha-Sahara!

..Dandy: Ganz richtig, Dummpetter! Und so tilbake igjen til Libanon! Und mit stuhre dampskib over stuhre hav til Konstanti....

Dummepester: Popel! Pastopopel! Nopelpopel!

Dandy: Ja, und so weiter til Voss und Moss und Narvik und Larvik, und so er vi straks hjemme igjen!

Dummepeter: Ja, det er stuhartet! Lat os so komme avsted med det samme! (Peker paa reisevæsken.) Hvad er det for en?

Dandy: En reisevæsk! Da haben vi reisesaker!

Dummepeter: Oh, kammerade! Har du ochso reisesaker for mig?

Dandy: Ja! (tar frem) en rene snip for mai und en rene snip for dai, und kan vi ikke bruke alle, so kan vi sælge til nigger i Sahara! (Tar frem en snadde.)

Dummepeter: Hvad er det?

Dandy: Det kan du vel se, det er en pife, und den skal være til lokomotiven, for ellers kan den ikke pife! (Tar frem et litet træhul. Et stykke av et kosteskaft stikker ut som aksel paa begge sider.)

Dummepeter: Hvad er dock det for en dingse?

Dandy: Det er stuhre hjul for lokomotiven! Det er for dai!

Dummepeter: For mai?

Dandy: Ja, forstohr sig! Du skal jo være lokomotiv!

Dummepeter: Jai? Jai skal være mokolotive, nai, komolotive, nai, jai mener lokomotive....?

Dandy: Natyrlig! (Meget bestemt:) Vil du mitreisen eller ikke mitreisen?

Dummepeter: Juh, natyrlig!

Dandy: Ja, so maa du ochso være lokomotiv! Nu skal vi reise! Nu gaar toget! En—to—tre! (Spænder ben under Dummepeter, saa han falder paa næsen saa lang han er.)

Dummepeter (hyler): Uhhhh, kammerade! Hvad gjør du doch med mai? Uhhhh!

Dandy (tar frem en flaske): Jai vil først schmøre lokomotiven! (Helder litt av flaskens indhold i munden paa Dummepeter.)

Dummepeter: Skal jai blive liggende hier eller (Vil reise sig op.)

Dandy (trykker ham ned igjen): Vil du blive liggende, sier jai! (Gir ham hjulet i haanden med et akselende i hver haand.) Se so, nu har du stuhre lckmotivjhull!

Dummepeter: Ach so, ja! Jai merker ochso hvor det løper rundt for mai! Men hvad nu?

Dandy (sætter sit ene ben paa ryggen av Dummepeter og imiterer med munden damppipen): Hvssssss! Jai blæser den damp ut! Hvssssss! (Tar foten ned igjen, pipen ophører.)

Dummepeter: Jai har meget mehr damp i min maskine!

Dandy: Har du mehr damp endnu? (Gjentar pipingen.) Se so! Nu har du vel ikke mehr damp! Pas so po! Nu kjører vi først med ekstratog! (Piper, løfter Dummepeters ene ben og imiterer lckmotivets stø, løfter Dummepeters andet ben og efterligner igjen lokomotivet, gjør efterhaanden disse bevægelser og lydene fortere og fortere. mens han samtidig kjører rundt paa gulvet med Dummepeter. Efter etpar omganger piper Dandy etpar støpesignal og kjører saa langsommere indti de stanser helt, hvorefter han lar Dummepeters ben falde ned. Roper høit:) Larvik! Tre sekunders ophold! (Griper etter Dummepeter i benene.)

Dummepeter (hyler): Au, au! Hvad gjør du nu, kammerade?

Dandy: Ti stille! Lokomotiven ikke snakke so meget! Nu kjører vi med ekspress-il-hurtigtog! (Gjentar de samme bevægelser og lyder som før, bare meget fortere.)

Dummepeter: Pas doch po! Pas doch po! Ikke so sterke! Lokomotive kan gaa istykker!

Dandy (piper, sagtner bevægelsen, holder tilslut stille): Konstantinopel!

Dummepeter: Ah, so er vi snart Libanon!

Dandy: Kan du ikke ti stille! (Roper:) Konstantinopel! Alle stiger ut! Dampsbib gohr meget snart!

Dummepeter (reiser sig op, ynker sig for hæn-

dene sine, ser bekymret paa dem, føler sig med de mnedover benene og paa maven): Ach, ach! So ondt det gjør! Det meget svært være lokomotive!

Dandy (kommer fra bakgrunden trækkende med en sinkbalje i en snor. I midten er der en pinde med et flag paa og paa siden af baljen er der malt „Goliat“ med svære bokstaver. To bord er lagt tvers over baljen og oppi den ligger fire pinner eller spaserstokker, som skal brukes til narre. Dandy stanser midt paa gulvet): Dummepeter! Du mo schkynd dai och komme ombord! Der er so mange folk som skal mit til Libanon, och vi mo se och faa gute platz po dampsbib „Goliat“!

Dummepeter: Dampsbib „Goliat“? Hvo er det dampsbib?

Dandy: Kan du ikke lese bokstafer? (Peker paa baljen.) Der ligger jo dampsbib „Goliat“ med fuld damp opp! Schkynd dai och kom ombord! Nu tar de landgangen!

Dummepeter (falder over bordene i baljen og triller ned paa bunden. (Roper høit:) O, schkynd dai, schkynd dai och kom och hjælp mai, kammerade! Jai er faldt net i maschinrum po alle sorte kul!

Dandy (trækker Dummepeter op. Dummepeter er aldeles sort i ansigtet): Ah, nu den nigger i Sahara bliver bange for dai so sort du er! Sæt dig nu net, at vi kan komme avsted! Donnerwetter! Nu har vi ikke nogen schkrue!

Dummepeter: Schkrue? Jo, jai har en schkrue hier! (Tar en liten, almindelig skrue op av lommen.) Hier!

Dandy (tar den, gir Dummepeter en øreflik): Dummehotel! Det var en dampsbibsschkrue jai mente! Men so ror vi! Hier! (Gir Dummepeter to stokker. De sætter sig ned og later som om de ror.) Er vi so klar? So seiler vi! (Ringer tre ganger med en bordklokke, tuter og roper saa:) Halt fart fremat! (De ror.) Fuld fart fremat! (De ror haardt.)

Dummepeter (holder pludselig op at ro. skjærer ansigter, lar „aarene“ synke, holder sig krampagtig paa maven, later som han er sjøsyk, stønner, bøier sig utover „rælingen“, falder ut av baljen, skriger høit): Au, au! Kom doch och hjælp mai, kammerade! Jai drukner! (Puster og blaaser sem om han har vand i munden.)

..Dandy (kaster et pap-redningsbelte, som er anbragt paa siden av baljen, ut til Dummepeter): Ack, wai mir! Schkrik doch ikke so gefährlich! Nu skal jai dai redde! (Dummepeter griper fat i redningsbeltet, Dandy haler til sig.) Se so! Nu er vi der! Hier er Libanon!

Dummepeter (ser sig om): Wo er Libanon? Jai ikke se Libanon!

Dandy (stiger ut av „baaten“): Kan du dummi-hote da slets ikke lese bokstafer! (Peker paa et stort stykke pap som er sat indenfor døren i bakgrunden av en medhjælper, og hvorpaa der staar med store bokstaver „LIBANON“.)

Dummepeter (ser sig fremdeles omkring): Aber, wo er Saha-ha-ha-haha-ha-ha-ra?

Dandy (peker bortover til venstre og gir derefter Dummepeter et puf saa han falder paa næsen): Der henne borte ligger den ørken Sahara!

..Dummepeter (liggende paa gulvet): Aber, wo er den dromedar som vi skal rite po?

..Dandy (løfter op midtpartiet av Dummepeters krop ved at ta et tak i buksen hans. Dummepeters hænder og føtter blir fremdeles paa gulvet): Hier er den drommedar! (Sætter sig overskrævs paa Dummepeter.) Hopla! Hopla! Dromedar! Nu rask ut i den ørken Sahara! Hopla! Hopla! (De rider langsomt ut av døren til venstre.)

publikum og de oprædende kan der spændes ud snoer hvorpaa der anbringes kulørte tepper eller tæsker som skal antyde barrieren.

Maskeringen holdes saa nær de kjendte, klassiske forbilleder som mulig. Klovnens kan enten bruke hvit fettsminkle til ansigtet eller ogsaa smore ansigtet og halsen ind med væselin og efterpaa pudré sig med ekstra tørt, pulverisert kritt. Med en sort stift eller en brændt kork kan han tegne store, trekantede øjebryn over øjnene og „skjønhetspletter“ paa kindene. Omkring munden tegnes med rod farve en bred stripe for at markere den karakteristiske, store klovnmund. Det er av stor virkning at klovnens bruker paryk og det bør da være en hvit skalde-paryk. Forøvrig forsøker man ved at bruge hvad man har af gamle ting at bringe klovnens paaklædning saa nær op til den virkelige cirkusklovn som mulig. — Dummepeter typen kræver ikke saa megen maskering. Hovedsaken er at vedkommende ser tilstrækkelig ensfoldig ut. Han skal ha en alfor stor frak med lange skjøder og bukser som ligger i folder, „træspilbuksen“. Parykken har bør være langt og stridt, og ansigtet kan gjerne skinne i det røde. — Sproget som skal tales skal som bekjendt være det berømte „manege-sprog“, et kaudervelsk, sammensat af bestanddeler fra mange fremmede sprog. Manege-sproget er antydet i replikene. Men de friere forhold som hersker paa en manege i modsætning til teatret gør at man paa manegen har meget friere hænder med hensyn til den sproglige behandling i rollen. Ideheleletat gjælder: Man skal ikke strengt holde sig til stykkets replikker; disse kan bare betragtes som antydninger eller som en ramme, hvori man kan bolte sig efter behag med selvlagede, kvikke replikker. Bare la munnen løpe. Jo mere liv der er over forestillingen, des bedre morer publikum og de oprædende sig!

Hyld foranstaende intermezzo angaar kræves der av særlige apparater bare et litet træhul med et hul i midten hvorigennem man stikker et stykke av et kosteskatt, som Dummepeter kan gripe om naar han skal være „lokomotiv“. Dernæst en litet sinkbalje og nogen stokker, samt etpar papgjenstander: et skilt hvorpaa der er malt „LIBANON“ og en papring hvorpaa der staar „redningsbelte“. Naar Dummepeter i sidste avsnit av intermezzo falder ned i „maskinrummet“ maahau ha litt sort svært liggende paa bunden af baljen, saa han kan svært sig i ansigtet uten at publikum ser det.

Næste intermezzo i denne serie blir en klovn-pantomime hvor det uelukkende kommer an paa mimik og bevægelser, da der som bekjendt ikke forekommer replikker i pantomimer.

Det fortryllede egg.

(Se billedene paa side 28.)

En morsom forvandlingskunst kan utføres ved hjælp af et litet apparat hvortil der findes materiale paa side 28. Figurene klæbes op paa pap og stykkene A, B og C klippes fra hver for sig. Med en skarp kniv ridser man slik at kantene a og b let kan bøes over. Stykket B klæbes ved hjælp af den gummierte kant a til stykket A oveni, og stykket C klæbes ved den gummierte kant b til stykket A nedentil, og „trylleapparatet“ er dermed ferdig til at tas i bruk. Det tar sig ut som vist paa hosstaende modellegning. Maaten man skal bruke det paa fremgaar av figurene 1,

Model. Fig. 1. Fig. 2. Fig. 3.

2 og 3. Naar kunsten skal fremvise, præsenterer man først apparatet foldet sammen som paa fig. 1, med øverste klap lukket ned foran og den nederste lukket bakover. Samtidig fortæller man en historie om en liten gut som sat ved bordet og skulde spise blødt kokt egg. „Her sitter gutten!“ Og man viser frem apparatet som antydet i fig. 1. „Og slik tar egget sig ut i eggglasset!“ fortæller man og viser apparatet i stilling 2 med begge klaffer bøid fremover. „Men da gutten sik hul paa egget blev han svært for skrækket, for op av skallet steg pludselig en liten kylling!“ Og saa viser man apparatet i stilling 3 med nederste klap bøid fremover og den øverste klap bøid tilbage.

Smaa oplysninger til „Dilettant-manegen“.

Dilettant-manegen arrangeres bedst i et værelse med god plads, og helst slik at man har to dører i bakgrunden eller paa siden til sin raadighed. Stolene til tilskuerne bør opstilles i en halvcirkel for bedre at illudere som en virkelig manege, og mellem

En dekorativ bordløgt som løvsagarbeide.

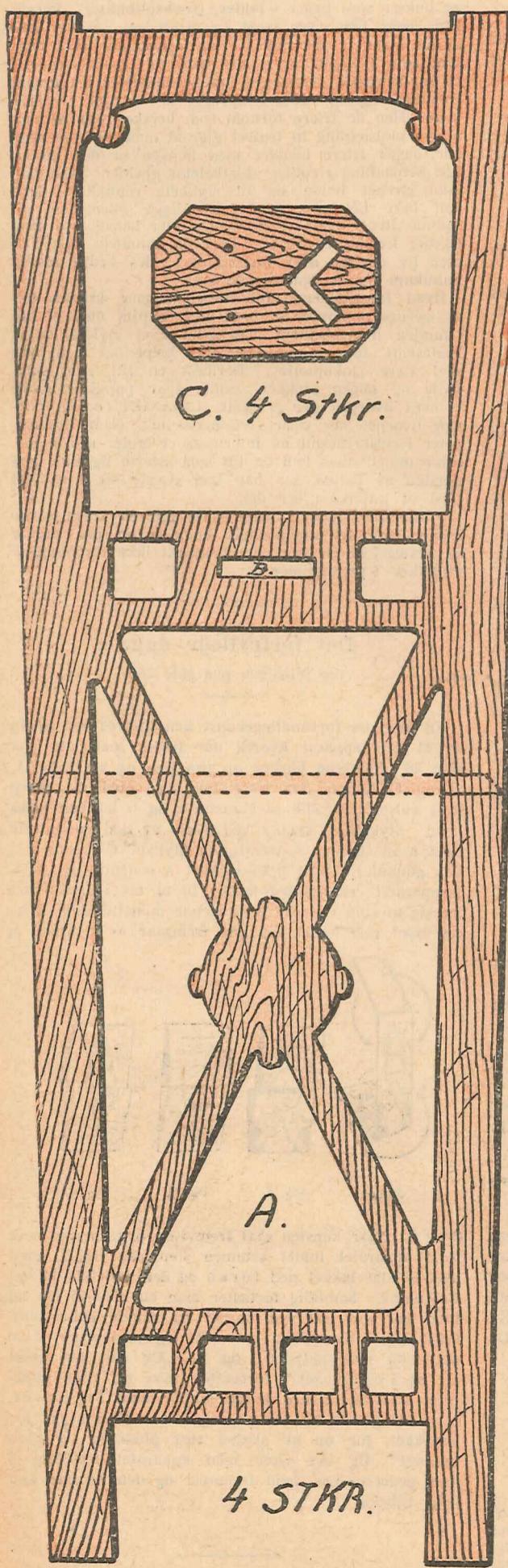
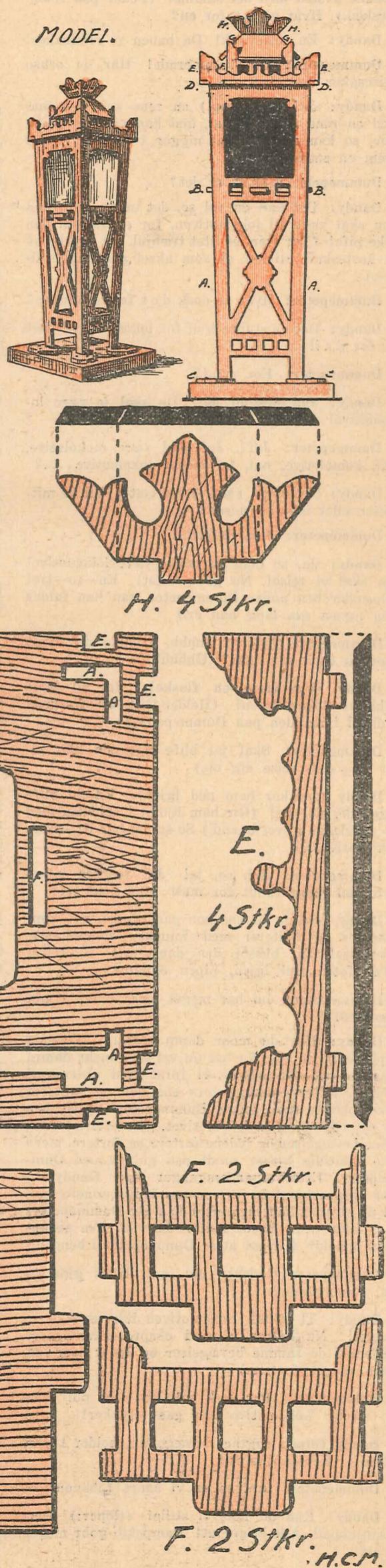
Løgten skjæres ut av 3 mm. tykt træ, undtagen fotstykket, som maa være en ca. 1 cm. tyk træklods, ca. 12 cm. i kvadrat.

Av de fleste stykker skal der skjæres fire, bare B og D er enkelte. Den punkterte linje tvers over stykket A og de sorte, tykke linjer ved E G og H viser, at kantene paa disse stykker skal skjæres skraa, skjæres i „smig“. Naar stykkene skal sættes sammen, samles først de fire stykker A omkring B, bunden i selve løgten. Saa sættes de fire smaa fôrter, C, paa, som derefter med etpar smaa spiker i hver slaas fast i fotstykket.

Herefter legges overflaten D paa, og de fire

galleristykker E limes fast. Derefter lages „hatten“, først de fire stykker F, saa det lille tak av de fire stykker G og til sidst „kronen“ av de fire stykker H. Lag saa et mønster til rutene av papir og la en glasmester skjære nogen glas til efter dette. De tre ruter skal være like store og fastholdes paa den indvendige side av løgten med litt lim, men den fjerde rute som skal være „dør“ til at løfte op gjennem den lange utskjæring K i stykket D, maa selvfølgelig være løs og skal dernest være et par centimeter høyere end de andre, saa at man med fingrene kan faa fat i den, naar „døren“ skal aapnes. Et lys eller en liten parafinlampe kan godt brukes, men bedst er det, hvis man er saa heldig at der kan indlægges elektrisk lys.

MODEL.

Nogen smaa anvisninger med hensyn til et par av dukkekomedien „Cirkusbarna“'s dekorasjoner.

Scenbildet av 4. akt. Artistoyer bak Cirkus Opacelli.

Draperiene i 4. akt. (Cirkus Opacelli.)

Paa baksiden av bakteppet i 4. akt, indgangen til cirkusmønegen, staaes og limes en pinde fast ca. 2-3 cm. over indgangen. I pinden indskrues 5 smaa øskner, som det ses i fig. 1.

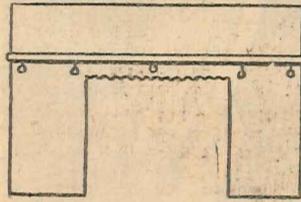

Fig. 1

De to gardiner, helst av tyndt, rødt tøi, faldes og sys med en 1 cm. bred løpegang oven til. De to gardiner skal, når falder og løpegang er brettet ind, væge ca. 16 cm. høje og 10 cm. brede. I en af sideosknene (A) fastknydes en solid snor (se fig. 2), som derpaa føres ind i løpegangen paa den ene gardin, saa gjennem den midterste øksen, gjennem løpegangen paa den anden gardin og bindes til sidst fast i den anden sideosken (fig. 3). Nu hænger altsaa dra-

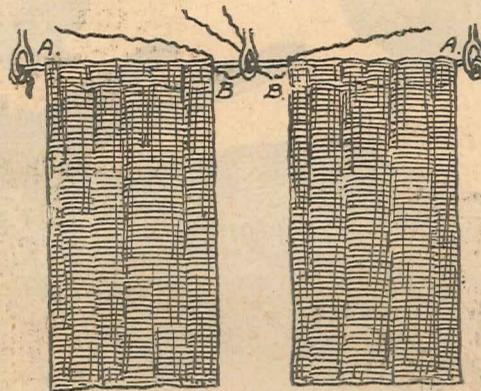

Fig. 3.

Anvisning med hensyn til opklæbning af bølge-bakteppet i 5. akt.

Ved bakteppet til 5 akt skal der foretas litt ekstra arbeide, noget lignende som foretas med 1. akts bakteppe,

Scenbildet av 5. akt. Uveirsut ved havet.

periene for indgangen til manegen; men nu skal de indrettes til at bli til sidene (lukkes op) og til igjen at kunne trækkes for aapningen (trækkes for). Dette gøres ganske enkelt ved hjælp av nogen snorer. Hjørnene A-A, de to uventede hjørner af gardinene, sys med etpar sting fast til snoren hvor de hænger. I de andre to hjørner, B-B, de

omrent midt paa bakteppet, ca. 2 cm. fra horisontlinjen, sees i hølgene en tyk, sort strek. Før papiret klæbes paa pap (som ikke må være for tyk) lægges det lost ned paa pappen, og med en knappenaal stikkes huller i begge ender af den sorte strek (fig. 1). Saa tas papiret bort, og den synkende damper, som er klæbet

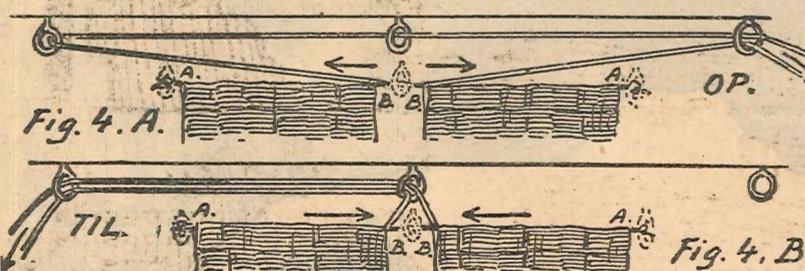

Fig. 4. A. Fig. 4. B.

Fig. 5.

paa tynd kartong, lægges til efter punktene, og med en blyant tegnes området av den paa pappen. Fra forstavenen av damperen, i en buet linje op

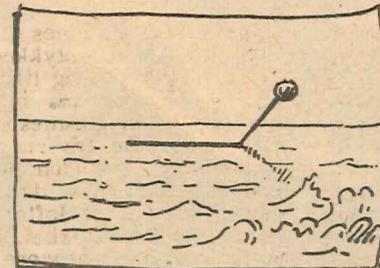

Fig. 1

i luften, skjæres nu en smal strimmel ut av pappen, samt nogen runde punkter, som en raket viser sig paa himlen, og som det ses i fig. 2. Saa klæbes papiret

Fig. 2.

paa, altsaa over raketulskjæringen i pappen, og naar det er tort, skjæres den for omtalte tykke, sorte strek helt igjennem papir og pap. I denne aap-

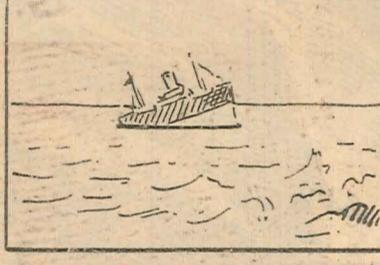

Fig. 3.

ning stikkes folstykket av damperen ned (fig. 3), og naar den skal synke sker det ved at der bak leppet trækkes ned i dette folstykket.

Der skal være lys bak bakteppet, men før at „raketten“ ikke skal lyse hele tiden, hænges der et stykke pap paa

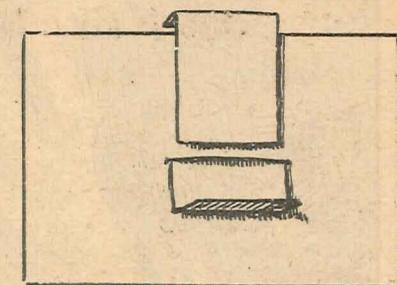

Fig. 4.

baksiden av bakteppet (fig. 4). Naar raketten skal sendes tilveirs, løftes dette slykke pap, raketen lyser litt og slukkes ved at pappen igjen hænges for.

Hvorfor visner de røde roser før de hvite?

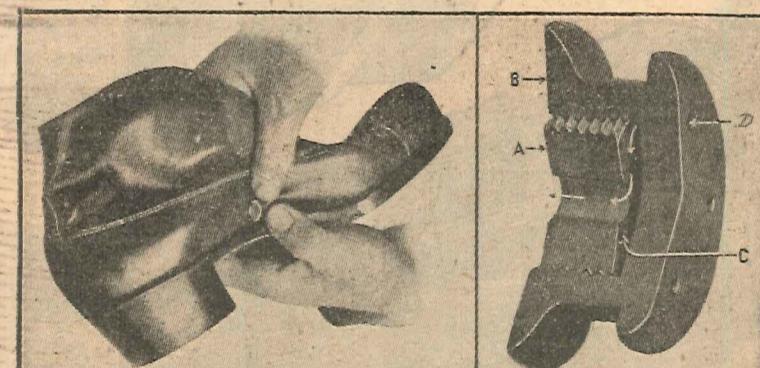
Det er en gammel erfaring at i en vase med avskaarne roser holder hvite roser sig længere end røde, og av de røde holder de lyserede sig igjen længere end de mørkerode. Det kan være litt forskjell på de forskjellige sorter roser med hensyn til holdbarheten, men i hovedsaken passer det autore som allmindelig regel. Hvad kan grundet være til denne forskjell i eynen til at holde sig tilskjærte?

Man har ment at de hvite rosers større holdbarhet har i at de var nærmere i stieg med den vidde rose. Men at denne forklaring ikke holder stik forstår enhver som vel, hvorfort vidde roser mistet bladene. I den nyere tid har man da også fundet en anden og bedre forklaring. Det gjelder i at allmindelighet at røde blomster har en meget kortere blomstringstid end hvite, og dette staar i formindelse med at den røde farve er meget mer varmesuende end den hvite, fra hvilken skyld for storsteparten kastes dinake. Og da rosene følger denne allmindelige regel, har man heri en forklaring på de røde blomsters kortere levnsvarighed end de hvites. Heri ligger en opordring til, hvis man vil pynte sit bord eller sit bryst med rosor, da saavært mulig at væige hvite rosor eller invitere lyserede. Man vil da ikke så fort være utsat for at se blomstene „hænge med hodet“.

Hvordan man ventilerer fottøi.

Efter hyd lægeøne mener kan mange fotlideler henføres til den omstendighet at folk bruker allfor tæt tilsnørte sko og støvler og derved undrar sine fotter tilforsel av frisk luft. En amerikaner har imidlertid nu etter aare-

maalestok vist tilhøre paa hosstaaende billede. Den bestaar av en skru (A), som er gjennemboret i midten. Naar denne skruen endeflate er i plan med ventilens bundflate (B), er der mellem skruen og ventilen saa meget plads (C)

Paa nogen faa minutter kan ventilen, som nærmest ligner en almindelig skjorteknap, anbringes i hvilkensomhelst sko eller støvle.

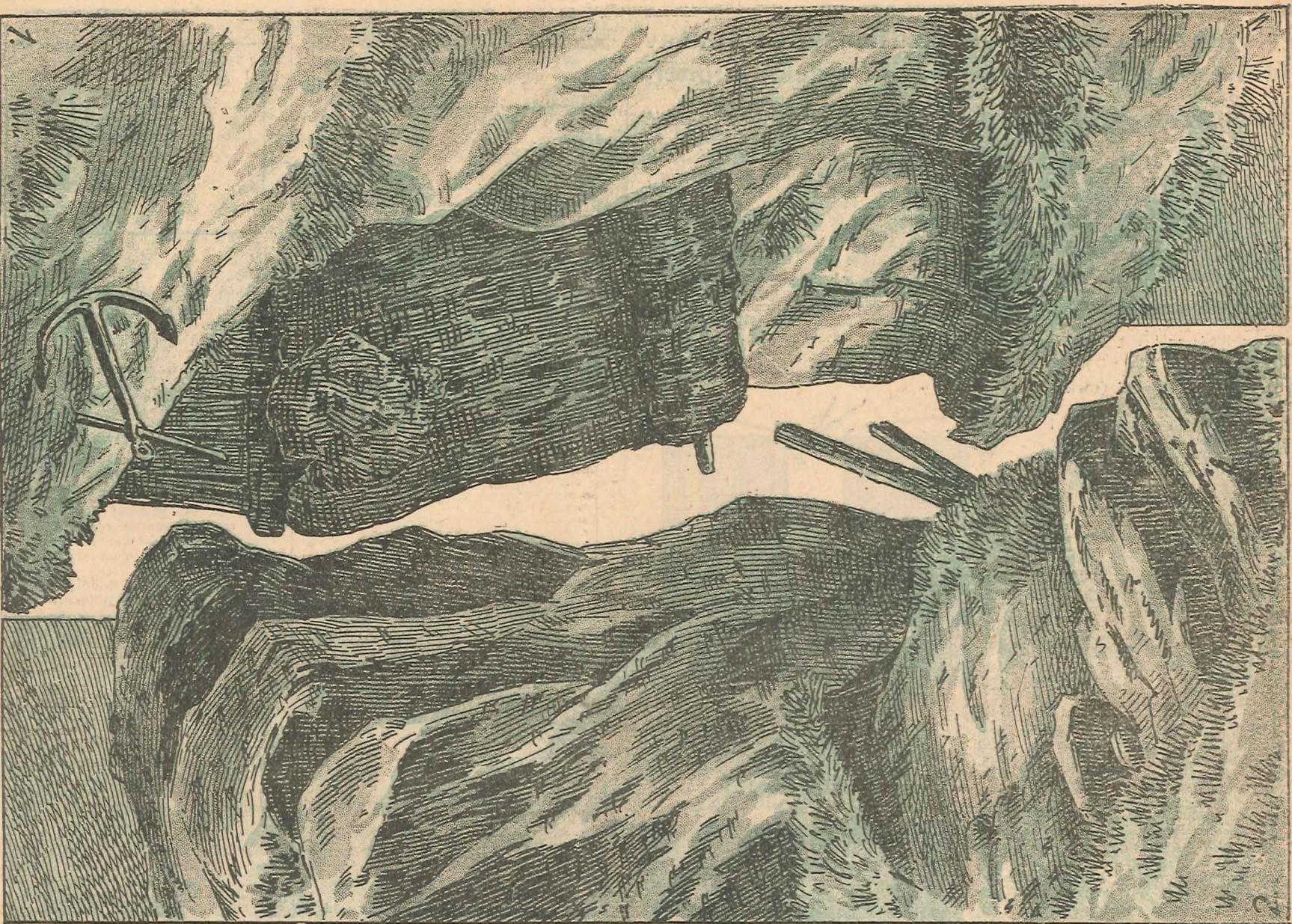
Skematisk rids av skoventilen i forstørret skikkelse. Pilene antyder den vei luften passerer.

lange eksperimenter, ifolge „Scientific American“, konstruert en skoventil, som ikke bare i alle henseender svarer til sit formaal, men ogsaa udmerker sig ved at den i løpet av etpar minutter kan anbringes i hvilkensomhelst sko eller støvle.

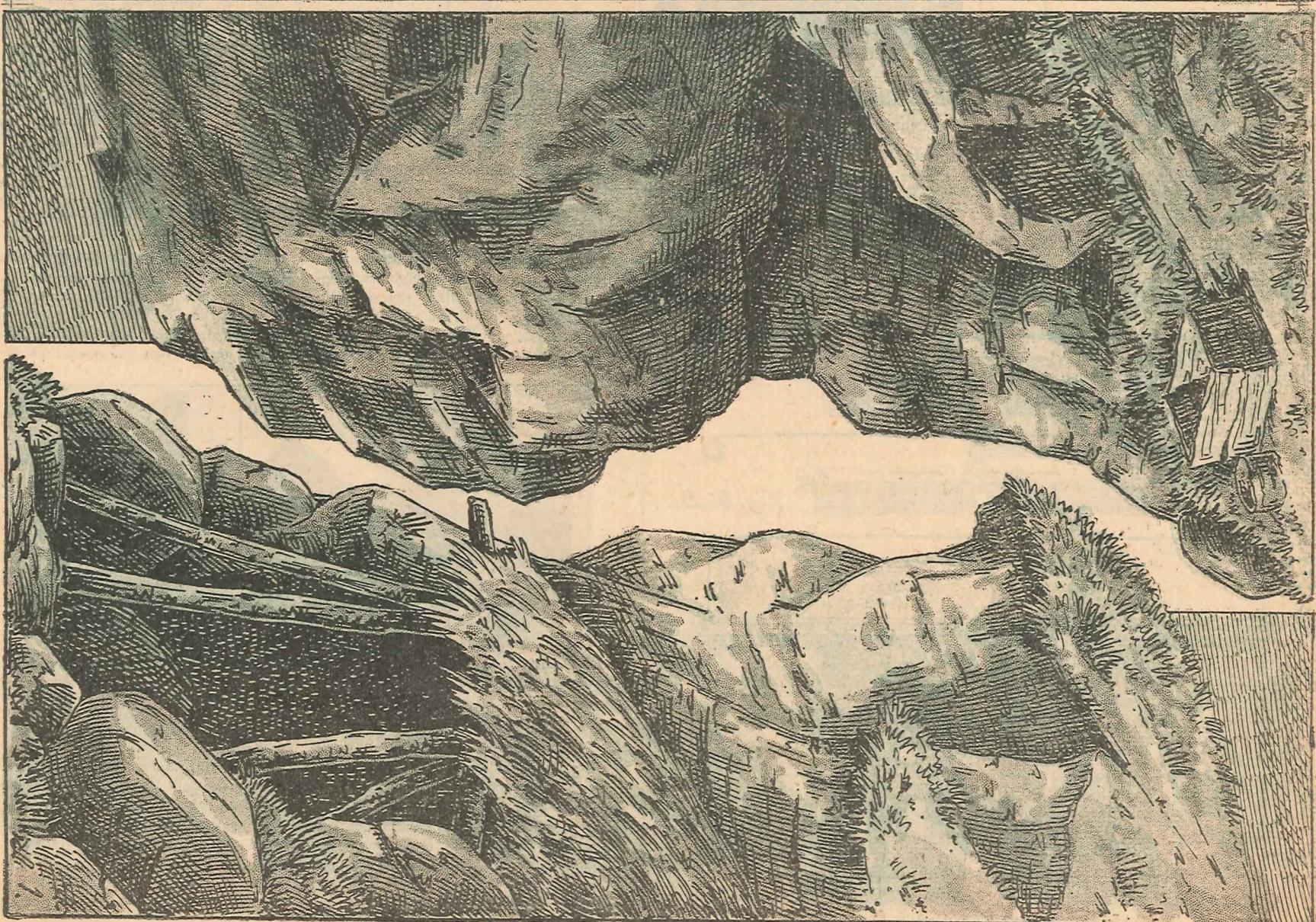
Ventilen, som ikke er større end en almindelig skjorteknap, er i forstørret

at den ytre luft som strømmer ind gjennem fire små huller (D) i ventilens utvendige, hvælvede overflate, kan passere gjennem kanalen i skruen og videre ind til foten, slik som pilene paa billedet antyder.

Ved at dreie paa skruen (A) kan man regulere luftstromningen og helt stanse denne, hvis man vil.

Kulisser til „Cirkusbarna“. 5te akt: Stormat mellom kitterne i maaneskin.

Tangin mot Gigt
Tangin mot Ischias
Tangin mot Lumbago
Forlang
Tangin paa nærmeste Apothek

Nilen kem. Fabrik,
Kristiania.
Telegr.adr.: Nilwollo.
Egg-, Bøke- og Vaffel-
pulver etc.
er og blir bedst.

DECI
INDREGISTRETT
Bruk
hun det
bedste
Hudcrem
Saar og rød hud
Forsvinder straks
Desinficerer
overalt

Uhrmaker
VERLI
Armbaandsuhre.
Lommuehre.
Akersgt. 26. ved Carl Johansgt. Chr.ania.

Centralbanken for Norge

Kapital og fonds kr. 67,500,000,00.

Indskud mottas paa sparebankvikaar, 6 maaneders opsigelse
og „Hjemmebanken“ til høieste rente.

Hovedkontoret er: Toldbodgaten 20.
Filialer: Brogaten 11 og Sofienbergg. 6.

Hjemmebankens bøsser utlaanes gratis mot 5 kr. i indskud.

Gigt i benene. Et fortinlig middel.

En anseet videnskapsmand og professor i Chicago har fremsillet elektriske indlægsaaler, som har vist sig at ha en forbausende helbredende virknig for gigt i fotter og ben. - Elektriciteten faar ved disse saale anledning til at virke paa de følsomme nerver under fotsaalen og meddele derved en behagelig varme i føtterne samt raskere blodcirkulation, hvorfedt gigtet forsvinder. Saalerne beskytter ogsaa mot fo kjølelse og mangel slags andre sykdommer. - Vi er Eneforhandlere for Skandinavien for disse saaler og fører dem i alle a mindelige nummere. -- Pris kr. 4.20 pr. par. Sejdes mot forskuddsbetaling, utenbyts ogsaa mot postopkrav fra Morse-Agen-turet, Ruseløkveien 12, Kristiania. (Opgiv fotens længde).

Barberknife

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag,
Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prisliste.

Alf Bierckes MALERVARER

Lille og store soster sitter og blader i en søndagsavis. Pludselig peker den mindste paa et billede av Vorherre og spør: „Hjem er det?“
Store soster: „Det er jo Vorherre (ser litt noiere paa bildet) men Vorresten er det ikke godt av haun!“

Kob Allers Familie-Journal.

Franske Parfumer, Sæper, Crêmer og Pudder.

Marth. Jacobsen,
Parfumeri,
Grænsen 17, Kristiania.

Bøker, Billeder, Kort m. m.
Forhandlere anbefales vort rikholdige lager.
Bokfortegnelse og prisliste gratis;
bokutvalg 12 kr., kort- og
billedutvalg 15 kr. eller mere. Særlig
anbefales indrammede billeder
til meget billige priser. Høi rabat,
omhyggelig ekspedition, ingen risiko.
Usolgte bøker kan tilbakesendes.
Aksel Olsens Forlagsbokhandel,
Kristiania. Toldbodg. 30.

Bang & Tegner & Co.
Medicinske
Sæber
Exemæbe

Kalypin-pastiller

A. L.
er et virksomt og behage-
ligt middel mod irritation
i aandedrætsorganerne.
Renser halsen, letter
slimavsondringen og gjør
stemmen klar og sterk.
Faaes paa Apotekerne.
Apothekernes
Laboratorium.

DUX

er den bedste slipemaskine
til Gillette Blade

Komplet
i etui
kr. 10,00

over
18,000 i bruk
Kvis ikke tilfredstillende efter 8
dages prøve tilbakebetales beløpet
FORSENDES PORTOFRIT
Hovedagentur for Norge:
Marc. Hansen & Einar Clausen %
Vaagsalm. 3, Bergen

Sportsfolk!

Skriv til
Frithjof B. Aaberg
og forlang
Prisliste over

Ski, Skipaabindinger,
Skøster, Kjælker,
Lommelykter m. m.
„Smart“ Cyklefabrik.
Møllergr. 41. Tlf. 9180. Kristiania.
Teleg. adr. Smartcyklene.

- 31 -

- 35 -

nas ve og vel ligge dem jo varmt paa hjerlet, mer end noget andet. De som synder her er vist nærmest de mennesker som mot betaling paataar sig barns røgt og pleie, og som av uvidenhed eller av dovenskap lægger det døve øre til, naar de smaa ber om et eller andet som deres legeme eller aand har behov for i øieblikket.

I motsætning til dette er de fleste mødre fristet til, i sin overdrevne og misforstående kjærlighet til barna, at opfylde alle de forlangender, „Lillebror“ eller „Tulla“ kommer med. Isledesfor, f. eks. at vænne barna til at spise ved de fastsatte maaltider og efterhaanden vænne sig til at spise al slags mat, lar mødrene sig forlede av barnas bønner til at gi dem mat paa alle tider av dagen, gi dem noget andet hvis de ikke liker den almindelige familiemat, og lar dem bli længer oppe om aftenen end det er heldig for deres sundhet. Mave og nerver lider under denne daarlig anbragte eftergivenhet, men det tænker de svake mødre ikke paa. Med et sukkende „Aa, han ber saa pent om det“ undskylder hun sin svakhet for sig selv og andre, som ser skarpere og dommer sundere. Er den øieblikkelige skade barnet har av dette stor, blir det værre siden. Ved denne planløse opfyldelse av hver bøn faar barnet litt etter litt det indtryk at det overhodet ikke behøver at gi aykald paa noget.

somhelst. Av slike barn blir der ekle mennesker, herskende karakterer, hysteriske kvinder som senere i livet blir til plage for sine medmennesker. At maatte opgi uformulerte ønsker og anmodninger overfor forældre eller andre foresatte er for barna en forskole til livet, hvor skjæbnen ofte avslaar saavel uformulerte som endogsaa meget formulerte ønsker. Den som tidlig har lært at underkaste sig forældrenes vilje uten at knurre vil det ikke senere i livet falde saa tungt at underordne sig andre.

Barns bønner og anmodninger er ofte som en prøvesten for de opvoksede menneskers vaagnende personlighet, hvilket man altsor ofte overser. For at fastsætte det maa man prøve indholdet af deres bønner. En mor som vilde ta det bryderi at skrive ned sine smaa barns bønner og senere sammenligne dem med de voksne barns karakterstudier vilde finde tusen traader som førte fra barneareaene fremover. Hvad barnets bøn antyder, kommer til fuldt uttryk i mandens eller kvindens karakter, saavel hvad tilhøreligheter som egenskaper angaaer —

Moren er syk, alle barna er ute og leker, bare lille Edith ber „Mor, kan jeg ikke faa bli hos dig?“ Moren vil avvergd det, men barnet ber gang paa gang om hun ikke kan bli og pleie moren. Det er en bøn som har sin rot i den lille pikes inderste væsen. Ogsaa

i en moden alder vil hun være et opfrørende, hjælpsomt menneske.

Gode og daarlige anlæg kaster sine første straaler og skygger foran sig i barnas forlangender. Barnet er sig ikke dette bevisst, det ber om det som dets væsen og indskyddser driver det til. Netop fordi disse personlighetsvirninger trær sat ukunstlet og sanddru frem, forlanger de hensyn i opdragelsessystemet.

Der er barn som altid ber om det deres søsken eller kammerater har i hånden. Det faar først værdi for dem naar en anden eier det. Er det ikke mange voksne som har det paa samme maate? Hvilke daarlige egenskaper og handlinger har ikke sin rot i dette? Der er andre barn som altid ønsker sig det motsatte av det de har faat lov til, og hvis man vilde indvilge dem dette, vilde de igjen be om noget ganske andet. Det er planteskolen for den store skog av grinebitere og utilfredse som altid er fulde av kritik over alt mulig, og som forlanger det som ikke er til at opnaa.

Hvis man kunde vandre om som en opmærksom forsker paa barnebønnenes store mark og hadde den nødvendige forståelse og evne til at sætte sig ind i barnas sjællevil, vilde man

gaa som en profet fra dem og si til mangen en far og mor: „Det og det vil du engang opleve av dit barn.“ Forbæuset vilde de stirre paa profeten, og de vilde kanske ryste vantro og spottende paa hodet — — og saa vilde de efter aar og dags forløp indrømme „Han hadde ret — —“

Vore barns bønner er som fjerne, dæmpede klange der lyder til os fra fremtidens mørke. Lykkelig er det barn, hvis forældre eller opdragere forstaar at forene disse klange til harmonier.

Citronbrød

600 gr. mel, 125 gr. smør, 50 gr. gjær, 5 egg, 125 gr. sukker, korinter, finskaaret pommerranskål, skal og saft av en citron, hakkede mandler og kanel. Smør smeltes og røres til det blir hvitt, hvorefter gjæren som er opløst i lunken melk og alle de øvrige ingredienser undtagen mandlene tilsettes. Deigen slaas godt, has derpaa i en smurt form som fyldes halvt og bestros med hakkede mandler og kanel. Stilles bort til varmen, og naar deigen er hævet, stekes den mørkegul i en god varm ovn.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling
bestiller underlegnede hermed materiale til hand-
arbeide nr. 9.

Pris kr. øre.

For et beløp under kr. 2,00 bedes betalingen ind-
sendt i frimerker sammen med bestillingen.
Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for
abonnenten

Paris – Hotel Lutetia

„Det mest moderne Hotel“ 43 Bd. Raspail.
Henvendelse efter Plan og Tarif adresseres til Direktøren.

Første Klasses Restaurant.
Diner — Koncerter.

Allcock's Plastre

Etableret 1847.
Verdens mest utbredte
utvortes middel.

Rygsmærter.
Allcock's plastre er uforlignelige.
Styrker ryggen som intet
andet.

Lændesmærter.
Allcock's plastre lindrer straks,
og styrker samtidig lænderne,
samt genopvækker energien.

Allcock's er det originale og ekte porøse plaster.
I over 60 år har det været hovedmidlet mot alle slags
smerter. Læg det paa hvorsomhelst der føles smerte.

Naar De trænger till en Pille Rent vegetabiliske.
TAG EN Brandreth's Pille (Etab. 1752.)
FAAS PAA ALLE APOTEKER.

ALLCOCK MANUFACTURING CO., Birkenhead, England.

Haarletter K

av ægte haar og i alle farver fra
9.00, 12.00, 15.00 og 20.00 kr.

Prøve av haaret indsendes.

Exp. diskret mot opkav.

Nordregt. II. Einar Lehn Trondhjem.

Pingvin Læderolje

er efter fagfolks dom den
bedste læderolje for
skotsø og lædertø.

Gammelt
helbredelses- og
skjønhetsmiddel
er
CITRONER.

Saften af friske Citroner er i aarhundreder blevet betragtet som det bedste helbredelses- og skjønhetsmiddel. Bruk derfor Dagny Bulls anerkjendte Citronhudcreme, der lægger frostskader saa og ru hud og anbefales særlig til Massage-Creme, da den er meget mild. Saften af friske Citroner garanteres. Anvisning paa hvordan Ansigt skal maseres, medfølger hver krukke. Sendes overalt pr. Postopkav. Dagny Bulls Parfumeri, Lille Grænzen 2 b. Kr.a.

Norsk Lotteri-Tidende

utsommer i Kristiania en gang hver maaned og kostet kr. 3.00 pr. aar frit tilsendt. Bladet vil inta trekningslistene for alle av politiet tillatte utlodninger. Abonnerne vil gjennem bladets »Spørsmålsides« faa alle oplysninger ang. utlodninger. Har De loddet om hvilke De ikke har vishet, saa send bladet en forespørgsel og De vil faa alle oplysninger. Bladet kan bestilles gjennem alle postanstalter i Norge eller ved at sende anvisning kr. 3.00 direkte til exp. Teatergt. 3, Kr.a.

Bruk Bibrin, itide, saa mister De ikke haaret.
Bibrin, er det mest effektive middel mot flas.

BIBRINFABRIKEN · FREDRIKSVÆRN

Skaldethed helbredes fuldstændig
ved ½ aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales af flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6.00, 8.00, 10.00, 12.00, 14.00 og 16.00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.
Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

Abonner
paa „Allers Familie-Journal“.

Fedora Sæpen

gjør teinten ren
og klar, hals og
hænder hvite og
myke!

Parfumerie

Sælges overalt. J. Graarud, Bergen.

PHOSPHO-ENERGON PILLER

ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svaghed,
Nervositet, Overanstrengelse og Sovnløshed
SELGES KUN PAA APOTEK
A.B.PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

- 36 -

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

Ukentlige tilskarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoberen
Skriv navn og adresse paa nedenstaende blanket og send den, tillike med 15 øre i frimerker, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit, motta nedenstaende snittmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Bluse med stor krave til piker paa 14
— 16 aar.

Denne klædelige bluse av chokoladefarvet crêpe de chine garneres med drapfarvede stripere, som begrænser kraven og knyttes i en sløfe. Skulderdelen forener de let rynkede rygdele med forstykkene, som pyntes med hullald. Hullald sys også paa høje, lyse mansjetter.

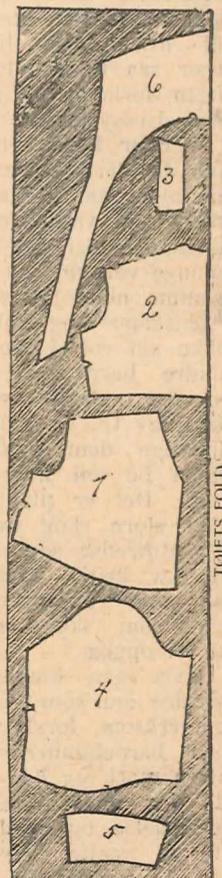
Der medgaaer 175 cm. stof av 90. cm.s bredde.

Mønstret bestaaer, som bildelet viser, af 6 deler.

- Fig. 1. Forstykke.
- ” 2. Den halve ryg.
- ” 3. Skulderdel.
- ” 4. Årme.
- ” 5. Mansjet.
- ” 6. Krave.

Ved tilklipningen lægges monstret langsmed stoffet. Midten av ryggen og kraven langsmed stoffets bret.

Bestillingsseddel paa
Sykurv nr. 9 Pris 15 øre.

N.B. Utrydning skrifit volder telekspedition!

Hvad barn ber os om.

Barns bønner er som unge fugler der pludselig uten bevislig aarsak flagrer omkring; de er som vaarplanter som spirer op av den jomfruelige jord, røttene naar ikke dypt ned i jorden og blomstene springer fort ut. Barns anmodninger er som en bæks dansende bølger, smaa og betydningslose, den ene styrter over den anden for at opslukes av den næste. Men trods denne tilsynelatende tilfældighed, skulde de voksne, hvem barnas pleie og opdragelse er betrodd, skjænke disse barnebønner og anmodninger fuld opmerksomhet, saavel med hensyn til den maalede er fremført paa, som til indholdet og kjernen.

Hvad uttryksmaaten angaaer maa barna lære at en bøn er en bøn og ikke en fordring. De maa bibringes den erkendelse at opfyldelsen af deres ønske avhænger af forældrenes, lærernes eller kammeraternes fri vilje og godhet, at de ikke kan trumfe noget igjennem eller forlange det som sin ret

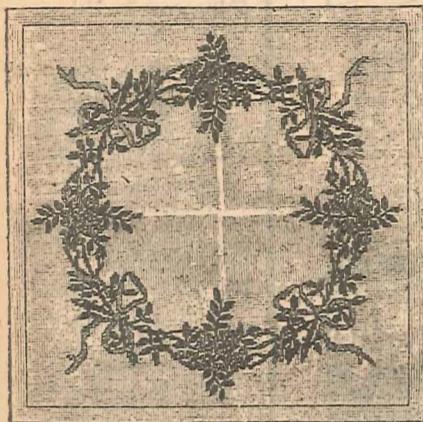
og krav. Derfor skal bønner og anmodninger fremsættes hellig og beskeden, uten nogen undertone som sier: „Du er nødt til at la mig faa lov til dit eller til at gi mig dat. Et barns bønner rummer fra naturen en uhyre tvingende kraft og jo mindre barnet er sig denne kraft bevisst jo større er den. Men i denne tvingende kraft ligger ogsaa den store fare at de voksne i almindelighed og mødre i særdeleshed blir slaver av de smaa tyranner. Hvor mange ganger om dagen lyder det ikke fra en liten barnemund: „Faar jeg lov, mor — — —, faar jeg lov“, og de fleste mødre gir i alle disse lusener af tilfælder allfor gjerne et beredvillig „ja“. Det er her de voksnes forseelser overfor barna begynder. Tankeløse tilladelser er likesaa forkastelige som tankeløse avslag, barnas anmodninger skal prøves med aapne sanger: Er det nødvendig, er det skadelig, er det galt at si ja til dette? Mødre tar vist sjeldent feil naar det gjelder opfyldelsen av virkelig nødvendige bønner fra barna, for bar-

Hvad der interesserer damerne

Teppe med korsstingbroderi.

(Hertil hører bill. 1 og 2.)

Til dette nydelige teppe, som er 75 cm. i kvadrat, anvender man hvit, crème eller écrey korsstingstof, paa hvilket 3 sting kommer til at fylde 1 cm.

Bill. 1. Teppe med korsstingbroderi.
(Hertil hører bill. 2.)

Man kan bruke aida-, panama-, javastof eller grenadine, og det nydelige mønster broderes med perlegarn eller glansgarn i de kulører, som tegnforklaringen angir. Blomsterkransen har blykrode blomster som er gule og brune i midten, bladene er ensfarvet grønne, støifene blaa; aarer og stilker brune. I kanten en 2½ cm. bred som. Mønsteret virker penest, naar man vælger fine, avdæmpede farver. Paa

bill. 2 ses typemønstret hvorefter broderiet er meget let at sy.

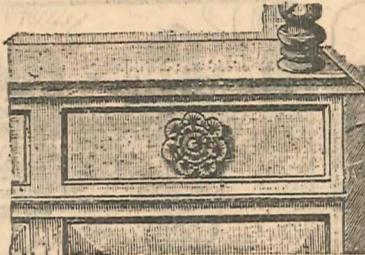
Heklet roset til skuffehaandtakene paa kjokkenmøbler.

(Hertil hører bill. 3 og 4.)

Rosettene er beregnet til at trækkes over haandtaket (knappene) paa skuffemøbler og tjener derved til at skjone kjokkenmøblene mot at komme i direkte berøring med hænder, som jo under tiden kan være mindre rene. Slike rosetter pynter ogsaa og kan skiftes ved lørdragsren gjøringen.

Man hekler dem med garn nr. 30 eller 40 (se bill. 4, som viser en roset i virkelig størrelse), 18 l. (duftmasker) lukkes til en ring med 1 l. m. (fast maske).

1. rad: 3 l., som gjelder for 1 st.

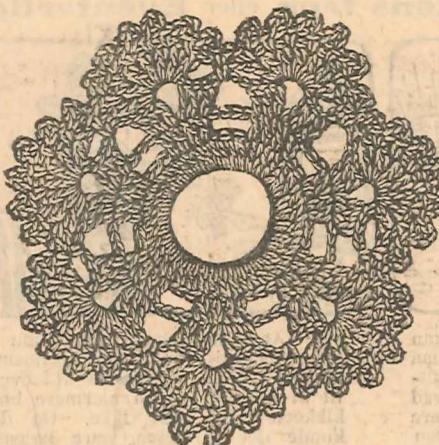

Bill. 3. Heklet roset til at trække over skuffeknapper paa kjøkkenmøbler. (Hertil hører bill. 4.)

(stangmaske eller pinde), 40 st. om ringen, 1 f. k. (kjedemaske i den 3. l.).

2. rad: 3 l., 3 st. i de næste 3 st.

• 4 l., 1 st. i den tredieneste st., 3 st. ved siden av, fra * gjentas endnu 5

Bill. 4. Heklet roset i naturlig størrelse til skuffeknapper paa kjøkkenmøbler. (Se bill. 3.)

ganger, til sidst 4 l., 1 l., 1 f. k. i den 3de l.

3. rad: 3 l., 1 st. i den næste st., • 1 st. mellem 2den og 3den i 1 st. i 1st.gruppen, 5 l., endnu 1 st. mellem 2den og 3den st. og 2 st. i den 3de og 4de st. i den samme gruppe, 3 l., 2 st. i den 1ste og 2den st. i næste gruppe, man gjentas endnu 5 ganger del samme, til sidst endnu 1 st. mellem den 2den og 3den st., 5 l., 1 st. mellem 2den og 3den st., 5 l., 1 st. mellem 3den og 4den st., 3 l., 1 f. k. i den 3de l.

4. rad: † 1 l., 1 st. i den næste 5 l., 6 ganger avvekslende 1 l. og 1 st. om de samme 5 l., 1 l., 1 f. m. om de næste 3 l., fra † gjentas det samme endnu 6 ganger, 1 f. k. i den 1ste l.

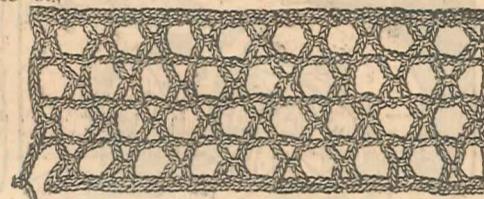
5. rad: † † 6 ganger avvekslende 1 p. t. (picot), som bestaar av 3 l. og 1 l. m. i den 1ste l. og 1 f. m. om l. imellem st., 1 l., 1 f. m. om den følgende l. m. Man gjentas endnu 6 ganger det samme fra †, saa klippes garnet over, og der fastes enden.

Dameunderliv med heklet mellomverk.

(Hertil hører bill. 5 og 6.)

Underlivet bill. 5 viser, hvoredes man kan lage et elegant underliv ved hjælp af smale, hekede mellomverk. Forovrig er underlivet pynet med runderinger i platsom og med avlange huller, som sys med knaphulsting, og hvorgjennem man trækker et hvitt eller kult silkebaand.

Mellomverket, som ses i virkelig størrelse paa bill. 6, hekles paatvers med garn nr. 70 i et opslag av 30 l. (duftmasker).

Bill. 6. Mellomverk, heklet paatvers, til dameunderlivet bill. 5.

1. rad: 1 dbt. (dobbelt) st. (stangmaske eller pinde) i den 2de l., * 3 l., 1 l. m. (fast maske) i den tredieneste opslagsmaske, 3 l., 1 dbt. st. i den tredieneste opslagsmaske, 5 l., 1 dbt. st. i den sjettende opslagsmaske, man gjentas det samme 1 gang fra *, hekler saa 1 dbt. st. ved siden av, 4 l. og vender arbeidet.

2. rad: 1 dbt. st. i den næste dbt. st., * 3 l., 1 f. m. i den 3dieneste l., 3 l., 1 dbt. st. i den næste dbt. st., 5 l., 1 dbt. st. i den næste dbt. st., fra * gjentas endnu 1 gang det samme, 1 dbt. st. i den 4de av de

Bill. 2. Typemønster til teppet bill. 1.

Forklaring av tegnene: - Rødt, - brun, = gul, > grøn, ■ blaa.

Bill. 5. Dameunderliv med heklet mellomverk. (Hertil kan stofrester brukes.) Mellomverket ses paa bill. 6.

l., som gjelder for 1 dbt. st., 4 l., arbeidet vendes.

3. rad: † 1 dbt. st., 3 l., 1 f. m., 3 l., 1 dbt. st., 5 l., man gjentas endnu 1 gang fra †, 2 dbt. st., 3 l., arbeidet vendes, og man heldr nu stadig skiftevis 2. og 3. rad.

At gjøre kulørt garn mørkere.

For at gi kulørt garn en mørkere farve og tillike gjøre det vaskebare behøver man bare at legge et litet stykke rustent jern i eddik og koke garnet godt deri. Jo længere det koker, desto mørkere farve får det.

Under halvmaanens tegn eller Eventvrlige oplevelser i Østerland.

1. Skjønt jeg hører at man kan opive meget interessant herhjemme maa jeg i sandheltens interesse tilstaa at alt sammen bare er barneprat mot hvad Østerland byr paa. Jeg behøver bare at tenke paa min reise i Arabien! Den foregik pr. kamel og førte mig forbi et slot, hvorfra der lød rop om hjælp fra en skjøn dames læber.

2. At hun virkelig var skjøn hadde jeg overbevist mig om gennem min kikkert. Men jeg hadde altsaa tyst til at konstatere paa nærmere hold om kikkerten loi eller ikke. Og desuden kunde det jo ogsaa være hyggelig at faa vite hvadslags sorger og bekymringer trykket et saa nydelig ung dame. Jeg skyndte mig dithort i skarpt kametrav.

3. Da hun bodde saa højt tilveirs al jeg fra mit sæte paa kamelens pukkel ikke kunde naa at se rigtig paa den skjønne, anbragte jeg mig selv paa kamelens hode. Det var kanske genialt, men det viste sig at være upraktisk, for da kamelen løftet efter grep efter en ananas som blev vist den inde fra slotshaven, faldt jeg ned.

4. Og jeg faldt meget uenigdig for jeg tumlet ret ned til de sorteuskede soldater, som holdt vakt over stortyrken eller sheiken, eller hvad det var for en fin fyr som bodde i borgen, og hvis skjønne datter jeg hadde forsøkt at befri. Stortyrken sat paa gulvet, og da jeg blev ført ind, hilste jeg ham underdanigst.

5. Bak ham stod to skindvakter med veldige sabler over skuldrene og to forfærdelig lange gjætebukskjeg stridende frem fra haken. Da jeg bukket for stortyrken lik jeg ganske uforvarende fat i de lange skjeg, og for at prove om skjeget var egte trak jeg til mig, saa soldatene tumlede rundt paa en litet soldaternæssig maate.

6. Og som det gaar saa otte, slik gik det ogsaa her: Det ene skridt fører det andet med sig. Jeg aner ikke, hvorledes jeg fik ideen, — jeg vet bare at jeg følte at spøken måtte fortsættes. Saalæg jeg de lange skjegender — hele rep var det! — rundt om soldatene og stortyrken, saa de dannet en bundt, — hvorefter jeg tok avsked.

7. Paa den maaten slap jeg ut av den knipe jeg unegtelig befandt mig i som stortyrkens fange. Men hvis jeg trodte at dermed var al fare forbi, skulle jeg snart lære noget andet. Ved en af ugangene blev jeg stanset af en rasende, gammel museumsmann, som straks gjorde miner til at ville la mig smake sabelen.

8. Heldigvis var jeg i nærheten av en frugtvase, hvori der fandtes en velvoksen vandmelon. Med fuld forståelse av situationens alvor og med mit sedvanlige blik for det virkningsfude grep jeg med begge hænder melonen og kastet den i hodet paa den rasende museumsmann, som parerte kastet med sin sabel.

9. Sabelen skar en stor revne i melonen, — og melonen anbragte sig over museumsmannens hode som en turban, men riagnok saa langt ned over ørene paa hin at han ikke kunde se nogenting — alt sammen i nede overensstemmels med mine forståede planer og dispositioner saa jeg uhindret kunde spasere ut av dette ujeffrie slot.

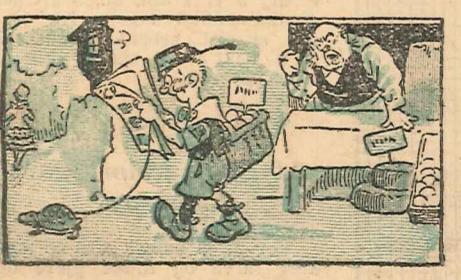
10. Men saa hændte det som var værre, nemlig at den levende bundt inde paa gulvet — stortyrken og hans to langskjeg ede vogtere — hadde saat løst den gordiske skjegknute jeg hadde bundt for dem, og nu kom de farende med blodtørstige miner for at henvne sig paa mig. Jeg løb dem komme og passet bare mine bananer.

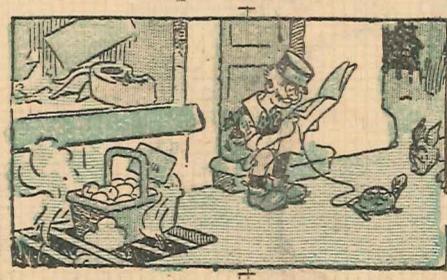
11. Der var nemlig en bananbod like utenfor slotsporten, og efterhaanden som jeg spiste mig frem i det rikholtige lager kastet jeg skallet fra mig, og selvfølgelig fortvinsis der hvor jeg viste mine forfolgere vilde komme. Resultatet var at både stortyrken og hans soldater gled paa skallet og faldt saa lange de var.

12. Saalæg jeg atter reddet. Men nu sandt jeg at det heller ikke var verd at frie skæbnen mer. Jeg sprang bort til den skjønne dame fra hvem jeg var blit skilt saa braat, og i susende kamelgalop jog vi nu bort fra dette boi i interessante, men lidt usikre sted — ut mot livet og lykken i roligere, og ikke rigtig saa spændende forhold.

Vent med at læse til du kommer hjem og la skidpadden bli her, for du skal skynde dig avsted med eggene der! saa fedevarehandleren til ilbudet.

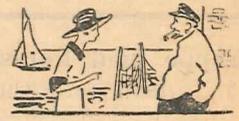

Men ilbudet kunde ikke vente med at læse til han kom hjem. Han satte sig til at læse paa en trap, mens eggene stod over en varmerist.

Og da han endelig havde fået best historien ut, hadde varmen imidlertid ruget eggene ut! Slik kan et ilbud opføre, naar han ikke skynder sig!

Smaapluk.

Tilsjos.

Ung dame: „Har De noesiende set sjøen?“
Skipperen: „Nei, jeg er avholdsmand.“

Ogsaa en streiker.
Forretningsøeren for det omreisen i cirkus kommer faren til direktøren: „Nei, nu gaar det aldeles galt!“

Direktøren: „Hvad er der påfaerdet?“
Forretningsøeren: „Elefanten! De nye bæb'en streiker; de vil ha likeaa meget som forbenedel!“

Manden (som står i den overfyldte sporvogn, ivrig konverserende): „Maa jeg forklare Dem mit standpunkt?“

Fasageren: „Tak, det behøves ikke! De staar paa mine tær.“

Lærer n... Man må være unaadlig forsiglig i disse tider. Igaar i regnetime i gav jeg Alfred et stykke at regne: „Jeg laaer din far hundre kroner!“ sa jeg til ham. Og vi de tro det, idag kommer hans far op til mig og forlangte de hundre kroner.“

Hendes forjente.
Konen (i en liten trætte med manden): „Du behøver ikke at være saa kry... Hvem var det som fik vores finanser bragt iorden? Hvem var det som fik vænnet dig av med at røke? Hvem var det som fik vænnet dig av med at spille? Hvem var det som fik vænnet dig av med at drikke?“

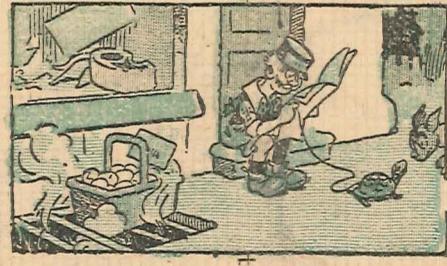
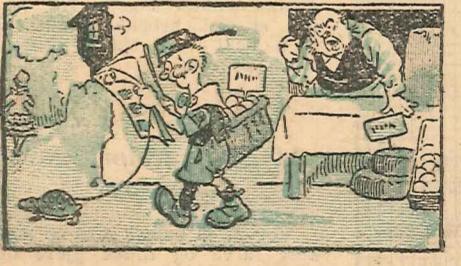

Eksj e itoren... Er én snip nok, frue?“
Konen (fornæmet): „Undskyld, min herre, hvor De kanske jeg har to mænd?“

Mosse: „Ropte du ikke om hjælp da han kysset dig?“
Tulix: „Nei, det behøvede han virkelig ikke.“

Eksprezbudet.

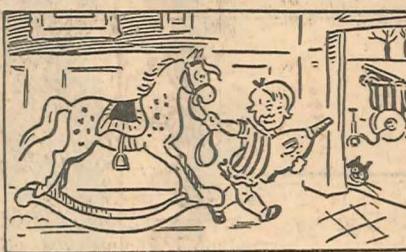

Vent med at læse til du kommer hjem og la skidpadden bli her, for du skal skynde dig avsted med eggene der! saa fedevarehandleren til ilbudet.

Hvad der kan hænde, naar man er mækelig anlagt.

Maries far hadde fået en ny automobil, og han bad Marie om at pumppe en af bækningerne, mens han gik ind og drak etermiddagskaffe. Som en tydig, liten pike tok også Marie fat med en gang.

Men hun blev hurtig lei det, for det er aldeles ikke nogen morsom bestilling at pumpé automobilringer, og da hun i det hele tæ ikke var fri for at være litt mækelig anlagt, saa hentet hun sin gynghest og en bæsebelg.

Ombord på Delfinen.

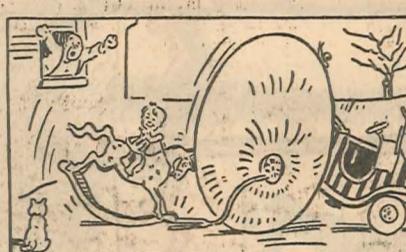
Vi seilte for en frisk bris ind gjennem Malakka-strædet, og da min vakt netop var færdi, vildt jeg gaa ned og laa mig en i den middagstur, men da jeg kommer ind i min kahyt, finder jeg pladsen optat af skibets mest drevne skoelfant, den store gorilla.

Den laa og sov sødlig i min køie med min bedste hodepude under sit hårte hode, og jeg kunde tydelig se at den også hadde sat tillivs hæle min middagsmad. Jeg blev vred, trak min huggert og skar koiesnoren over, saa han dumpet ned. Der er dog grenser for hvad en slik kan tillate sig.

Hun satte blaæselgens tut fast til slangen og stillet gynghesten slik at dens meier måtte ramme blaæselgens haandtak, naar hun satte sig op og gyngel paa hesten. Eksperimentet lykkes også udmerket.

Og saa let gik det at Marie hell og holdt glemte automolen, — hun for i tankene henover den vilde prærie med mellem fjerprydede indianere, til hun pludselig hørte et forfærdelsens rop oppe fra vinduet og saa, hvor kraftig hun i mellemtíden hadde pumpet op den ulykkelige automobilring.

Gorillaen blev litt mofalden over denne medfart, han hadde netop ligget og drømt om palmetræer og kokosnøtter og var ikke rigtig væken endnu, men jeg spankulerte stolt avsted med min hængeköie. „Nu kan du jo prøve at ta dig en lur i min kahyt,“ tænkte jeg hørende.

Men den maa vist ha været tankelærer, for da jeg litt senere kom ned med en ny portion mat, som jeg hadde hentet i kabyssen, hang gorillaen der igen nok at nydelig i sit slummer. Den hadde bundet sin hale om den ene krok og sit halstørkle om den anden.

Et holdbart schweitzer-uhr gratis.

Som reklame for vort firma bortsælg i vi dette prisbelønnede schweitzer-uhr, en elegant panser-uhrkjede samt 100 stk. fint utførte prospektkort, alle tre dele for tilsammen kun 12 kroner. Alene de 100 prospektkort er beløpt værd.

Har Du ikke anvendt e for kortene, staar det Dem naturligvis f. t. at sælge disse bl. dnt venner og bekjendte til f. eks. 12 øre pr. stk., altsaa 12 kroner for alle 100 kort, **og uhret** kæden kommer i saa tilfælde ikke til at koste Dem en eneste øre. Vore prospektkort er yderst fine, og vakkert kolorerede landskapskort, seriekort og gratulationskort (fineste nyheter 1920). Som De vil se af aubudningen er uhret et yderst fint **ekte schweitzer-remontoir**, hr. med springkapsel foran tal-skiven og 2 hakkapsler, altsaa ialt 3 svære k. priser. Uret er et **ekte kvidtmetal** (kan ikke skjæles fra ekte solv), og er ce uærligt med et eks-tra, pr. ma schweitzer-verk, altsaa helt igjennem et virkelig godt og holdbart uhr, som De kan ha gavn og fornøjelse af ethvert, liket uhr til kr. Hvert uhr blir forinden avsendelsen **omhyggelig etserset og regulert**. Saafremt De ønsker et dameuhr, bedes dette bemerket. At folk er sædelses tilfreds med vore ure, beviser de i hundredetal mott gne taksigeler; indsend derfor nedenstaende kupon endnu idag, og vi er overbevist om, at også De vil bli tilfreds.

Vor garanti: Saafremt De ikke er faldt ut ifrå ved mottagelsen av vor pakke, betaler vi Dem alle Deregs utlægte penge tilbage.

Bestillingsseddel til A. F. J. S.

Varemagasinet A's Kristiania.

Undertegnede ønsker sig tilsendt pr. efterkrav et af de averte prisbelønnede schweitzerure, en elegant panseruhrkjede og 100 stk. fint utførte prospektkort til den billige pris af 12 kroner for alle tre dele tilsammen plus porto. Jeg forbeholder mig ret til at reurne e pakken og få mine utlægte penge tilbage, dersom jeg ved mottagelsen ikke skulle være fuldstud tilfreds.

Navn: _____

Adresse: _____

Obs! Pakken sendes pr. efterkrav; beløpet betales altsaa først ved mottagelsen af pakken.

Sportsartikler for vinter- og sommersport.

Geværer og Ammunition. Fabrikationsvæv af anerkendte Thor- og Diamant-Cykler.

Motorcykler. Forlang katalog over de artikler, der interesserer Dem.

Det Norske Livsforsikringsselskap **FRAM** A/S overtæller altså livsforsikring osaa med ugentlig præmiebetaling

Oljetryk (imiterede maleri). Stort prisnedslag.

Fra 1ste februar har vi nedsat vore oljetryk med indtil 33 1/3%. Et parti i størrelse 39 x 51 cm. utsælges for 25 øre pr. stk. Skriv este katalog og betingelser.

Abels Kunstforlag, Wi sesgate 4 . Kristiania.

„Lady“-Cream

er et hurtig virkende middel mot kvisser, hudorm og men hud.

„Lady“-Cream er det mest effektive middel mot frost, tor og sprukken hud og andre hudurenheder.

„Lady“-Cream renser huden og gør den behagelig, bløt og forfrisker utsætende.

„Lady“-Cream faas i portioner af kr. 3,50 og kr. 5,00 pr. krukkje i enhver ve-assorte i parfumeriforretning over det hele land samt fra

Internationalt Kemisk Institut, — Postbox 5 — Solliet, Kristiania.

Enhver, som lider af Blæsot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitloshed eller Fordøielsesbesværligheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Hebredeelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tillfælde, hvor andre Pepsinpræparerater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gjenemføre. Guldmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn, Neapel, Malmö. Guldmed.: Stockholm 1897. Faas kun på Apotekerne.

Ni bruker Nordström & Due!

Crème Suzon og Savon Crème Suzon!

inlig for en selv og frastodende for andre er det, naar damer opträer med lange haar i ansigtet — eller med en bar, mørklodden arm. — I England, Fr. nirkir eller Tyskland fjerner alle da er saadanne generende haar og forsøjnnet samt mindst **ti aar** yngre. Vi har eneretten til fabrikation og forhandling af dette verdenskjendte præparat. „PERFEKT“ garanteres uskadelig. Bruksanvisning medfølger. Pris kr. 4,00 for stor portion. Faas i enhver velassorteret droge- eller parfumeforretning eller direkte fra „JANUS“, tekn. kem. fabrik, Rusløkveien 12, Kristiania. Uteløbs mot forsøkdsbetaling eller efterkrav + porto. Med hver forsendelse folger prisliste over samtlige vore skønhetsmidler og nyheter.

Korrespondanceundervisning i viol'nspli, harmoniøre og messingi-instrument. Alle kan nu lære sig disse fag. Prosp. gr. t. Musikdir. C. EKBERG, avd. 1, Villa Strandtorp, Tjørnarp, Sverige.

VIL DE BLI
dygtig el. montør, maskinist, verkmester, tegner, dampmaskinist, fyrboter etc. saa deltag i vor velkjende undervisning pr. korrespondence. Ingen forkundskaper. Forlang prøveskript! De faar det gratis. Sveriges Tekniska Korrespondens-institut, Kungsg. 53, Malmö. Dir.: Civilingenør C. F. Lundberg.

NORSKE FOLK
Livsforsikring med maanetlig præmiebetaling.

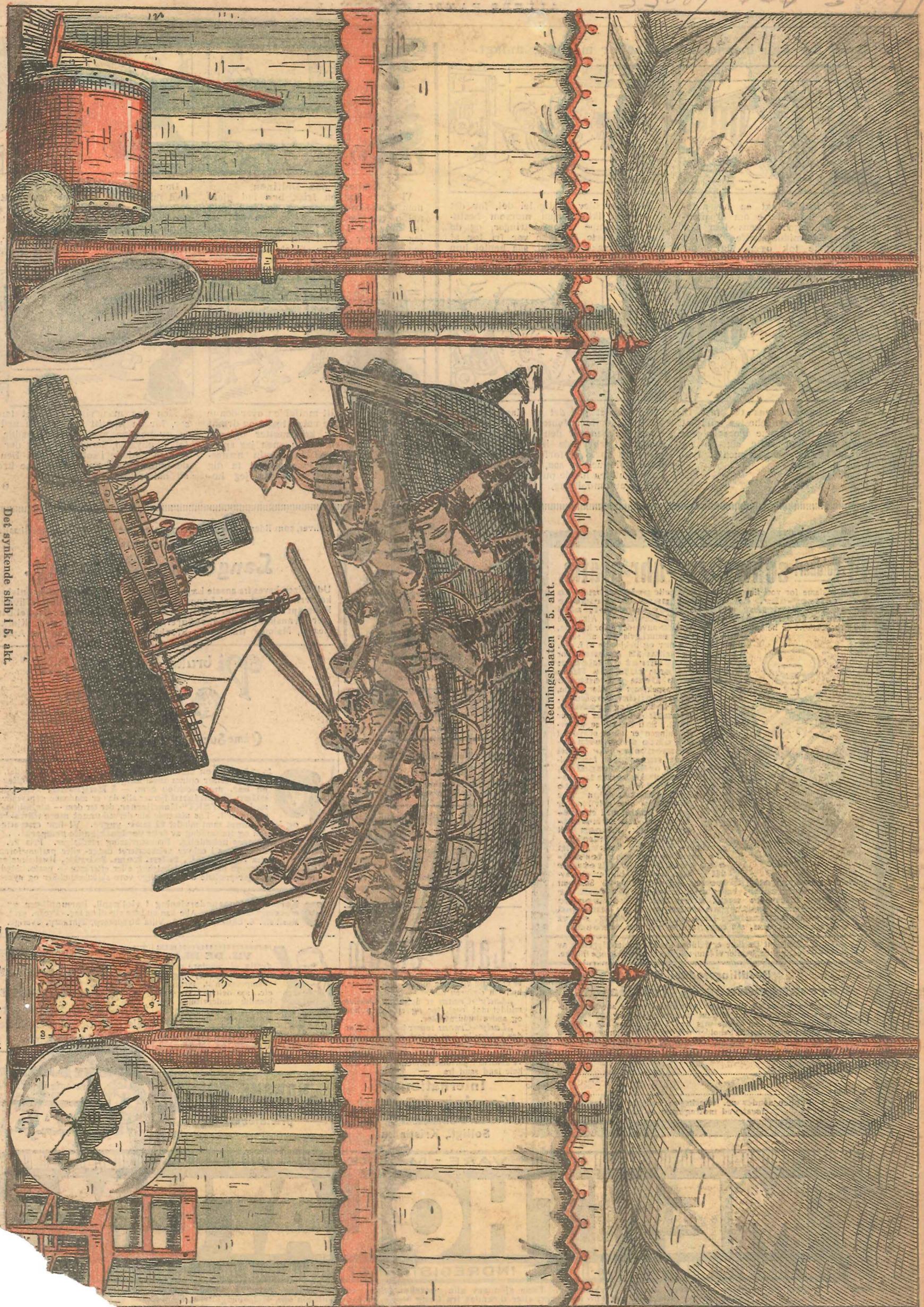
Til vore Abonnenter leverer vi
Tilskaarne Snitmønstre og Broderimønstre
for 35 Øre pr. Stk. mod Indsendelse af Bestillingsseddelen til Ekspeditionen.

NORSKE KJØPFLAND
Forsikringsaktieselskab,
TELEFON 265872
BRAND

MENTHOLATUM

Middel til utvortes bruk med utallige anvendelser. Faas gjennem alle apoteker (uten recept). Priser: tuber kr. 1,50, krukke 1,75, 3,25. Gratis prøve utleveres paa alle apoteker, eller tilsendes fra Gene addepotet for Mentholaum, Østerbrogade 4, København Ø.

DE OVER EN VELGERNING mot ethvert menneske, De gjør bekjent med MENTHOLATUM.

Mellemtoppe til Opacellis cirkus i 5. akt.

Det synkende skib i 5. akt.

Paa denne dekorasjon monteres portierene, se
utskjeringen stilles manegebilledet, som følger